

ဦးစိုးမိုး

BURMESE
CLASSIC

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ပန်းချီခွန်

တပွေ့ပြောပါ

၀ ၆ ၂ ၃ ၆ ၀ ၆ ၀ ၆ ၀ ၆

စာမူခွင့်ပြုချက်.....၅၀၁၂၃၁၀၀၇
မျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက်....၅၀၀၇၅၆၀၆၀၉
ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ်

၂၀၀၉ ဇူလိုင်လ
အုပ်ရေး - ၁၀၀၀-အုပ်
တန်ဖိုး - သုံးဆယ်ကျပ်တိတိ
မျက်နှာပုံပန်းချီ - သိန်းရှေ့ကြည်
စီစဉ်သူ - ဒေါ်ဌေးဌေးမော်

၈၉၅.၈၃

ပန်းသီဒိုင်

တဖွဖွပြောပါ / ပန်းသီဒိုင် ။ - ရန်ကုန်
ဉာဏ်ဝင်းစေပေ ၂၀၀၉၊
၂၃၆ - စာ ၁၂၂. ၅ X ၁၇. ၅ စင်တီမီ
(၁) တဖွဖွပြောပါ

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်ဌေးဌေးမော်၊ ဉာဏ်ဝင်းစာပေတိုက် (၆၉၂)
အမှတ် ၇(က)၊ သုခဝတီလမ်း
ရန်ကင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်သူ

ဦးအောင်ထက် (၀၈၀၀၃)
အောင်ပါရမီပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ်(၁၂၇)၊ ၅၂ လမ်း၊
ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာပုံခွင့်

ဦးမြသိန်း၊ သိန်းမြင့်ဝင်းပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ်(၉၆)၊ ၁၁လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

- ✧ ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး
- ✧ တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး
- ✧ အချစ်အခြာအာဇာနည်တိုင်းပြင်ရေး

ဒို့အရေး
ဒို့အရေး
ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ✧ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အစိုးရပြင်ပဒီမိုကရေစီ၊ ဆန့်ကျင်ကြား
- ✧ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နောင်ယုတ်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြား
- ✧ နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ပင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သောပြည်ပနိုင်ငံများအားဆန့်ကျင်ကြား
- ✧ ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်ဆီးမှုများအား ဘုရင့်သုခအဖြစ် သတ်မှတ်ချမှန်ကြား

နိုင်ငံရေးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ✧ နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
- ✧ အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- ✧ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်စည်ပင်အခြေခံဥပဒေသစ်ပြင်ပေါ်လာရေး
- ✧ ပြင်ပေါ်လာစွယ်စုံစုစည်းကာခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်အတန်ရပ်တည်တောက်ပရေး

စီးပွားရေးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ✧ စိုက်ပျိုးရေးကို အင်အားစု ခြေခံထားသော စီးပွားရေးစနစ်ကိုလည်း အကဲခတ်ဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ✧ ရေနံကွက်စီးပွားရေးစနစ် နှစ်ပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ✧ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ ခေတ်မီပညာနှင့်အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ✧ နိုင်ငံတော်၏ စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသန့်ရှင်း နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

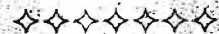
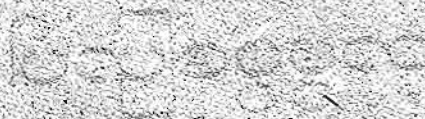
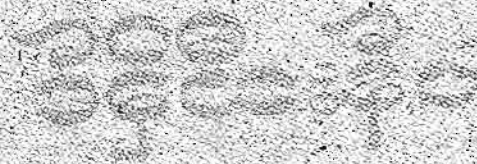
လူမှုရေးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ✧ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓါတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တဖြစ်ပေါ်ရေး
- ✧ အမျိုးဂုဏ်၊ စာတိတရားနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာ ပေါ်ပေါက်ဖျက်အောင် ထိခိုက်စေရန် စောင့်ရှောက်ရေး
- ✧ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေး
- ✧ တစ်မျိုးသားလုံး တွန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရပ်ညီညွတ်ရေး

မနိုးသိမ့်မိမ့်

BURMESE
CLASSIC

တမ္မဗ္ဗပြောပါ

ဖေဖေနှင့်ရွှေဖြူ ကော်ဖီသောက်နေတုန်း မေမေက
သမင်းစားခန်းထဲ ဝင်လာပြီး ပိုက်ဆံအိတ်ကို ဘုတ်ခနဲ ပစ်ချ
ချွတ် . . .

“တကယ်ပါပဲတော် . . . အရှက်မြန်းမြန်းကွရော”

ဟု ဖေဖေကို တိုင်၏။

ရွှေဖြူက Cream Biscuits တစ်ချပ်ကို စားရင်း မေမေ
စကားကို နားထောင်နေမိ၏။

မေမေနှင့် မမရွှေဖြူ အကြားအမြင်ဆရာမကြီးဆီ
သွားခဲ့တာသိ၏။

ဘာတွေဖြစ်လာလို့များ မေမေ အရှက်ကွဲရတာလဲ မသိ
ပါ။

သိချင်လွန်းစွာ နားထောင်နေမိ၏။

“တစ်ခါတည်း စာရွက်ပေါ်ရေးပေးလိုက်တာလေ၊
မင်္ဂလာကိန်းမြတ်တယ်၊ သမီးအကြီး လင်ရမယ်တဲ့၊ သတို့သား
နာမည်ကလည်း သမီးသူငယ်ချင်းရဲ့နာမည် ဖြစ်နေတယ်၊ ရှစ်
သမီးကြီးကို ကျွန်မ ခဏခဏ မေးပါစာမယ် ဦးဖေအောင်ရယ်
သူက မဟုတ်ဘူး ရိုးရိုးသူငယ်ချင်းပါဆိုပြီး ငြင်းတာ၊ ကျွန်မကို

လိမ်ညာဖုံးကွယ်ထားတာ”

မေမေစကားကို ဖေဖေက ရယ်လိုက်ပြီး . . .

“ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာပါကွာ၊ ပေဒင်ဆရာပြောတာ တစ်
ထစ်ချ-ယုံမလို့လားကွ”

ဟု ဆို၏။

“ဪ . . . ယုံဦးမလား၊ ဒါပေမယ့်လေ ရှင့်သမီး
အလိမ္မာ မရွှေဖြူလေ၊ ဒီစာရွက်လည်း မြင်ရော မျက်စိမျက်နှာ
ပျက်ပြီး တအံ့တဩနဲ့ ပွင့်ထွက်လာတာ၊ ဒီကိစ္စ သူ ဘယ်လို
သိတာလဲကွ”

“ဟင်”

ရွှေဖြူ ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။

ဒါဆို မမရွှေဖြူမှာ ချစ်သူ ရှိတာ တကယ်ပေါ့ ဟုတ်နေပြီ
ပေါ့။

သေချာပြီပေါ့။

အိမ်က အဖေကို ညာလို့ရပေမယ့် အကြားအမြင်ဆရာ
ကို ညာမရ။

ဆော်လိုက်တာ။

ရွှေဖြူလည်း မေးချင်စမ်းပါဘိ။

“သမီးချစ်သူ ကောင်းလေးက ဘယ်သူလဲ”

ဖေဖေက သမက်လောင်းကို သိချင်ကာ မေးလိုက်၏။

“ဘယ်သူရှိမလဲ၊ သမီးသူငယ်ချင်း ‘ခန့်ညားထင်’ ပေါ့ရင်
သမီးကိုယ်တိုင်က ဝန်ခံတာ”

“ဪ... ခန့်ညားလား၊ တောင်းခံအားပဲ”

ဖေဖေက သဘောကျစွာ တဟ်ဟ်။

ကိုခန့်ညားက ဖေဖေသူငယ်ချင်းသားပဲ မဟုတ်လား

ဖေဖေနှင့် အဆင်ပြေသူပါ။

◆ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ◆

“ရှင်က သဘောကျပေမယ့်၊ ကျွန်မ မကျေနပ်ဘူး၊
ကျွန်မသမီးက ကျွန်မကို ညာမယ်”

မေမေက စိတ်ထိခိုက်သလို ဝမ်းနည်းစွာဆို၏။

ပြီးတော့ ကော်ဖီသောက်နေသော ရွှေဖြူဘက်လှည့်
ကာ . . .

“ညည်းရော ရည်းစားရှိလား”

ဟု ပြုံးစားဖြိုး မေးလာ၏။

ရွှေဖြူမျက်နှာကလေး ထူအမ်းသွားရ၏။

မေမေက ယုံကို မယုံတော့တာ။

မမရွှေဖြူကြောင့် ရွှေဖြူကိုပါရောပြီး မသင်္ကာ။

ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ မေမေ။

အထင်ကြီးလို့ . . .

ရွှေဖြူမှာ မူးလို့ ရှုစရာမင် မရှိ။

◆ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ◆

အဟုတ် တကယ်ပါ။

သည်နေ့ သည်အချိန်ထိ တစ်ယောက်မူကို မရှိတာ။

အရမ်းရှားပါးလွန်းသည်။

ရွှေဖြူက စန်းမကောင်းတာပဲ။

အပျိုကြီး ဖြစ်မှာလား။

အပျိုကြီး ဇာတာ ပါ၊ မပါ မေမေ့ အကြားအမြင်ဆရာမ
ကို သွားမေးမှပဲဟု ကိတ်ကိတ်ကလေး ဆုံးဖြတ်မိ၏။

“သမီးလေးက ငယ်ပါသေးတယ် မသိတာရာ”

ဖေဖေက ရွှေဖြူဘက်မှ ကာကွယ်ပြောပေး၏။

“သမီး ရွှေဖြူ”

“ရှင်”

“သမီး မမလို မလုပ်ရဘူးနော်၊ မေမေ အရင်ဦးဆုံး
သိချင်တယ်၊ ကြားလား”

◆ ဉာဏ်ထင်စာပေ ◆

မေမေက တလက်စတည်း မှာ၏။

ခုထက်ထိတို့ တစ်ယောက်မှ မရှိသေးတာပါ မေမေ
ရယ်။

ရွှေဖြူပဲ အနေတည်လို့လား။

ပဲမများတတ်လို့လား။

ရေလာမြောင်းပေး မတတ်လို့လား။

သည်လိုသာ ဆက်စောင့်နေလျှင် တကယ်ပဲ အပျိုကြီး
ဖြစ်သွားမလား မသိ။

ခက်လို့က်တာ . . .

ဘယ်လို လုပ်ရမလဲ . . .

ဘယ်လိုများ ရှာဖွေရမလဲ . . .

တခြားကောင်မလေးတွေလို အဓိကလည်း မရှိ။

အရံလည်း မရှိ။

◆ ဉာဏ်ထင်စာပေ ◆

ဘာမှကို မရှိတာ။

မမနေ့ဖြူနှင့် ရွှေဖြူက အသက်တစ်နှစ်ကျော်ပဲ ကွာ
တာဝါ။

မမမှာ ချစ်သူရှိနေပြီ။

မကြာခင် လက်ထပ်တော့မည် ဆိုသောအသိက ခံရ
ခက်နာကျင်စေသည်။

တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့ရမှာ . . .

ပြီးတော့ အားလုံးက ဝိုင်းမေးကြတော့မှာ မမက စွံပြီ
ညီမလေးက ဘယ်တော့လဲ ဆိုပြီး . . .

အဲဒီအခါ ဘယ်လိုဖြေရဖူးလဲ . . .

'Coming soon' မကြာမီလို့ ဖြေရအောင်လည်း ဘယ်
သူမှ ရှိသေးတာ မဟုတ်။

“ရွှေဖြူ”

♦ ညက်ဝင်းစာပေ ♦

“ဟင်”

မေမေ ခေါ်တော့ လန့်သွားမိ၏။

“ကြားရဲ့လား”

“မေမေ ဘာပြောတာလဲ”

“ဘာတွေ ဒီလောက်စဉ်းစားနေတာလဲ၊ ခေါ်မကြား
အော်မကြား”

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး မေမေ”

“ရည်းစားတွေ့ရင် မေမေ့ကို ပြောပြရမယ်”

“ဟုတ်တဲ့”

“သမီးမှာ တကယ်မရှိသေးတာပဲလား”

ရော . . . ခက်ပြီ။

ခဏခဏ ခေါင်းခါရတာ။

ရှက်စရာ။

♦ ညက်ဝင်းစာပေ ♦

မရှိသေးတာ တကယ်ပါ။

ချစ်တယ်လို့ ရွှေဖြူကို ဘယ်ကောင်ကလေးမှ မပြော
ဘူးသေးပါ။

“သီတာရယ် မင်းက သမီးကို အတင်းအကြပ်ကြီး စစ်
ဆေးနေပါလားကွာ၊ ရှိရင် သမီးက ပြောပြမှာပါ။ သမီးရွှေဖြူက
ပွင့်လင်းတာပဲကွာ”

ဟဲ့ ဖေဖေက ရွှေဖြူကို စည်းရုံးလာ၏။

ရှိလာခဲ့ရင် ချက်ချင်းပြောမှာပါ ဖေဖေနဲ့မေမေ။

ရင်ကော့ ခေါင်းမော့ပြီးကို ပြောချင်တာ။

“ရွှေဖြူမှာ ချစ်သူရှိနေပြီ”

ဆိုတဲ့စကား။

“ကိုတင်အောင်”

“ပြော”

◆ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ◆

“သမီးကြီး မင်္ဂလာကိစ္စ စိစဉ်တော့လေ”

“ဟေ”

“ရှင် သူငယ်ချင်းသားပဲ၊ ရှင် ပြောလိုက်”

“မြန်လှချည်လား”

“မြန်မြန်ပဲ ကျွန်မတို့က သမီးရှင်”

“အေးပါကွာ၊ ပြောပါမယ်”

ဖေဖေက မေမေစကားကို ခေါင်းညိမ့်၏။

မမရွှေဖြူတကယ်ပဲ မင်္ဂလာဆောင်တော့မှာလား...။

ပြီးတော့ ဘယ်မှာ နေကြမှာလဲ။

ရွှေဖြူက ငေးငေးစာလေး ထိုင်နေပြီး လျှောက်စဉ်းစား
နေမိ၏။

အိမ်ထောင်ကျသွားမှပဲ တကယ် လူလားမြောက်ဘာ။

◆ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ◆

ဖျတ်ခနဲ ထပြီး ဟန်းဖုန်းကလေး ဆွဲယူလျက် အပေါ်
ထပ် ဝရံတာထွက်လာခဲ့၏။

‘ငယ်သွန်း’ ဆီ ဖုန်းဆက်မလို့ပါ။

ငယ်သွန်းနှင့် တိုင်ဖင်ပြီး မေမေ အကြားအမြင် ဆရာမ
ဆီ သွားမည်။

မနက်ဖြန် သင်တန်းမျက်ပြီး အကြားအမြင် သွားမေး
ရပါမည်။

ငယ်သွန်းလည်း စိတ်ဝင်စားမှာပါ။

သူ့မှာလည်း ချစ်သူမရှိသေး။

“ဟဲလို”

“ဟဲ့ ငါ့ပါ . . . ရွှေဖြူ”

“အေး . . . သိပါတယ် ပြော”

“နင် ဘာလုပ်နေလဲ ငယ်သွန်း”

◆ ဉာဏ်ဝင်စာပေ ◆

“ငါလား . . . ပျင်းလို့ အိပ်နေတာ”

ရွှေဖြူက ငယ်သွန်းကို အပြစ်အပျက်အားလုံး အကျဉ်း
ချဲ့ကာ အတိုဆုံး ရှင်းပြလိုက်ပြီး အကြားအမြင်သွားမေးဖို့
တိုင်မင်လိုက်၏။

“ဟယ် . . . မေးချင်လိုက်တာ၊ ငါ ကြောက်လည်း
ကြောက်တယ်၊ သိပ်မှန်ရင် ကြောက်စရာကြီး”

“ဘာလို့ ကြောက်ရမှာလဲ”

“ခက်ခနဲ ဒေါက်ခနဲ မြောချလိုက်ရင် အဲ . . . ဇရူးချ
လိုက်ရင် ငါက ကြောက်တတ်တယ်တဲ့”

“ရွှေဖြူကတော့ မကြောက်ပါဘူး၊ သိချင်တာ”

“ငါလည်း သိချင်တာပါပဲ”

“သိချင်ရင် သွားမေးမယ်”

“အင်း”

◆ ဉာဏ်ဝင်စာပေ ◆

ပါပဲ။

ငယ်သွန်းကလည်း အားတက်သရော စိတ်ဝင်တစား
ရှင်ကို သိချင်တာ အနာဂတ်ကို ကြိုသိချင်တာ မဆန်းလှပါ။

“ရွှေဖြူ”

“ဟင်”

“ငါ့ကို အပျိုကြီးဖြစ်မယ်၊ ဟောရင်ရော”

“မဟောပါဘူး”

“ဟောခဲ့ရင်လေ”

“ဪ... ဟောလည်း နင်မယုံနဲ့ပေါ့”

“ငါ စိတ်ဓာတ်ကျသွားမှာမို့”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့”

“ဇာနည်ထက်ထိ မူးလို့တောင် ရှုစရာမရှိအောင် ရှားနေ

တာ၊ အဲဒါ ငါကြောက်စာယ် ရွှေဖြူရဲ့”

“နင်ကလည်းဟယ် ကြိုသိရတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပို
ကောင်းတာပေါ့ ဟယ်”

“အေးပါ... မေးတာပေါ့၊ နင်ကြုံပြီး စာရင်းပေးထား
လို့က်လေ”

“ငါ မေမေ့ဆီက ဖုန်းနံပါတ်မေးပြီး စာရင်းပေးထား
လို့က်မယ် သိလား”

“ဟယ် နင့် အမေ ဆူမှာပေါ့”

“ဪ နင်ကလည်း ညှဲလိုက်တာ၊ ပြောမလား၊ ငါတို့
သွားမေးမှာကိုး၊ ငယ်သွန်းအဒေါ်အပျိုကြီးက ဖုန်းနံပါတ်တောင်း
ခိုင်းတာလို့”

“အေးပါ... ကောင်းတယ်”

ရွှေဖြူနှင့် ငယ်သွန်း တိုင်ပင်ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ငယ်သွန်းက အရမ်းကြောက်ပြီး နောက်တွန့်နေပေမယ့်
ရွှေဖြူက ရွှေ့ကိုပဲ စိတ်လောနေ၏။

ဘာပဲဟော့ဟော့... ဘာပဲပြောပြော...

သိချင်တာ အရမ်းပါပဲ။

နုလုံးသားက ဘောလုံးကွင်းလို ရှင်းလင်းနေပါသည်။

ဘယ်သူ့ခြေရာမှ မရှိခဲ့တာပါ။

နုလုံးသားနန်းတော်မှာ နန်းတက်လာမည့် ရှင်ဘုရင်
လေးကို ရွှေဖြူ ကြိုသိချင်သည်။

အကြားအမြင် မှန်ပါစေဟုလည်း ဆုတောင်းမိ၏။

ရွှေဖြူ ကြားဖူးတာက ကိုယ်သွားမေးမည့် ဗေဒင်ဆရာ၊
အကြားအမြင်ဆရာကို မေတ္တာပို့ပေးလျှင် ပိုပြီး မှန်ကန်သတဲ့။

မေမေ့ဆီက ဖုန်းနံပါတ်ကို ငယ်သွန်းဒေါ်လေး အပျို
ကြီးဆီ လွှဲချကာ ညာတောင်းပြီး အကြားအမြင်ဆရာမဆီ ဖုန်း
ဆက် စာရင်းပေးတော့...

◆ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ◆

“ရွှေဖြူ” နှင့် “ငယ်သွန်း” တဲ့။

ရယ်တော့ ရယ်ရသား။

မေမေနှင့် မမကို အရမ်းမှန်အောင် ဟောနိုင်ခဲ့တော့
ရွှေဖြူလည်း မေးချင်မိ၏။

ရွှေဖြူကိုရော မှန်အောင် ဟောနိုင်မှာလား မသိ။

◆ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ◆

မွေးပွဲရုပ်တွေ အများကြီးထဲက ပန်းဆီရောင်ဖျော့ဖျော့
အမွှေးနူးညံ့ညွံ့ကလေးနှင့် မွေးပွဲရုပ်ကလေးဆီ နှစ်ယောက်သား
ပြိုင်တူ လက်ရောက်မိသောအခါ တခပ်ခပ် ရယ်မိ၏။

တကယ်ပါပဲ ...

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

ရွှေဖြူနှင့် ငယ်သွန်းက အကြိုက်ချင်း အရမ်းတူသည်။

ခုနတုန်းက ဖိနပ်ဆိုင်မှာလည်း ဖိနပ်တစ်ရန်ကို စီးကြည့်
ဖို့ ပြိုင်တူ လှမ်းယူမိပြီးပြီ။

အကျီဆိုင်မှာလည်း ကြိုက်မိတာက အကျီတစ်ထည်
တည်းကို။

သွားအတူ လာအတူ စားအတူ တတွဲတွဲမို့ စိတ်ချင်း
လည်း တူသွားသလား မသိ။

ဘာပစ္စည်းလေးပဲဖြစ်ဖြစ် အတူတူ ကြိုက်မိတတ်သည်။

“ရွှေဖြူ”

“ဟင်”

“မနက်ဖြန် ငါတို့ အကြားအမြင် သွားမေးမှာနော်”

“အင်းလေ”

“ငါ အရမ်းစိတ်လှုပ်ရှားနေတယ် သိလား”

“ငါရောပဲ ငယ်သွန်းရဲ့”

◆ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ◆

တစ်ယောက်လက် တစ်ယောက်ဆုပ်ညှစ်ကာ စိတ်
လှုပ်ရှားနေမိ၏။

ရင်တွေ ခုန်လိုက်တာ တကယ်ပါပဲ။

ဖူးစာရှင် အစစ်အမှန်ကို သေချာသိခွင့် ရမှာလား။

◆ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ◆

တစ်ယောက်ချင်းဆီ ဝင်ပါဟု ဆိုလာတော့ ငယ်သွန်းက
နံပါတ်စဉ် ရှေ့ကမို့ အရင်ဝင်သွားပြီး ပြန်ထွက်လာတော့လည်း
နှစ်ယောက်သား တွတ်ထိုးခွင့်မသာ။

ငယ်သွန်းနှင့် ရွှေဖြူက အမှတ်စဉ် ကပ်လျက် မဟုတ်
လား။

ဘာလား ညာလား မမေးအားဘဲ အင်မတန် အံ့အား
သင့်နေပုံရသော သူ့မျက်နှာကို တစ်ချက်ပဲ ကြည့်ကာ ရွှေဖြူမှာ
အကြားအမြင်ဆရာမရှေ့ ရောက်ခဲ့ရတော့သည်။

ငယ်သွန်း မျက်နှာကြည့်ရတာ တော်တော်လေး မှန်တာ
တွေ ဟောခဲ့ပုံပါပဲ။

အပြင်ရောက်မှပဲ သူ့စာရွက် တောင်းကြည့်ကာ
အားပါးတရ စကားဆိုရတော့မည်။

အကြားအမြင်ဆရာမက တော်တော်ထူးဆန်းလွန်းပါ
သည်။

ရွှေဖြူအကြောင်းတွေ ရေးသွားလိုက်တာမှ ငယ်ပေါင်း
ကြီးဖော်တွေလို။

ငယ်သွန်း သိသလောက်ကို သိတာပါ။

အတိတ်ကာလ၊ ပစ္စုပ္ပန်ကာလကို သည်လောက်အထိ

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

မှန်အောင် ရေးနိုင်မှတော့ အနာဂတ်ကာလရော မမှန်ဘဲ နေ
မလား။

ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် တိတိကျကျ ရေးချလိုက်သော ဖူးစာရှင်
နာမည်ကို ကြည့်ပြီး ရွှေဖြူရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးပင် ဖြစ်သွား၏။

တကယ်ပဲလား။

တကယ်ပဲ ဖူးစာရှင် အစစ်လား။

အဟုတ်လား။

‘မိုးလွင်’ ဆိုသော အမည်စာလုံးသည် ဟိုးရင်ထဲအထိ
ထွင်းဖောက်ဝင်ရောက်သွားသလိုပါ။

မိုးလွင် မတုတ်ဘဲ၊ လွင်ကို ပီပီသသကြီး ရေးချလိုက်
တာ။

ရွှေဖြူရင်ထဲမှာ ရင်ခုန်မြန်ကာ အေးစက်သွား၏။

စိတ်တွေ လှုပ်ရှားကာ ချက်ခြင်းပဲ ငယ်သွန်းကို ပြေး

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

ပြောချင်မိ၏။

“ဘာသိချင်သေးလဲ”

ဟု မေးသောအခါ ခေါင်းရမ်းပြမိ၏။

ရေးထားတာ ပြည့် ပြည့်စုံစုံပါပဲ။

ဘာမှ ထပ်ပြီး မသိချင်တော့ပါ။

ငယ်သွန်းနှင့် စကားပြောချင်လှပြီ။

သူ့ဖူးစာရွက်ကိုလည်း သိချင်လှပြီ။

သူ့ကိုလည်းပဲ အပျိုကြီး မဖြစ်ဘူးဟု ဟောလိုက်မှာပဲ။

နောက်မှာလည်း အကြားအမြင်မေးဖို့ တန်းစီစောင့်နေ

ကြတာမို့ ရွှေဖြူက ကယျာကယာ ထွက်လာခဲ့၏။

“ရွှေဖြူ”

“ငယ်သွန်း”

တစ်ယောက်နား တစ်ယောက်ကပ်ကာ ပြိုင်တူခေါ်မိပြီး

◆ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ◆

မှ တခြားသူတွေလည်းပဲ အများကြီးရှိနေတာမို့ အိမ်အပြင် ခြံ
ဝင်းထဲအထိ ထွက်လာခဲ့၏။

ခြံဝင်းထဲက ဒန်းကလေးပေါ် ထိုင်မိကြရင်း . . .

“နင့်ကို ရေးပေးလိုက်လား”

“အင်း”

“ငါ့ကိုပြ”

“ရော . . . နင့်စာရွက်လည်း ငါ့ကိုပေး အရမ်းမှန်တာ
ပဲဟယ်၊ ရင်တုန်စရာကြီး”

“တုတ်ပနော် . . . ဒက်ခနဲ ဒက်ခနဲ ရေးချလိုက်တာ
ငါ့အကြောင်း အားလုံးနီးပါး သိနေတယ် ဟဲ့”

ငယ်သွန်းက ရွှေဖြူစာရွက်ကို ဖျတ်ခနဲ ယူကြည့်၏။

နစ်ယောက်သား တိတ်ဆိတ်သွားလိုက်တာ ဘာသံမှပင်
မထွက်တော့ပါ။

◆ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ◆

အကြာကြီးပါပဲ။

ပြီးမှ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လှည့်ကြည့်ကာ
တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးသလို ကြည့်မိကြ၏။

မှင်သက်ပြီး စကား မပြောနိုင်။

အံ့ဩလွန်းပြီး အသံ မထွက်တော့တာ။

ဒါ . . . ဒါ . . . ဘယ်လို ဖြစ်ကုန်တာလဲ။

ကယ်တော်မူကြပါဦး ရှင် . . .

ဘာလို့ သည်လို ဖြစ်သွားတာလဲ . . .

ဘာလို့ သည်လို ပီမီသသကြီး ရေးလိုက်ရတာလဲ။

မဖြစ်နိုင်ပါ။

လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ပါ။

လုံးဝ လက်မခံချင်ပေမယ့် ထင်ထင်ရှားရှားကြီး ရေး

ထားသော စာလုံးနှစ်လုံးက မျက်စိထဲ တနီးဝင်နေပါသည်။

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

မိုးလွင့် . . .

ရွှေဖြူ၏ ဖူးစာရှင်ကလည်း မိုးလွင့် . . .

ငယ်သွန်း၏ ဖူးစာရှင်ကလည်း မိုးလွင့် . . .

နာမည်တူနေတာလား။

မိုးလွင့် တစ်ယောက်တည်းလား။

ခုတူပါပဲ။

ဘာလေးမဆို အကြိုက်ချင်းက တူနေကြ။

လူတစ်ယောက်တည်းကို အတူတူ ကြိုက်မိကြမှာလား။

ချစ်မိကြမှာလား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖူးစာရှင်ကတော့ တစ်ယောက်တည်း

မဖြစ်သင့်ပါ။

သူငယ်ချင်းအရင်းခေါက်ခေါက်ကို သည်လိုမျိုးကြီး

နာမည်တစ်ခုတည်း ရေးပေးဖို့ မကောင်း။

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

မိုးလွင့်ဆိုသော နာမည်ကလည်း နာမည်တူဖို့ ခဲယဉ်း
လိမ့်မည်။

မိုးလွင့်ဆိုထားတော့ . . .

“ရွှေဖြူ”

“ငယ်သွန်း”

တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အားနာသနားစွာ မချီ
မဆန့် ခေါ်မိ၏။

“မဟုတ်လောက်ပါဘူးနော်”

ငယ်သွန်းက ငိုမဲ့မဲ့လေး မေး၏။

“ငါတို့ အဲဒါမျိုး မဖြစ်လောက်ပါဘူးနော်” တဲ့။

ရွှေဖြူ လက်ဖျားကလေး အေးစက်ကာ အာပြောရမှန်း
ပင် မသိတော့ပါ။

“ငါတို့ ပြန်ဝင်ပြီး မေးကြမယ်”

◆ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ◆

“ဟင့်အင်း ရှက်စရာကြီး မမေးချင်ပါဘူးဟယ်”

ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်သည်။

အကြားအမြင် လာမေးသူတွေက အများကြီး။

နောက်တစ်ခါ ပြန်ဝင်ဖို့ဆို မလွယ်။

“ပြန်မယ်ဟာ . . . ထားလိုက်ပါတော့”

ငယ်သွန်းနှင့် ရွှေဖြူက ရှက်ရှက်နှင့် ပြန်ခဲ့ကြ၏။

သည် လိုက်စွဲကြီးကို ‘ဝွံ’ မလုပ်ချင်။

သူများတွေ သိသွားရင်ဖြင့် မဟာ အရှက်။

တကယ်ဆို သိုသိုသိပ်သိပ် အိမ်ကိုပင် အသိမပေးဘဲ

အိတ်တိတ်ကလေး လာမေးကြတာပါ။

“ရွှေဖြူ”

“ဟင့်”

“ငါတို့ အယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

◆ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ◆

“ဘာတို့လဲ”

ရွှေဖြူက ကားမောင်းရင်း ငယ်သွန်းကို လှည့်ကြည့်ရင်း

“တကယ်လို့ အဲဒီလို ဖြစ်ခဲ့ရင် . . .”

“ဟာ . . . ဘာလို့ဖြစ်ရမှာလဲ”

“သေချာရေးထားတာ”

“ဘာဖြစ်လဲ ရေးထားတာ ရေးထားတာပေါ့၊ သိပ်မဆင်
ချင်စမ်းပါနဲ့၊ အစွဲအလမ်း မထားနဲ့”

“ယုံလို့ပဲ လာမေးတာ မဟုတ်လား”

“အင်းလေ”

“အခုမှ မထုံနဲ့ ဆိုတော့”

“မယုံသင့်ဘူးလေ၊ ယုံရင် နင်နဲ့ငါ သေခန်းပြတ်မဲ
သူငယ်ချင်းလို့ ပြောရတော့မယ်”

“အေးလေ၊ ရက်စက်လိုက်တာ၊ ငါတို့ အဲဒီလို မဖြစ်နိုင်

◆ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ◆

ပါဘူး၊ တကယ် အဲဒီလို ကံရှိရင် ငါ အမျိုးကြီးပဲ လုပ်လိုက်မယ်
သိလား”

“ဒါပေါ့”

ငယ်သွန်းက ချက်ခြင်းပဲ စိတ်ကူးသစ်တစ်ခုရသည်
နှင့် . . .

“တကယ်လို့များ မိုးလွင့်ဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ လူတစ်ယောက်
ငါတို့ရွှေ ပေါ်လာခဲ့ရင် ငါတို့ သတိထားမယ်၊ သူရွေးချယ်တာကို
သက်ခံမယ်၊ တစ်ယောက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီးပြီဆိုရင် နောက်တစ်
ယောက်က လုံးဝ ရှောင်ကြေး၊ ကင်းကင်းရှင်းရှင်း နေကြေး၊
မကောင်းဘူးလား”

“ကောင်းတာပေါ့၊ အရမ်းကောင်းတယ်”

နှစ်ယောက်သား စိတ်ပူပြီး ကြိုတင် တိုင်ပင်နေမိ၏။

“ပြီးတော့ မိုးလွင့်နဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့တစ်ယောက်က

◆ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ◆

နောက်တစ်ယောက်ကို သံသယ မထားရဘူး၊ အမြင်ကြည်ရမယ်၊ သူငယ်ချင်းသံယောဇဉ်ကို မဖြတ်ပစ်ရဘူး၊ ငါ့ချစ်သူနဲ့ ဘယ်တော့ငြိမလဲလို့ စိုးထိတ်မနေရဘူး”

“အေးပါဟယ် ဟုတ်ပါပြီ”

အခုမှပဲ နှစ်ယောက်သား စိတ်အေးသွား၏။

“ဒီလိုမှန်းသိရင် မလာပါဘူး”

“အေးဟယ်၊ တုန့်လှုပ်စရာကြီး၊ ငါ ရင်ပူသွားစာယ် ရွှေဖြူရဲ့ နင်နဲ့ငါက သိပ်ခင်တာ၊ အကြိုက်ချင်းလည်း တူတယ်၊ ငါတို့ တစ်ယောက်ယောက်ကို အတူတူကြိုက်မိမလား မသိဘူး”

“တော်ပါတော့၊ ထားလိုက်ပါတော့၊ မေ့ထားရအောင် ငယ်သွန်းရယ်၊ နင်နဲ့ငါက အဲဒီလို မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ငါတို့ ဘယ်တော့မှ ရန်သူ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

“အင်း . . . မဖြစ်ပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းပါတယ်ဟယ်”

တကယ်ပါပဲ”

ထိုကိစ္စကို နှစ်ယောက်စလုံး အင်မတန် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားခဲ့တာ အမှန်ပါ။

“ငါတို့ ရှည်ပြီး လာမေးမိတာ”

“အင်း တခြားဟာတွေ အားလုံးမှန်နေတယ်”

“ထားပါတော့၊ နင် အဲဒါတွေ ကျေးဇူးပြုပြီး ဆန်းစစ်မနေပါနဲ့တော့၊ နာမည်တူလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲဟာ၊ မဟုတ်ဘူးလား”

“အင်း”

ရွှေဖြူက ထိုကိစ္စကို တကယ် မေ့ပစ်လိုက်၏။

လုံးဝ ပြန်မတွေးချင် မစဉ်းစားချင်။

စိတ်ကသိကအောက်ဖြစ်စေသည် မဟုတ်လား။

အလကားနေရင်း မပူပန်ချင်၊ အဓိပ္ပာယ်လည်း မရှိလှ။

အဲဒီလို ရေးလိုက်တိုင်းတာ မှန်နေရင် ခက်ရချည်။

မှားတာလည်း ရှိမှာပါ။

အကြားအမြင်ဆိုတာ ကိုယ်စောင့်နတ်ကို မေးတာဟု
ကြားဖူးပါသည်။

ရွှေဖြူ ကိုယ်စောင့်နတ်က တမင် ရွှေဖြူလိုက်တာ နေမှာ
ပါ။

ညာလိုက်တာ နေမှာပါ။

အမှန် မဖြစ်နိုင်ပါ။

ငယ်သွန်း ဘာတွေပဲပြောပြော ရွှေဖြူက လုံးဝ အစွဲ
အလမ်း မထားဘဲ မေ့ထားလိုက်၏။

သို့သော် . . .

ထူးဆန်းတိုက်ဆိုင်လှစွာ . . .

ရွှေဖြူနှင့် ငယ်သွန်း ခြောက်ခြားတုန်လှုပ်စရာ ကြုံလာဖို့
တ . . . သည်လို့။

ရွှေဖြူက ဖုန်းမြည်လာသောအခါ ဆံပင်ဖြောင့်စက်
ကလေးကို လက်ကချပြီး မီးခလုတ်ကို ပိတ်ပြီးမှ ဖုန်းထူးလိုက်

“ငါပါဟဲ့ ငယ်သွန်း”

“သိပါတယ်၊ ဖုန်းနံပါတ် တွေ့သားပဲဟာ”

ရွှေဖြူက တစ်ဖက်က မုန်းပြောရင်း တစ်ဖက်က ကိုယ့်
ဆံဝင်စင်းစင်းကလေးတွေ ကိုင်တွယ်ကြည့်ရင်း စိတ်ထဲမှာ နို့အိ
လာသလိုပါ။

ဆံပင် စင်းစင်းဖြောင့်ဖြောင့်ကလေးတွေက ဖယောင်း
သွင်းထားတာမို့ ပျော့အိ တုန်ခါနေပါ။

စက်မဆွဲတာပင် ကြာလှပြီ။

သည်နေ့မှ ဆွဲမလား စိတ်ကူးတာ။

“ရွှေဖြူရေ”

“ဟင်”

“နှင် ဘာလို့ ငါ့ဆီ စာမပြန်တာလဲ”

“နှင် ပို့ထားတဲ့ စာမှ ငါ မတွေ့တာ၊ ငါ့တွန့်ယူတာ
ပျက်နေပြီတဲ့”

◆ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ◆

“ဟင်”

“ဖွင့်လိုက်တာနဲ့ File မှာ Problem ရှိနေတယ်ပဲ ပြော
နေတယ်၊ ဘာမှကို မလာတော့တာ”

“ဘယ်နှစ်ရက် ရှိပြီလဲ”

“လေးငါးရက် ရှိပြီ”

“ငါနဲ့တွေ့တော့ နင်မှ မပြောတာ”

“မေ့နေလို့ပေါ့”

“ဗိုင်းရပ်စ် ဝင်တယ် ဘာညာလည်း မကြားမိပါဘူး”

“အင်း . . . ဘာဖြစ်တာလဲ မသိပါဘူးဟယ်”

“သွားပြင်လေ”

“ပြင်မှာပေါ့ . . . ငါ အလုပ်ရှုပ်နေလို့”

“အမယ်လေးနော်၊ ရွှေဖြူရယ် နင်ရမှာကျနေတာပဲ၊

ယောက်ျားလူတာ မမနွေဖြူပါ”

◆ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ◆

“ဟုတ်တယ်လေ”

“နင်က ဒီမင်္ဂလာပွဲအတွက်ပဲ ပြင်တာဆင်တာ မဆုံးနိုင်
တော့ဘူး၊ ချဲ့ကားလွန်းတယ်”

“ငယ်သွန်းရယ်၊ နင်ကလည်းနော် နားမလည်လိုက်တာ၊
ဒီပွဲက ငါ့ပွဲ၊ ငါ့အစ်မက ပိုင်ရှင်ရှိသွားပြီ၊ ငါပဲ ကျန်တော့တာလေ”

“ကြေငြာလိုက်တာ”

“ဒီပွဲမှာ ငါ အလှဆုံးဖြစ်ရမယ်”

ငယ်သွန်းက တခစ်ခစ် ရယ်နေသည်။

“ငယ်သွန်းရေ ငါ ဆံပင်လေး ကောက်လိုက်မလားလို့၊
အခုတလော အကောက်ကလေးတွေ အရမ်း မျက်စိကျနေတယ်
သိလား”

“ဖြစ်ပြန်ပြီ”

“ခွေခွေလိမ်လိမ် အကောက်ကလေးတွေလေ”

◆ ဉာဏ်ဝင်စာလေ ◆

“အေးပါ . . . ကောက်ပါ”

“ငါ့အစ်မ မင်္ဂလာပွဲပြီးမှပဲ ကွန်ပျူတာ သွားပြင်တော့
မယ်”

“ဆားဇစ်စင်တာမှာ ပြင်မှာလား”

“ဟင့်အင်း . . . ဆရာကြီးအိမ်ပဲ ယူသွားလိုက်မယ်”

“ကောင်းတယ် . . . ဟိုတစ်ခါ ဆရာကြီး အိမ်လာ
ကြည့်ပေးတာ အားနာစရာနော်”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါကြောင့်မို့လို့ ငါ ဖုန်းမဆက်တာ၊
ဆရာကြီးအိမ်ကိုပဲ ငါတို့ သွားလိုက်မယ်”

“အင်း . . .”

မမနွေဖြူ မင်္ဂလာပွဲမှာ ငယ်သွန်းက ပန်းကြပေးဖို့
တာဝန်ယူထားပြီးသားပါ။

မင်္ဂလာပွဲအတွက် အလုပ်များနေတာမို့ ကွန်ပျူတာ

◆ ဉာဏ်ဝင်စာလေ ◆

ပျက်နေတာပင် မပြင်အားသေး။

မနက်ဖြန်ကျမှပဲ ငယ်သွန်းနှင့်အတူတူ ဆံပင်သွား
ကောက်ရမည်။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဆံပင် ခွေလိမ်ကောက်ကွေးကလေး
ကို ကြိုက်နေမိတာ။

“ငယ်သွန်းရေ”

“ဟင်”

“ငါနဲ့ ဆံပင်ခွေလိမ်ကလေးနဲ့ လိုက်မလားဟင်”

“မသိဘူးလေ”

“ငါ အရင်ဦးဆုံး ဆံပင်တုကလေး စွပ်ကြည့်ချင်တယ်၊
လိုက် မလိုက်သိချင်လို့”

“မလိုက်ရင်”

“မလိုက်ရင် မကောက်ချင်ပါဘူး”

“ဖြစ်ပြန်ပြီ”

“ငါက ဆံပင် ခွေလိပ်ကလေးကို အရမ်းသဘောကျနေ
မိပေမယ့် ငါ့မျက်နှာ ငါ့ပုံစံနဲ့ မလိုက်ရင် ဘယ်ကောက်လို့ ဖြစ်
မလဲ”

“အင်း”

“ငါနဲ့လိုက်မှ ကောက်ချင်တာသိလား၊ လိုက်မလိုက်
အတုစွပ်ကြည့်ရင် သိမှာပဲ”

ရွှေဖြူစကားကြောင့် ငယ်သွန်းက ငြိမ်သွားပြီး အကြံ
ဉာဏ်ပေးလာ၏။

“ဒါဆို ငိုလျှပ်ချွပ်သွေးသွားပြီး၊ ဆံပင်တုရှာ စွပ်ကြည့်လိုက်
ပေါ့၊ နင်နဲ့လိုက်မှ အဲဒီဆံပင်ပုံစံမျိုးလေး ကောက်ပေါ့၊ မကောင်း
ဘူးလား”

“အရမ်းကောင်းတာပေါ့၊ Good Idea ပဲ၊ အကြံပေး
ကောင်းတယ်”

“ဟဲ့ FMI Center ပေါ်က ငါသူငယ်ချင်းဆိုင်မှာလည်း
ဆံပင်တုလှလှလေးတွေ ရှိတယ် သိလား”

“ဟုတ်လား”

“ငါတို့ အဲဒီဆိုင် သွားကြတာပေါ့”

“အင်း”

နှစ်ယောက်သား ဆံပင်စတိုင်ဖြောင်းဖို့ စိတ်ကူးမိ၏။

အခုဆို နှစ်ယောက်စလုံးက ဆံပင်ဖြောင့်ထားတာ
စတက်အချွန် ပုံစံကလေးတွေ ညှပ်ထားတာ။

ဆံပင်ပုံစံက ရိုးနေသည်။

ရွှေဖြူက ဆံပင်ပုံစံ ဆန်းဆန်းကလေး ဖြစ်ချင်တာ
ကိုယ်မျက်နှာနှင့်လည်း လိုက်ဖက်ကြည့်ကောင်းရမည်။

♦ ဉာဏ်ဝင်အာဇာနည် ♦

“ငါ့ရော အဖြောင့်ကောက်ရေစိုပုံစံကလေး လုပ်လိုက်
ရမလားဟင်၊ ရွှေဖြူ”

“လုပ်ပေါ့ . . . လှဖို့ အရေးကြီးတာ”

“ငါတို့ ဆံပင်ပုံတွေက ရိုးနေပြီ”

“အင်း . . . ဟုတ်တယ်”

“ဆံပင်ပုံစံ ပြောင်းလိုက်ရင် အမြင်ဆန်းသွားမယ်”

“ဒါပေါ့ ငယ်သွန်း သဘောပေါက်လာပြီ”

“မနက်ဖြန်သွားကြမယ်”

“အိုကေ”

♦ ဉာဏ်ဝင်အာဇာနည် ♦

◆◆◆◆◆◆◆◆

ကားမောင်းနေသော ရွှေဖြူဆံမင်တွေကို ငယ်သွန်းက
တိုင်တွယ်ကြည့်ရင်း . . .

“ဒီဆံပင်ခွေ့လိမ်လိမ်ကလေးနဲ့ နင်နဲ့သိပ်လိုက်တာ
ဦး သိလား”

◆ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ◆

ဟု ဆိုပါသည်။

“ဟုတ်လို့လား”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ ဘာလဲ ငါက မြှောက်ရမှာလား”

“မြှောက်တယ် မထင်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် နင်ကလည်း
ခဏခဏ တဖွဖွ ပြောနေတော့”

“တကယ် အရမ်းလိုက်တာ”

“နင်က ဒီဆံပင်မျိုးလေး ငါလိုပဲ မျက်စိတွေ နေလို့ပါ
နော်၊ ကြိုက်ရင်လည်း လိုက်လိုက် မလိုက်လိုက် ကောက်လိုက်
ပါလား”

“ဟင့်အင်း . . . ငါ အဖြောင့်ကောက်ရေစိုကလေးကို
ငါ ကြိုက်ပါတယ် ရွှေဖြူရဲ့”

“ပြီးတာပဲ”

ငယ်သွန်းက ကက်ဆက်ကလေး တိုးတိုးဖွင့်သည်။

◆ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ◆

“ငယ်သွန်းရေ ရှာပါဦး၊ အိမ်နံပါတ်နှစ်ဆယ့်ခြောက်
ဘယ်အိမ်လဲ မသိဘူး”

အင်မတန် သဘောကောင်းပြီး စိတ်ရှည်သောဆရာကြီး
အိမ်ကို ငယ်သွန်းနှင့် ရွှေဖြူ ရှာမိ၏။

ကွန်ပျူတာကို ကားပေါ်တင်ပြီး ယူလာမိတာ ဆရာကြီး
ဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး အကျိုးအကြောင်းပြောလျှင် ဆရာကြီးက
အိမ်ကို လာကြည့်ပေးမှာစိုးလို့ အားနာမိလို့ပါ။

“၂၆ လည်း မတွေ့ပါလား”

“အင်းလေ . . . လမ်းလည်း ဆုံးပြီ၊ ပြန်ကွေ့ရှာမှပဲ
ရမယ်၊ လမ်းက လမ်းတိုကလေး၊ ငါတို့ပဲ မတွေ့တာလားဟယ်၊
ဆက်သွယ်ပါပဲ”

ရွှေဖြူက ကားမောင်းနေတာမို့ ငယ်သွန်းက သေချာ
ဆိုက်ရှာသည်။

◆ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ◆

လမ်းကလေးက တိတ်ဆိတ်ပြီး အေးချမ်း သာယာလွန်း
ပါသည်။

ခြံဝင်းကလေးတွေနှင့် တိုက်အိမ်ကလေးတွေက လှပ
သစ်လွင်ပြီး သန့်ပြန့်အေးချမ်းသည်။

သူဌေးလမ်း၊ သူဌေးရပ်ကွက် မဟုတ်ပေမယ့် နေချင်
စရာခံစားအောင် တိတ်ဆိတ်သာယာ၏။

“ရွှေဖြူရေ”

“ဟေ . . . တွေ့ပြီလား”

“မတွေ့သေးပါဘူး၊ မေးစရာရှိလို့”

“မေး . . . မေး”

ငယ်သွန်းက ရုတ်တရက် ခေါ်လိုက်တော့ ရွှေဖြူ အိမ်
နံပါတ် (၂၆) တွေ့ပြီပဲ မှတ်တာ။

ကားအရှိန်ကို လုံးဝလျော့ချ ပစ်ပြီးမှ နည်းနည်းရွှေ့ရုံ

◆ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ◆

ပြန်တင်ရသည်။

“မမနွေဖြူ မင်္ဂလာပွဲမှာ နင့်ကိုတွေ့ပြီး လူကြီးချင်း
ကမ်းလှမ်းတာတွေ ဘာတွေ မရှိဘူးလား”

“ဟင့်အင်း . . . နီး . . . မရှိ”

“နင် အဲဒီပွဲမှာ အရမ်းလှတာပဲဟာ”

“ငယ်သွန်း . . . ဘာလဲ . . . နင်က ငါ့ကို ရန်စတာ
ပေါ့၊ တုတ်လား၊ ငါဘယ်လောက် အလှပြင်ပြင် မစွဲပါဘူးဆိုပြီ
တော့ နှိပ်ကွပ်တာပေါ့”

“မဟုတ်ပါဘူး ဟယ်၊ သိချင်လို့ မေးကြည့်တာပါ”

ငယ်သွန်းက မျက်နှာကလေး ပျက်ပြီး အသေအလဲ
ပြေရင်း၏။

ရွှေဖြူက ဖွဖွရယ်သည်။

“တစ်ခါတလေ ငါ စဉ်းစားမိတယ်”

◆ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ◆

“ဘာများလဲ ငယ်သွန်းရယ်”

“နင်ရော ငါ့ရော ရုပ်မဆိုးပါဘူး”

“အေးလေ”

“တချို့ဆို ငါတို့ထက်တောင် ရုပ်ဆိုးသေးတယ်”

“အင်း”

“ဒါပေမယ့် ကိုယ်စီကိုယ်စီ ရည်းစားရှိကြတယ်”

“အင်း”

“ငါတို့ မျက်နှာက အရမ်းတင်းနေလို့များလား တင်
မာယာပရိယာယ် မရှိလို့လား”

ငယ်သွန်းက ကွက်စေ့ထောင့်စေ့ စဉ်းစားကာနေ၏။

ရွှေဖြူက ငယ်သွန်းကို စလိုက်၏။

“ကိုရီးယားဇာတ်လမ်းကွဲထဲကလို ကောင်လေးတင်
ယောက်ယောက်ကို ကိုယ့်ဘက်က စပြီး စိတ်ဝင်စားကြည့်
လား”

◆ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ◆

“အမယ်လေး ရင်တုန်စရာ... ဒီမျက်နှာကြီး ဘယ်
နား သွားထားရမလဲ”

“မဖြစ်သေးပါဘူးဟယ်၊ ငါက အရမ်းရှက်တတ်တယ်
ရွှေဖြူရဲ့၊ နင်ပြောတာ ဒီတစ်သက် မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ သိလား၊ ငါ
ဘက်က ဘယ်တော့မှ မစဘူး၊ ငါ့ကို ကြိုးစားချဉ်းကပ်တဲ့သူ
မရှိရင် ငါတော့ အပျိုကြီးပဲ”

“ဟင်း... ဟင်း”

ငယ်သွန်းပြောပုံက တကယ် ရယ်ရသည်။

“ဟော... ဟိုမှာ တွေ့ပြီ၊ ခြံတိုင်ကလေးမှာ သေချာ
ထွင်းထားတာ (၂၆) တဲ့”

“ဟုတ်သားပဲ”

ခြံရှေ့ ကားရပ်ကာ စကားစပြတ်သွားပြီး ကားထဲက
ဆင်းလိုက်၏။

◆ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ◆

ခြံဝင်းတံခါးမှာ ချိတ်ထားသော ခေါင်းလောင်းကလေး
ကို တစ်ချက်နှစ်ချက် လှုပ်မိ၏။

“ဘယ်သူမှလည်း မရှိဘူး”

“ရှိမှာပါ။ တံခါးတွေ ဖွင့်ထားတာပဲ”

သူတို့ ပြောနေစဉ်မှာပင် လူတစ်ယောက် ခြံထဲက ထွက်
လာ၏။

ရှည်လျား ဖြောင့်မတ်သော အရပ် . . .

အနေတော် ကိုယ်နေဟန်ထား . . .

ဖြူသော အသားအရည်နှင့် . . .

သေသပ်ပုံကျစွာ ဖြီးထားသော ဆံပင် . . .

တကယ့်ကို လူရည်သန့်တစ်ဦးပါပဲ။

တရွေ့ရွေ့ နီးကပ်လာမှပဲ စူးရှနေသော မျက်လုံး၊ ပီရိ
စိုရဲသော နှုတ်ခမ်း ပါးသိုင်းမွှေး၊ နှုတ်ခမ်းမွှေးသဲ့သဲ့ကလေးနှင့်

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

အင်မဲတန်ချောသော လူတစ်ယောက်ဆိုတာ သေချာသွား၏။

သူ . . . ဘယ်သူလဲ။

ဆရာကြီးနှင့် ဘယ်လိုပတ်သက်တော်စပ်သလဲ။

ရွှေဖြူ တို့ ငယ်သွန်းတို့ သူ့ကို မသိပါလား။

မသိခဲ့ပါလား။

ဆရာတို့အိမ်ကို သူ ဘယ်လို ရောက်နေတာလဲ။

ညွှံ့သည်လား။

အိမ်သားလား။

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

ညင်သာသော အမေး၊ ချိုသာသော အပြုံးနှင့် စူးရှ
သော အကြည့်မှာ နှစ်ယောက်သား အငိုက်မိကာ ငြိမ်သက်
ငေးမောရင်း ပြန်မဖြေနိုင်။

မြင်မြင်ချင်းပဲ သူ့ကို ရွှေဖြူတို့ သဘောကျမိ၏။

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

သူ့ ပုံစံကိုက ရွှေဖြူတို့စံနှုန်းနှင့် ကိုက်ညီနေတာကိုး။

ပြီးပြည့်စုံသော အနေအထား။

ဒါတောင် အိမ်ထောင် ရှိ မရှိ။

ပညာအရည်အချင်း အဲဒါတွေ မသိရသေးပါ။

“ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ချင်လို့လဲ မသိဘူး”

သူ့ကို ငေးစိုက်ကြည့်ကာ စကားမပြန်တာမို့ သူက ထပ်တစ်ခွန်း မေးလာသည်။

“ဆရာ ဦးအောင်ထွန်း”

ဖြေမယ့် ဖြေတော့လည်း ပြိုင်တူ တစ်သံတည်း။

“ဪ . . . ဖေဖေ မရှိဘူး။ ကျောင်းက ပြန်မရောက် သေးတာ၊ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ၊ ဖေဖေ ဟန်းဖုန်းဆက်ကြည့်ပါလား”

ခြံဝင်းတံခါးကို တွန်းဖွင့်ဖယ်ကာ သူက ဆိုလာ၏။

“မာင့်အင်း မဆက်တော့ဘူး”

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

“ကျွန်မ ကွန်ပျူတာ ဖျက်သွားလို့ အဲဒါ ထားခဲ့လို့ ရမလားဟင်၊ ဆရာ ကြည့်ပေးဖို့”

ရွှေဖြူက အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြ၏။

“ဒါလား . . . ရပါတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ကွန်ပျူတာကို ပြလေ ကြည့်ပေးမယ်”

သူက သဘောကောင်းစွာ လိုလားစွာ ဆိုပါ၏။

“မော်နီတာက ဖြစ်တာလား၊ System ကဖြစ်တာလား၊ မသိလို့ နှစ်ခုစလုံးပဲ တင်လာခဲ့တာ”

“အိုကေ . . . ကျွန်တော် ကြည့်ပေးမယ်လေ”

ရုပ်ချောသလို သဘောလည်း ကောင်းပုံရကာ . . .

“ကျွန်တော်က ဆားတစ်မှာ အရင်က လုပ်ဖူးတယ်၊ ခုမှ မလုပ်တော့တာ၊ အချိန်မပေးနိုင်လို့လေ၊ ကျွန်တော်က ဆရာ ဦးအောင်ထွန်းရဲ့သားပါ၊ ကွန်ပျူတာတက္ကသိုလ်ကပဲ”

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

“ဟုတ်ကဲ့”

နှစ်ယောက်စလုံး တအံ့တဩလေး ခေါင်းညိမ့်မိ၏။

“မော်နီတာ ကျွန်တော် သယ်သွားမယ်၊ System
ဘောက်ကို တစ်ယောက်သယ်လာပေါ့”

“ဟုတ်”

ရွှေဖြူနှင့် ငယ်သွန်း တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်
ကြည့်မိ၏။

“ချောလိုက်တာနော်”

“အေးဟယ်... စိတ်ကူးယဉ်ချင်စရာ၊ တော်မယ့်၊
ထက်မယ့်ပုံပဲ”

“အတူတူ တွေ့တာနော်”

ငယ်သွန်းက သတိပေး၏။

“အေးပါ... သိပါတယ်”

“ထိုင်ပါဦး”

ကျယ်ဝန်းသော ဧည့်ခန်းကလေးက ချစ်စရာ။

လိုက်ကာ ပန်းရောင်ဖျော့ဖျော့များနှင့် ဆိုဖာအနီရဲက
လိုက်ဖက်လွန်းလှ၏။

နံရံတွေတို့ ဆေးတစ်ရောင်တည်း သုတ်မထားဘဲ တစ်
ကွက်ကို တစ်မျိုးဖြစ်ကာ နေ၏။

မျက်စိအမြင် ဆန်းလှသည်။

ဝေါပေပါ ကပ်ထားတာလား။

ဆေးသုတ်ထားတာလား။

ရွှေဖြူက ဧည့်ခန်းကို ဝေဝဲကြည့်နေမိပေမယ့် ငယ်သွန်း
က သူ့နောက်ကျောကိုသာ စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေမိ၏။

သူ ဝတ်ထားတာက ဘောလုံးသမားပုံပါ တီရှပ်နှင့်
ကွာတားပင်နီက ပျောက်ကျားစတိုင် အိတ်အကြီးကြီးတွေ ဘေး
မှာ ပါသည်။

အိမ်နေရင်း ပုံစံတောင် ရုပ်က သည်လောက်မိတာ။

သားသားနားနား ဝတ်လိုက်လျှင် . . .

သူကတော့ ရွှေဖြူနှင့် ငယ်သွန်းကို လှည့်မကြည့်ဘဲ ကွန်ပျူတာကို စစ်ဆေးပေးဖို့ ပြင်ဆင်ကာနေ၏။

ချာတိတ်မလေး တစ်ယောက် ထွက်လာတော့ သူက . . .

“အအေးနှစ်ခွက်”

ဟု ဆို၏။

“ဟာ . . . နေပါစေ၊ အားနာစရာကြီး”

“ကျွန်မတို့ အခုပဲ ဆိုင်က ထလာတာ”

နှစ်ယောက်စလုံး ငြင်းတာကို သူက တစ်ချက်ပြုံး၏။

“စိတ်ချပါ၊ လက်ခံ မယူပါဘူး၊ ပစ္စည်းလဲရရင် ပစ္စည်းဖိုးပေးရမယ်၊ ဒီလောက်ပါပဲ”

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

သူက အတည်ပေါက်နှင့် နောက်တတ်၏။

ရွှေဖြူနှင့် ငယ်သွန်းက သူ့ကို မျက်တောင်မခတ် ကြည့်နေမိတော့ သူက လှည့်ရယ်ပြကာ . . .

“ဖေဖေတပည့်တွေလား၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားတို့ကို ကျောင်းမှာ မမြင်ဖူးပါဘူး”

ဟု ဆို၏။

ပြီးတော့ တစ်ဆက်တည်း ပြောလိုက်တာက . . .

“ကျွန်တော့်နာမည် ‘မိုးလွင်’ ပါ . . . ” တဲ့။

“ရှင်”

နှစ်ယောက်စလုံး တအံ့တဩ ရေရွတ်ကာ ဝုန်းခနဲ ထရပ်မိ၏။

နားကြား မလွဲပါ။

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

ပီပီသသကြားလိုက်တာ။

သူနာမည် မိုးလွင့် ဆိုပါလား။

အိုး . . . ဟိုး . . . ဒါ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ။

ငယ်သွန်းနှင့် ရွှေဖြူ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်

မိကြ၏။

နှစ်ယောက်စလုံး မျက်နှာတွေ ပျက်ကာ . . .

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဟင်”

ဟု မေးမိသည်။

“ရွှေဖြူ . . . သူက မိုးလွင့်တဲ့”

ငယ်သွန်းက အင်မတန်စိတ်ပျက်ကာ မအီမလည် ဆို

လာ၏။

ဒုက္ခပါပဲ။

မိုးလွင့်ဆိုသော လူတစ်ယောက် မျက်စိရှေ့ ဘွားခနဲ

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

ပေါ်လာခဲ့ပြီ။

“ငါတို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဟင်”

“အေးလေ၊ တကယ်ပါပဲ . . . သူက ဘာလို့ မိုးလွင့်
ဖြစ်ရတာလဲ၊ ငါတို့ ပြန်ကြမလား ဟင်”

အံ့လည်း ဩပါသည်။

လန့်လည်း လန့်ပါသည်။

တိုက်ဆိုင်မှုက ကြောက်စရာ။

ရွှေဖြူနှင့် ငယ်သွန်း သွေးမအေးနိုင်။

မတည်ငြိမ်နိုင်။

ရင်မဆိုင်ရဲပါ။

“ပြန်ကြရအောင်ဟယ်၊ ငါတို့ သူ့ကို မတွေ့ဘူးလို့ပဲ
ဘောထားလိုက်ရအောင်နော်”

ငယ်သွန်းက တိုင်ပင်လာ၏။

◆ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ◆

သူက သူမတို့ဖြစ်အင်ကို မသိဘဲ ကွန်မူတာ ဘာလို့
ပျက်သလဲ ဆိုတာပဲ အာရုံစိုက် စစ်ဆေးပေးနေတာပါ။

သူမတို့အတွက်တော့ မိုးလွင့်ဆိုသော သူ့အမည်သည်
ချောက်ခြား တုန်လှုပ်စရာ။

ရတက်မအေးနိုင်စရာ။

နောက်ဆုတ် ထွက်ပြေး ချင်စရာပါ။

“သူ ငါတို့ကို ခုထိ ဘာမှ မပြောလိုက်ပါဘူး၊ သူ့နာမည်
လည်း မပြောဘူး၊ ငါတို့ မသိဘူး”

“အင်း . . . ဟုတ်တယ်၊ မကြားလိုက်ဘူး”

နှစ်ယောက်စလုံး ဇွတ်မှိတ်ငြင်းကာ မသိချင်ယောက်
ဆောင်လိုက်ကြ၏။

ရုတ်တရက် ထပြန်ဖို့လည်း မလွယ်။

ဘာမှ လုပ်လို့မရ။

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

“ခင်ဗျားတို့ ဘယ်သူလဲ ပြောခဲ့ဦး၊ ဖေဖေလာရင် ပြန်
ပြောရအောင်”

သူက ဖော်ရွေစွာ မေးလာပေမယ့် တုန်ပြန်စကား
မကြားရသောအခါ မိုးလွင့် လှည့်ကြည့်မိ၏။

တစ်ယောက်လက် တစ်ယောက်ဆွဲကာ ပြန်ဖို့ ခြေလှမ်း
ပြင်နေသော ကောင်မလေးနှစ်ယောက်။

ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။

မိုးလွင့် တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်သွားရပါသည်။

သူ့ကို ကြည့်နေလိုက်တာ . . .

ကြောက်စရာကောင်းသော . . .

သတ္တဝါတစ်ကောင်လို။

စောစောကနှင့် လုံးဝမတူ။

သူ ဘာမှားသွားသလဲ။

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

မိုးလွင့် ပြန်စဉ်းစားမိ၏။

“နောက်မှ လာယူမယ်”

သည်တစ်ခွန်းပဲ ပြောပြီး တဖျတ်ဖျတ်နှင့် ပြေးထွက်သွား
သော ကောင်မလေးနှစ်ယောက်ကို သူ့ လုံးဝ နားမလည်နိုင်ပါ။

ဘယ်လိုလေးတွေလဲ . . . ဘာဖြစ်သွားတာလဲ . . .

သူ့ကို ကြောက်လန့်တကြား ထွက်ပြေးသွားလိုက်တာ
သူ ဘာပြောမိလို့ပါလိမ့်။

တာကွာ . . . မဟုတ်သေးပါဘူး။

စေတနာသန့်သန့်နှင့်လည်းကူညီပေးရသေးသည်။

သူနာမည် ပြောပြပြီး မိတ်ဆက်ရုံရှိသေး . . .

အဲ . . . ဟုတ်ပြီ။

နာမည်ကြားလိုက်ကတည်းက ဝန်းခနဲ ထရပ်လိုက်တာ

ပါပဲ။

◆ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ◆

သူနာမည်က ချောက်ခြားစရာကောင်းလို့လား ဘယ်လို

ပဲ စဉ်းစားစဉ်းစား နားမလည်။

ခုံတစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး သူ ဟင်းခနဲသာ သက်ပြင်းချ

မိ၏။

ထူးဆန်းသော ကောင်မလေးနှစ်ယောက်ပါလား။

◆ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ◆

“ငါတို့ ပြေးလာတာ ရုပ်ဆိုးတယ်”

ရွှေဖြူက ကားမောင်းလာရင်း ပြော၏။

“မတတ်နိုင်ဘူး၊ ဒီမှာ ရွှေဖြူ ငါပြောတာ သေချာ နား
ထောင်”

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

“ပြော နားထောင်နေတယ်”

“ငါတို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကြားကို ငါတို့ ဘဝထဲကို မိုးလွင့်နာမည်နဲ့ လူတစ်ယောက် ဝင်လာလို့ မဖြစ်ဘူး”

ငယ်သွန်းက ပြတ်သားလွန်း၏။

“ဘာလို့လဲ”

“ငါတို့ကို ဒီလို ဟောထားတာ၊ ဒါကို ငါတို့ တားဆီးရမယ်၊ ကာကွယ်ရမယ်၊ ငါတို့နှစ်ယောက် သစ္စာလည်း ရှိရမယ်”

“အင်း”

“စည်းကမ်းစည်းမျဉ်းကို နှစ်ယောက်စလုံး လိုက်နာရမယ်၊ သိလား”

“အေးပါဟယ်၊ သိပါပြီ”

“နောက်တစ်ကြိမ် ဒီလူနဲ့ မတွေ့တော့ဘူး”

ရွှေဖြူက ငယ်သွန်းပြောသမျှ ခေါင်းညိမ့်ရင်း သိပ်

အဓိပ္ပာယ်မရှိဟု ထင်မိသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆရာဦးထွန်းအောင်၏သား မိုးလွင့်ကို အားနဲ့စရာပါ။

တစ်ခုခုတော့ ပြောသင့်သည်။

ပြီးတော့ ရွှေဖြူကွန်ပျူတာက သူ့ဆီမှာ . . .

မလွဲမသွေ သွားယူရမှာ ရှောင်လွှဲမရ။

“ရွှေဖြူ”

“ပြော”

“နင်က မျက်ခုံးရှုံ့ပြီး ဘာစဉ်းစားနေတာလဲ”

ငယ်သွန်းက မသင်္ကာသလို မေးလာ၏။

“ဘာလဲ . . . နင်က . . .”

“ခုကတည်းက ကန့်သတ်ချက်ကို မလိုက်နာချင်တာ

လား၊ ပြော၊ ဘာသဘောလဲ”

ရန်တွေ့လာသောအခါ ရွှေဖြူ ရယ်ချင်မိ၏။

“ငယ်သွန်းရယ် နင် ဒီလောက်လည်း မကြောက်စမ်းပါနဲ့၊ ဒီလိုမျိုး မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။”

“အိုး . . . နင် အာမခံရဲလို့လား။”

“ငါ့ကိုယ် ငါ ယုံတယ်”

“ဘယ်လို”

“ဒီတစ်သက် ဒီဘဝ နင့်ချစ်သူ နင့်ယောက်ျားကို ငါစိတ်နဲ့တောင် မပြစ်မှားဘူး သိလား။”

“ဪ . . . ဒါ နင်ပြောမှလား၊ ငါကရော အဲဒီလို မိန်းမစားလား ပြောပါဦး”

“အဲဒါဆို အာကို ကြောက်ရမှာလဲ၊ မိုးလွင့်ဆိုတဲ့နာမည်ကို ငါတို့ စိန်ခေါ်ကြတာပေါ့”

“ဟင်”

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

ငယ်သွန်းက ရွှေဖြူမျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်၏။

“သေချာပါတယ် နင် အဲဒီမိုးလွင့်ကို စိတ်ဝင်စားသွားပြီ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား။”

“နင်ရော စိတ်ဝင်စားတာပဲ မဟုတ်လား။”

“ဟင်အင်း”

ငယ်သွန်းက ခေါင်းရမ်းသည်။

“မညာပါနဲ့ . . . ငါသိသားပဲ၊ သူက ငါတို့ အကြိုက်ဆုံး ပုံစံ၊ နင် မြင်မြင်ချင်း စိတ်ဝင်စားပါတယ်နော်၊ မိုးလွင့်လို့ မြောမှပဲ လန့်သွားတာ”

ငယ်သွန်းက နှုတ်ခမ်းလေးစုပြီး ငြိမ်နေ၏။

“အဓိက ငါတို့ သတိပြုရမှာက တစ်ယောက်ယောက်ကို သူက ဧည့်ပြီဆိုခဲ့ရင် နောက်တစ်ယောက်က လုံးဝ နောက်ဆုတ်ပြီး မပတ်သက်အောင် နေပေးဖို့ပဲ၊ သစ္စာရှိဖို့ပဲ၊ သူက ငါတို့ကို

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

စိတ်ဝင်စားပါစေဦး၊ ငါတို့အဖြစ်က မိုးပြုမှာစိုးပြီး ခြေနှစ်ချောင်း
ထောင်အိပ်တဲ့ ငှက်လိုဖြစ်နေပြီ သိရဲ့လား၊ ငါတော့ မကြောက်
ပေါင်”

ရွှေဖြူက ရဲဝံ့ပြတ်သားစွာ ဆိုသောအခါ ငယ်သွန်း
က...

“ပြီးတာပဲ”

ဟု ကျေနပ်သွား၏။

“ဒီလိုမှပေါ့၊ သူ့ကို ငါတို့ ကြောက်စရာ မလိုပါဘူး”

ဟု အားပေးလိုက်မိ၏။

“အင်း... လုံးဝ မကြောက်ဘူး”

ငယ်သွန်းစကားကြောင့် ရွှေဖြူက ကားကို ပြန်တွေ့
လိုက်၏။

“ဟဲ့... ဟဲ့... ဒါက ဘယ်လဲ”

ဟု ငယ်သွန်းက မျက်လုံးကလေး ပိုင်းကာ မေး၏။

“ပြန်သွားမယ်လေ”

“ဟယ်... အခု ချက်ချင်းကြီး မကောင်းပါဘူး”

“ဘာလို့လဲ”

“နောက်နေ့မှ သွားပါ”

“ပြီးရော”

ရွှေဖြူက ကားမောင်းနေရင်း သဲ့သဲ့ရယ်မိ၏။

တကယ်ပါပဲနော်...

ရွှေဖြူနဲ့ ငယ်သွန်း ဘဝထဲကို မိုးလွင့်ဆိုတဲ့ လူတစ်
ယောက် တကယ် ရောက်လာတယ်။

ဆန်းကြယ်မှုတစ်ခုပါလား။

ရင်ခုန်စရာလည်း ကောင်းတယ်။

စိတ်လှုပ်ရှားစရာလည်း ကောင်းတယ်။

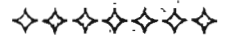
သည်ပွဲတို သည်နေရာမှာ မရပ်ပစ်နိုင်။

ဆက်ရန် ရှိသေးသည်။

အိုး . . . မဟုတ်သေးပါ။

အခုမှ စမှာ . . .

စရန် ရှိသေးသည်။

မိုးလွင့်က ဆိုင်ထဲ တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်လာ
သော ကောင်မလေးကို ကြည့်ကာ အံ့သြဝမ်းသာသွား၏။

သူ့ကို 'ညှို့လိုက်တာကွာ' ဟု ရှုံ့ချတာကို သူ မခံချင်ပါ။

ဘယ်ကမှန်း မသိ။

ဘယ်သူမှန်းမသိဘဲ ကွန်ပျူတာ လက်ခံထားတာ ဖေဖေ
က မကြိုက်။

“မေးထားရမှာပေါ့ကွာ”

ဟု ညည်း၏။

သူက ဖုန်ဟန်ပန်ကို ပြောပြပေမယ့် ဖေဖေက တပည့်
တွေ များလွန်းတော့ မမှတ်မိနိုင်။

ဟိုကောင်မလေးနှစ်ယောက်ကလည်း ပြေးထွက်
ပျောက်ကွယ်သွားတာ ဘာသဲလွန်စမှ မကျန်။

အခုမှပဲ နှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်ကို ပြန်တွေ့ရ
တာ။

ဆံပင်ရေစိုကောက်ကလေးနှင့် တစ်ယောက်။

ဟိုခွေလိမ်ကောက်ကလေး မဟုတ်။

တော်သေးတာက သူ မှတ်မိနေတာ။

◆ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ◆

“ဟေ့ . . .”

သူ လှမ်းခေါ်တော့ ကောင်မလေးက အရမ်း အံ့အား
သင့်သွားပြီးနောက် မျက်နှာကလေး ဖွေးဆွတ်ကာ တုန်လှုပ်သွား
မိပါပဲ။

“ဘယ်ကိုလာတာလဲ”

“ဒီဆိုင်ကိုပါပဲ၊ သီချင်းသွင်းမလို့”

“MP 3 လား”

“ဟင့်အင်း Hand Phone ပါ”

“ဪ”

မိုးလွင့်က ခေါင်းဆတ်ပြုံးပြရင်း . . .

“နာမည်လေး ဘာလေးပြောဦး၊ ဖေဖေက မေးနေ
အယ်၊ မော်နီတာလည်း ရနေပြီ”

“ဟုတ်”

◆ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ◆

ကောင်မလေးက မဝံ့မရဲနှင့် တုန့်ဆုတ်စွာနှင့် ခေါင်း
ညိမ့်ပြီး...

“လာခဲ့ပါမယ်”

ဟု ဆိုသော်လည်း သူ့ လက်မလျှော့သေးဘဲ မရမက
မေးမိ၏။

မမေးလို့ မဖြစ်ပါ။

မသိလို့ မရတော့ပါ။

သူ့ လူညံ့တစ်ယောက် မဟုတ်။

ဒုတိယအကြိမ် သူ့ရှေ့က ထုတ်ပြေးခွင့် မပြု။

“မင်းနာမည် ဘယ်သူလဲ”

ရှင်

ငယ်သွန်းက မျက်လုံးကလေး တလည်လည်နှင့် မဖြေ
ချင့်ဖြေချင့် ဖြစ်နေ၏။

◆ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ◆

ကံဆိုးလိုက်တာ။

သူ့ရှေ့တည့်တည့် ရောက်လာမိတာ ရွှေဖြူမဟုတ်ဘဲ
ငယ်သွန်း ဖြစ်နေသည်။

သူက သံညံတစ်ကြိမ် အပြေးမခံ။

ရှောင်တိမ်းလို့ မရ။

ဇွတ်တရွတ် မေးမည်ပုံ။

ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

“ပြောလေ ... မင်း ဘယ်သူလဲ”

“ဟို ...”

ငယ်သွန်းက မျက်လွှာကလေးချလျက် ...

“ရွှေဖြူပါ”

ဟု ဆိုမိ၏။

ဘာလို့ ညာမိမှန်း မသိ။

◆ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ◆

ငယ်သွန်းဟု မဖြေချင်။

အိုး . . . ဟိုး . . . ဟိုး ညာတာ မဟုတ်။

လွဲပြောမိတာ တမင်လွဲပြောမိတာပါ။

ငယ်သွန်းဟု ပြောရမှာ ဝန်လေးစွာနှင့် ရွှေဖြူဟု
ဆိုလိုက်မိတာပါ။

တကယ်ဆို သူနှင့် တစ်ယောက်တည်း ရင်ဆိုင်ရတာ
ကြောက်သည်။

ရွှေဖြူမပါဘဲ ဘာလို့ တစ်ယောက်တည်း ထွက်လာ
ချိန်မှာ ဆိုရတာလဲ။

“ခင်ဗျားနာမည် ရွှေဖြူလား”

“ဟုတ်”

“သေချာရဲ့လား”

“ဟင်”

◆ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ◆

သူက သိပ်မယုံချင်။

ငယ်သွန်းတို့ကို သံသယဝင်နေပြီ။

ဘယ်လို သတ်မှတ်ထားပြီလည်း မသိပါ။

“ဟိုတစ်ယောက်ကရော . . .”

ငယ်သွန်းက သူ့ကို စေ့စေ့ကြည့်မိ၏။

လျှာရှည်လိုက်တာ။

ဘာလို့ လျှောက်မေးနေတာလဲ။

“ဟိုတစ်ယောက်က ဘယ်သူလဲ”

ငယ်သွန်း ပင့်သက်ရှိက်၏။

သူလုပ်တာနဲ့ တစ်လွဲက နှစ်လွဲဖြစ်တော့မည်။

လွဲဖြေတာ နှစ်ခု။

ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရွှေဖြူဟု ပြောပြီးသားမို့ ကျန်တစ်
ယောက်ကို ရွှေဖြူလို့ ထပ်ပြောလို့ မရတော့ပါ။

◆ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ◆

ဒါဆို ငယ်သွန်းက ရွှေဖြူဆိုတော့။

ရွှေဖြူက ငယ်သွန်းပေါ့။

အဲဒီလို ပြောရုံသာရှိသည်။

“မင်း ဘာတွေ ဒီလောက် စဉ်းစားနေတာလဲ”

“ရှင်”

“နာမည်လေးပြောဖို့တောင် ဒီလောက် စဉ်းစားနေတယ်ဆိုတော့ မရိုးသားဘူး”

“ရိုးသားပါတယ်၊ နောက်တစ်ယောက်က ငယ်သွန်းပါတယ်ပြောတာ”

“ဟုတ်ရဲ့လားကွာ”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆို”

“ဖုန်းနံပါတ်ပေး”

“ဆရာဦးအောင်ထွန်း သိပါတယ်”

◆ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ◆

“ဖေဖေသိတာ ကျွန်တော်နဲ့လည်း မဆိုင်ဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ ပစ္စည်းကို လက်ခံထားတာ ကျွန်တော်လေ”

သူက စိတ်ဆိုးသွားပြီ ‘ခင်ဗျား’ တွေ ဘာတွေ ဖြစ်လာဦး။

ငယ်သွန်းက သူ့မျက်နှာ တင်းမာနေတာကို ကြည့်ပြီး ရွှေဖြူ ဟန်းဖုန်းနံပါတ်ကို ပေးလိုက်၏။

“အခုဆက်မှာ”

သူက ချက်ခြင်းပဲ ဖုန်းခေါ်၏။

ငယ်သွန်းလက်ထဲက ဖုန်းက ထမမြည်။

သူက ခပ်ထေ့ထေ့ပြုံးကာ ဘယ်လိုလဲဟု မေးဆတ်မေး၏။

“ဒီဖုန်းက သူများဖုန်းပါ၊ ဒေါ်လေးဖုန်း၊ ဒေါ်လေးက သိချင်း ထည့်ခိုင်းတာလေ၊ ကျွန်မဖုန်းက အိမ်မှာ ကျန်ခဲ့တာ”

◆ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ◆

“အမျိုးမျိုးပဲ”

သူက မပွင့်တပွင့်ပြောပြီး ချက်ခြင်း ကျောခိုင်းထွက်
သွား၏။

တော်တော် စိတ်ပျက်သွားပုံပါ။

ဟင် . . .

ဘယ်လိုလူလဲ မသိဘူး။

ငယ်သွန်း သူ့ကို လိုက်ကြည့်နေမိကာ ပြုံးဖြစ်၏။

◆◆◆◆◆◆◆

ရွှေဖြူက ဖေဖေနှင့် မေမေ့ကို နှုတ်ခမ်းစုလျက် ကြည့်
မိကာ . . .

“လုံးဝ မဖြစ်ဘူး”

ဟု အပြတ်ပြောမိ၏။

“အဓိပ္ပာယ် မရှိလိုက်တာ”

ရင်ထဲမှာ ကသိကအောက်နှင့် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်လွန်းပါသည်။

မေမေ့ညီမအငယ်ဆုံး ဒေါ်လေးထွေးထွေးသည် တစ်ခါ ဗိုက်ကြီးတိုင်း တစ်ခါ သည်အိမ်ပေါ်တက်လာပြီး ဒုက္ခပေးသည်။

ကလေးမွေးပြီး နှစ်လလောက်နေမှ ပြန်တာ၊ မမွေးခင် နှစ်လလောက်လိုကတည်းက ရောက်လာတတ်တာ။

သူ့ကလေးတွေကလည်း တန်းလန်းတန်းလန်း ပါလာစမြဲ။

သူ့ယောက်ျား ခွင့်မရလို့ပါ။

ကလေးတွေ မကြည့်ပေးနိုင်လို့ပါဆိုပြီး သည်အိမ်ပေါ်တက်လာကြရော။

ဒါပါဆို သုံးကြိမ် ရှိပြီ။

ရွှေဖြူ လုံးဝ သည်းမခံနိုင်တော့ပါ။

အပြတ်ပြောမှ ဖြစ်တော့မည်။

သည်တစ်ခါ ပါလာတာက ကလေးအငယ်နှစ်ကောင် မျောက်နှူးကလေးတွေ ခေါင်းကျောမာလှသည်။

“ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး မေမေ”

ဖေဖေက ဘာမှဝင်မပြော။

မေမေက သက်ပြင်းရှိုက်သည်။

သည်းခံရအောင် တစ်ပတ်နှစ်ပတ်လည်း မဟုတ်။

လေး ငါးလ ကိစ္စ။

မိသားစုလိုက် သည်လိုတက်လာပြီး ဒုက္ခပေးလို့ ရရော

လား။

အခုဆို သည်အိမ်မှာက ရွှေဖြူပဲ ရှိတော့တာပါ။

မမနွေဖြူကလည်း အိမ်ခွဲနေတာ။

“အလကားနေ ကလေးပဲ မွေးနေ”

“ဟဲ့ . . . သမီး”

မေမေက ဟန့်တားသည်။

“သူ့မှာ ကြည့်ရှုပေးမယ့် လူမရှိလို့ပါတယ်၊ အမကြီး
အမိအရာတဲ့”

“ဟင့်အင်း . . . ရွှေဖြူ လက်မခံနိုင်ဘူး”

“ခဏပါ သမီးရယ်”

တစ်ရက် တစ်နံနက်တောင် အဲဒါလေးတွေ လာရင်
အာရုံစားတာ။

လေးငါးလ ဘယ်လိုနေရမလဲ။

“သမီး ပြောတာလည်း ဟုတ်တော့ ဟုတ်တယ်”

ဟု ဖေဖေက ထောက်ခံလာ၏။

“ငွေကြေးအရ ကူညီချင် ကူညီ၊ မေမေက တတ်နိုင်လို့
ကြည့်ရှုချင် ကြည့်ရှု ဖေဖေနဲ့သမီးတော့ သူတို့တာဝန် မထမ်းနိုင်
ဘူး၊ ဒုက္ခမပေးပါနဲ့”

မေမေက ကော်ဖီသောက်ရင်း ငြိမ်သက်စဉ်းစား၏။

“မေမေ့ကို အားနာတယ်၊ သနားတယ်၊ ဒါပေမယ့်
အောင့်အည်းမြိုသိပ်နေရုံနဲ့ ပြီးမသွားလို့ပါ မေမေ”

ရွှေဖြူက ထိုကိစ္စကို လက်ခံမှာ မဟုတ်။

အရှုံးပေးမှာ မဟုတ်။

ဒေါ်လေးထွေးထွေးတို့ သားအမိတွေ အိမ်ပေါ်တက်
လာလို့ မဖြစ်ပါ။

အစက အကြောင်းမသိလို့။

အခုတော့ ကောင်းကောင်း သဘောပေါက်ပါပြီ။

တင်ဖီးတာ၊ ကြောတာ၊ အခွင့်အရေးကို နင်းယူချင်တာ။

သူတို့ကိစ္စ သူတို့နိုင်နင်းအောင်လုပ်ပေါ့၊ အလကား။

“မေမေ”

“ဟင်”

“ဒီအနီးအနားမှာ အိမ်ငှားပေးလိုက်ပေါ့”

“ဟုတ်သားပဲကွ”

“လေးငါးခြောက်လ ဘယ်လိုငှားမလဲ”

“ခြောက်လငှားလိုက်ပေါ့၊ မေမေ”

“ထွေးထွေးက မီးဖွားမှာ . . . သူ့ကလေးတွေ ဘယ်သူ
ကြည့်မလဲ”

“ကောင်မလေးတစ်ယောက် ခေါ်ထားပေးလိုက်ပေါ့”

“ဖြစ်ပါ့မလားကွယ်”

“ဖြစ်ပါတယ် မေမေနော်၊ အလကား သူများကိစ္စ အပင်
ပန်းခဲချင်တယ်၊ တော်ရုံတန်ရုံ ကြည့်ပေးလိုက် တော်ပြီပေါ့၊ ဒီ

♦ ဉာဏ်ဝင်စာပေ ♦

အနီးအနားဆို မေမေလည်း ချက်ခြင်း သွားကြည့်လို့ ရတာပဲ”

ရွှေဖြူက မေမေ့ကို မကျေမနပ်ဖြစ်နေ၏။

မေမေ့ညီမက ဝိုက်ကြီးပြီး၊ ကလေးမွေးခါနီးမှ အိမ်မ

ဖြစ်သူကို သတိရတာ။

တစ်ဖက်စောင်းနင်းကြီးမို့ ကြည့်လို့ကို မရ။

“ဒီအနီးအနားမှာက အိမ်ငှားရင် ဈေးကြီးတယ်၊ အများ
ကြီး ကုန်မှာ”

“သက်သာတာရှာပေါ့၊ မေမေရယ်”

ဟန်းဖုန်းမြည်လာတော့ ရွှေဖြူက ကောက်ယူပြီး ကော်ဖီ
ဝိုင်းက ထထွက်လာ၏။

“ဟယ်လို”

“ဒေါ် ရွှေဖြူလား”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

♦ ဉာဏ်ဝင်စာပေ ♦

ကိုယ့်ကို 'ဒေါ်' တပ်ပြီး ဘယ်သူမှ မခေါ်ဘူးပါ။

“သေချာရဲ့လား”

“ရှင်”

“ခင်ဗျား ရွှေဖြူအစစ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကျွန်တော် မိုးလွင့်ပါ”

ရွှေဖြူ အသံလေး တိတ်သွား၏။

သူ . . . ဖုန်းနံပါတ် ဘယ်က ရသွားတာလဲ။

“တွေ့ခဲ့တာ မကြာသေးဘူး မေ့ပြီလား”

သူက မကျေမနပ် မေးလာ၏။

“မေ့ရင်လည်း ရတယ်လေ၊ ခင်ဗျား ကွန်ပျူတာကို
လည်း မေ့လိုက်မေ့”

“ဘာလို့လဲ”

◆ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ◆

“စောစောကပဲ ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့တယ်လေ၊
မေ့သွားပြီလား၊ ပြန်ပြောရမလား”

ဟုတ်ပါပြီ။

သူ ငယ်သွန်းနှင့် တွေ့ခဲ့တာပါ။

ငယ်သွန်းက ဘာလို့ ရွှေဖြူဖုန်းနံပါတ် ပေးလိုက်ရ
တာလဲ။

တမင် မရှုပ်ရှုပ်အောင် လုပ်တာလားမသိ။

“ကျွန်မ ရွှေဖြူပါ၊ ကွန်ပျူတာကို လာယူပါမယ်၊ ကျေးဇူး
လည်း တင်ပါတယ်”

“ဖုန်းနံပါတ် ဟုတ်မဟုတ် ဆက်ကြည့်တာပါ”

ရွှေဖြူဘက်က ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ပြောသောအခါ
မိုးလွင့်ကလည်း ဒေါသ ပြေလျော့သွား၏။

တစ်ခုခုတော့ လွှဲနေပါပြီ။

◆ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ◆

ခုနတုန်းက တွေ့ခဲ့သောကောင်မလေးသည် သူ့ကို
ဒေါသဖြစ်စေပြီး အခု ဖုန်းပြောသောကောင်မလေးသည် သူ့
စိတ်ကို နှိုးညှစ်စေသည်။

ဒါ ဘယ်လို ဖြစ်ရတာလဲ။

ပြေရာပြေကြောင်း ရှင်းပြပုံကလေးက ယဉ်ကျေးလွန်း
တော့ သူ့စိတ်တွေ ပျော့သွားရပြီ။

“စောစောက ရှင်နဲ့ ကျွန်မ မတွေ့ခဲ့ပါဘူး၊ ဒီနေ့ ကျွန်မ
အိမ်မှာပဲ ဘယ်မှ မသွားဖြစ်သေးဘူး၊ ရှင်နဲ့တွေ့ခဲ့တာ ငယ်သွန်း
ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ ငယ်သွန်း ဖုန်းနံပါတ်က (+++++) ပါ။ ကျွန်မ
က ရွှေဖြူပါ”

“ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော့်ကို အရူးလုပ်နေတာလား”

ဟု မခံချင် ဖြစ်လာ၏။

“ငယ်သွန်း ဘာလို့ ရွှေဖြူလို့ပြောမှန်း ကျွန်မ မသိဘူး

◆ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ◆

ရွှေဖြူက ကျွန်မပါ၊ ဒီနေ့ ရှင်နဲ့တွေ့ခဲ့တာလည်း ရွှေဖြူ မဟုတ်
ဘူး၊ ယုံပေးပါ”

“ကျွတ်”

သူက စိတ်ပျက်သလို ဖုန်းချသွား၏။

ငယ်သွန်းက အကြောက်လွန် ဖိုးရိမ်စိတ်များပြီး ဘာတွေ
လျှောက်ပြောမှန်း မသိ။

ရွှေဖြူက ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံသည်။

သို့ကြောင့် မတုန်လှုပ်ပါ။

ပြီးတော့ အချစ်ကို တန်ဖိုးထားသည်။

အချစ်သည် ရွှေဖြူ ဘဝထဲကို ခမ်းနားခိုင်မာစွာ လှလှ
ပေ ဝင်ရောက်လာမှာပါ။

ဟိုလိုလို သည်လိုလို ရောရောထွေးထွေး ဖြစ်မှာ
တုတ်။

◆ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ◆

မိုးလွင့်ဆိုသော အမည်တစ်ခုကြောင့် ရွှေဖြူ စိတ်မညစ်
ချင်ပါ။

သူက ငယ်သွန်းကို စိတ်ဝင်စားလျှင် ရွှေဖြူ နောက်ဆုတ်
မှာပါ။

ရွှေဖြူကို စိတ်ဝင်စားလျှင်လည်း ငယ်သွန်းက ရွှေတို့
လာမှာ မဟုတ်။

ဘာမှ ပူစရာမလို၊ စိုးထိတ်စရာ မရှိ။

သူလည်း ဆရာ ဦးအောင်ထွန်းသားပဲဟာ။

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်စလုံးကို တစ်ပြိုင်နက်တည်း
ချစ်ရေးဆိုတဲ့မှာတဲ့လား။

ရွေးချယ်ရခက်နေလျှင်တောင် သူ နောက်ဆုံး ဖွင့်ပြော
ရမှာက တစ်ယောက်တည်းပါ။

အဲဒီ တစ်ယောက်က ရွှေဖြူ ဖြစ်မလား။

ငယ်သွန်းဖြစ်မလား။

အခြားတစ်ယောက် ဖြစ်မလား။

ရွှေဖြူမသိပါ။

“ဗျာ တကယ်လား မေမေ”

မာန်က တုန်လှုပ်ချောက်ခြားစွာ ပြန်မေးမိ၏။

ရုတ်တရက် သူ့ကမ္ဘာလေး ပြိုပျက်သွားသလို ရင်
တာကျလွန်း၏။

◆ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ◆

သူ့ အိပ်မှက်လှလှ တစ်ဝက်တစ်ပျက်မှာ လန့်နိုးရသလို
ဘာလို့လဲ။

ဘာကြောင့်လဲ။

ဖေဖေက သူ့အပေါ် အမြဲတမ်း ရက်စက်သည်။

ဘယ်တော့မှ နားမလည်။

သူ့ဘဝ၊ သူ့ကမ္ဘာ၊ သူ့အိပ်မက်ကလေးကို ဖျက်ဆီး
ပစ်လိုက်ပါပြီ။

“ဟုတ်တယ်... သားရဲ့ ဒီမနက်ပဲ စာချုပ် ချုပ်လိုက်
တာလေ”

ဟု မေမေက ဝတ္တရားရှိသလို အသိပေးလာ၏။

“မေမေ သားကို ကြိုပြောသင့်တယ်”

မာန့်ပုံစံက အကြီးအကျယ် စိတ်ဆင်းရဲသွားပုံ...

ခံပြင်းနာကျည်းစွာ လက်သီးဆုပ်သည်။

“ခက်ပါတယ် သားရယ်... သားတို့ သားအဖကြောင့်
မေမေ စိတ်ရှုပ်လိုက်တာ”

မေမေက ညည်းသည်။ မာန့်က ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့်
လှေခါးထစ်မှာ ထိုင်ချလိုက်၏။

ရင်ထဲမှာ တင်းကြပ်ပြီး ဒေါသလည်းဖြစ် စိတ်ဓာတ်
လည်း ကျကာ နေလို့မကောင်း။

ဖေဖေ အရိပ်အောက်မှာ သူ့ မနေချင်။

ဖေဖေ စည်းကမ်းတွေက သူ့အတွက်တော့ အဆိပ်ပါ
သော ဆူးသွားတွေလိုပါပဲ။

အမြဲတမ်း ဆန့်ကျင်ဘက်... ပြဒါးတစ်လမ်း သံတစ်
လမ်း၊ တစ်ခါမှ ဖေဖေနှင့် သူ မသင့်မြတ်ခဲ့။

“မေမေရာ ဖေဖေ မတရားဘူး... ဘယ်လောက်ရလို့
လဲ၊ အဲဒီ အိမ်ကလေးကို ငှားပစ်တာ တစ်လဘယ်လောက်ရလို့လဲ”

တုန်ခိုက်စွာ မေးမိ၏။

သည်အိမ်ကြီးထဲမှာ နေရတာ မွန်းကြပ်လွန်းလို့ ခြံဝင်း
ထဲမှာရှိသော တစ်ထပ်တိုက်ပုကလေးထဲ သူ လွတ်လပ် အေး
ချမ်းစွာ ဆင်းနေခဲ့တာ ကြာပါပြီ။

သူ အရမ်းစိတ်ချမ်းသာသည်။

ဒရမ်ဆက်တစ်ခုကို အခန်းထောင့်မှာ ချလာပြီး . . .

ဘိလိယက်ခုံတစ်ခုနှင့် ဂစ်တာတစ်လက်နှင့် ဘတ်
စကတ်ဘော ပစ်သွင်းစရာ ပိုက်ခြင်းကလေး တစ်ခုပါ။

နံရံမှာ ချိတ်ဆွဲထားသော သူ့အိမ်ကလေးသည် သူ
အတွက် နေအိုင်စဖွယ်ဖြစ်ခဲ့သည်။

သူငယ်ချင်းတွေ လာပြီး ဆိုကြ တီးကြ ရေးကြ စပ်ကြ
နှင့် သူဝါသနာပါသော အနုပညာဂီတကို ဖန်တီးနိုင်ခွင့်ရှိသော
နေရာ။

တီးကြဆိုကြပြီဆို တံခါးတွေပိတ်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို
အနှောင့်အယှက်မဖြစ်စေရပါ။

ဘာပြဿနာမှ သူတို့ မဖန်တီးခဲ့။

ဖေဖေက အလိုလိုနေရင်း ကြည့်မရတာ။

“မေမေ သားတို့မှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ သားက သီချင်း
သွင်းဖို့ သီချင်းထုတ်ဖို့ ကြိုးစားနေတာ”

“အေးလေ အဲဒါပဲ၊ သား ဖေဖေ မကြိုက်တာ”

“မဟုတ်သေးပါဘူးဗျာ”

“ကောင်လေးတွေ တရုန်းရုန်းဆိုပြီး ဖိတ်ပူတာ”

“ဘာလို့ ပူရမှာလဲဗျ၊ ဖဲရိုက်နေတာလည်း မဟုတ်ဘူး၊
မူးယစ်ဆေးသုံးနေတာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ဘာမှမဟုတ်တာ
မလုပ်ဘူး”

“မေမေ သိပါတယ်ကွယ်”

“ဖေဖေ လုံးဝ မတရားဘူး၊ သား ဖေဖေနဲ့ ပြောမယ်၊
အပြတ်ပြောမယ်”

မေမေက ဟင်းချင်း။

မာန်က လှေကားကို တခွန်းခွန်း တက်လာခဲ့၏။

ဖေဖေက ဘုရားခန်းမှာ ဘုရားရှိခိုးနေ၏။

သူ မနည်း သည်းခံအံ့ကြိတ်ကာ ဝန်တံ ထွက်လာခဲ့ရ
၏။

သိနေပါပြီ။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ကမ္ဘာ ပျက်သုန်းသွားခဲ့ပြီဆိုတာ။

စာချုပ် ချုပ်ပြီးမှတော့ မလွဲမသွေ သူ ဖယ်ပေးရမှာ။

သည်တိုက်ကြီးပေါ် ပြန်တက်ရတော့မှာ။

နှစ်ပေါင်းများစွာ တစ်ဦးတည်း သီးသန့်နေခဲ့သော သူ့

သူ့အိမ်ကလေး။

ထိုလွတ်လပ်အေးချမ်းမှုကို သူ အရမ်းမြတ်နိုးခဲ့ပါသည်။

ဖေဖေ၊ မေမေနှင့် သည်အိမ်ပေါ်မှာ သူ မနေချင်။

ဖေဖေ့ မျက်စိရှေ့မှာ သူ မနေတတ်။

ဖေဖေက အမြဲကြည့်၊ အမြဲပြော နေတတ်သူ။

အပြစ်ရှာ မျက်လုံးများကြောင့် သူနှင့်ဖေဖေ လုံးဝ
မတည့်တာပါ။

ဘုရားရှိခိုးပြီး ထွက်လာသော ဖေဖေက သူ့ကို တစ်
ချက် ကြည့်၏။

သူ့ကို ရင်ဆိုင်ဖို့ ပြင်ပြီးသားဖြစ်ပုံ . . .

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် . . . သူ့ထက် ဖေဖေက ခြေတစ်လှမ်း
ဦးသည်။

သူ နောက်ကျခဲ့ပြီ။

“ဖေဖေ”

“အေး . . . ဘာလဲပြော”

“ဘေးက တိုက်ကို ငှားလိုက်ပြီဆို”

“မင်းသိပြီးသားပဲ မဟုတ်လား”

“ဖေဖေ လခလိုချင်ရင် သားပေးမှာပေါ့”

“မင်းအမေ့ဆီက တောင်းပြီး ပေးမှာလား၊ ငါက အဖူးမို့လို့ ငါ့ပိုက်ဆံကို ငါ စပေါ်ပြန်ယူရမှာလားကွ ဟေ၊ မင်းက ဘယ်လို ပေးမှာလဲ”

“သား ရအောင် ရှာပေးမှာပေါ့”

“မဖြစ်နိုင်တာကွာ”

ချောင်းရမ်းပြီး စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဆို၏။

“ဖေဖေရာ တစ်လ တစ်သိန်းတည်းနဲ့ သားကမ္ဘာလေးကို ဖေဖေ ဖျက်ဆီးပစ်ရက်တယ်”

◆ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ◆

“တော်စမ်းကွာ၊ အဓိပ္ပာယ် မရှိတာတွေ”

ဖေဖေက လက်ခါပြသည်။

သွားတော့ဆိုသည့်သဘော။

မာန်က အံ့ကြိတ်လိုက်၏။

ဘယ်တော့မှဆို ဖေဖေဆုံးဖြတ်ချက်သည် သူ့အတွက် ခါးသည်။

မင်း ဒီအိမ်ပေါ် ပြန်တက်လာခဲ့၊ မင်းပစ္စည်းတွေ ဖယ်ပေးလိုက်၊ ဒီမှာလည်း မင်းနဲ့ နေရာလုမယ့်သူ၊ နှောင့်ယှက်မယ့်သူ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး”

ဖေဖေက သူ့ကို ပြတ်သားစွာ ဆိုလာ၏။

“မင်း ဒီလို နေသွားရင် တဖြည်းဖြည်းနဲ့ မိဘနဲ့ ပိုစိမ်းသွားလိမ့်မယ်၊ နားလည်လား”

မာန်က ဘာမှ ဆက်မပြောချင်တော့တာမို့ ဆတ်ခနဲ

◆ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ◆

လှည့်ထွက်လာ၏။

သွားပါပြီကွာ . . .

စိတ်ထဲမှာ အရမ်းပဲ ယူကျုံးမရ ဖြစ်၏။

သူ့တိုက်ကလေးဖက် ကူးလာကာ နံရံကို မှီချပြီး ထိုင်

မိ၏။

အိမ်ပေါ်မှာ သည်လို လွတ်လပ်မှာ မဟုတ်။

ဟူး . . . ။

ဆံပင်တွေထဲ လက်ချောင်းတွေ ထိုးသွင်းကာ ခေါင်း

ငိုက်စိုက်နှင့် ငြိမ်နေမိ၏။

သူ့ကမ္ဘာ သူ့ဘဝလေးကို ဘယ်အချိန်ကတည်းက

ဖေဖေ ကြည့်မရဖြစ်နေတာလည်း မသိ။

သူ သည်လောက် ထိခိုက်ကြေကွဲမှုများ ဖေဖေ မသိ

တာလား။

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

သိတော့ သိမှာပါ။

သူက ဂီတကို ရူးသွပ်သည်။

သီချင်းတွေကို ဖန်တီးချင်သည်။

သံစဉ်များနှင့် သူ့ဘဝကို ခြုံလွှမ်းထားချင်သည်။

ပြီးတော့ တစ်ဦးတည်း သီးသန့်နေရတာ ကြိုက်သည်။

ကိုယ်ယုံကြည်ရာကို ခွဲနှင့် မာန်နှင့် နေ့နေ့ညည လုပ်ချင်

သုပ်နေမည်။ သူ့ကြောင့် ဘယ်သူမှ မထိခိုက်စေချင်။

စာနောင်စာယွက် မဖြစ်စေချင်သလို။

သူလည်း ဘယ်သူ နောင်ယွက်တာမှ သည်းမခံချင်။

ဆယ်တန်းစောင်ပြီးကတည်းက သူ သည်တိုက်

ကလေးမှာ နေလာခဲ့တာ။

သူ့ကွန်ပျူတာရယ်၊ သူ့ကက်ဆက်ရယ်၊ ပြီးတော့ ဖုန်း၊

ဆင်လုံး။

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

အဝတ်စီရိတ်လုံးနှင့် အိပ်ရာတစ်ခုလည်း ရှိသည်။

နောက်တော့မှ ဒီနေ့နံနက်တို့ နောက်တို့ ဝယ်စား

တာ။

အဲဒီလိုလုပ်တာ သိပ်မကြာသေး။ နားကပ်ခဲ့ပေ

သားကလေးချင်းတွေက အကုန်လုံးနီးပါး မိကျောင်းဖခင်

သားသမီးတွေ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် တန်ဖိုးထား ပြီး ဝါသနာပါတာကို

ကြိုးစားနေသူတွေပါ။

ဒါကို ဖေဖေ နားလည်မပေးနိုင်။

သားအဖဆိုပေမယ့် ဘယ်တော့မှ တစိတ်တည်း တစ်

ဝမ်းတည်း မဖြစ်။

တစ်သားတည်း မကျ။

အမြဲတမ်း မတည့်။

ဖေဖေ မှားသလား။

♦ ဉာဏ်ပိုင်းအပေါ် ♦

သူ မှားသလား။

ဖေဖေ လွန်သလား။

သူ လွန်သလား။

သူ မဝေခွဲတတ်ပါ။

“တောက်”

ဒေါသနှင့် စာကြည့်စားပွဲကို ကန်ထည့်လိုက်၏။

သူတစ်ယောက်တည်း အခန်းထဲမှာ ပေါက်ကွဲနေမိ

သည်။

သူခံစားချက်ကို ဝေမျှ နားလည်ပေးနိုင်မည့်သူ မရှိပါ။

♦ ဉာဏ်ဝင်အပေါ် ♦

သူငယ်ချင်းတွေအားလုံးက သူ့ကို အားပေးပါသည်။

ဖေဖေကိုလည်း အပြစ်မတင်။

“မိဘနဲ့ တဖြည်းဖြည်း ဝေးသွားမှာ စိုးလို့ပါကွာ”

◆ ဉာဏ်ဝင်စာပေ ◆

“ငါ အဲဒီလို သားမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ ငါမိဘကို ငါ နှိုင်း
လေးစားပြီးသား၊ ချစ်ပြီးသား၊ ငါ့ဟာငါ တစ်ယောက်တည်းနေ
စတိုင်ကို နှစ်သက်တာပဲ ရှိတယ်၊ တခြား ဘာမှမရှိဘူး”

“မင်းအဖေက မင်းကို သူတို့နဲ့ နေစေချင်တာဖြစ်တာ”

“အခုလည်း တစ်ခြံတည်းပဲဟာ၊ ငါက ဘယ်သွားနေ
လဲ”

“ဒါဆို ငါတို့လာတာ မကြိုက်လို့လား”

မာန ခေါင်းခါသည်။ မပြောတတ်ပါ။

ဖေဖေရည်ရွယ်ချက်ကို မမှန်းဆနိုင်။

နားလည်ပေးလို့ မရ။

သူနှင့်ဖေဖေ ဘယ်တော့မှ ပြေလည်မှာ မဟုတ်ပါ။

“အိမ်ပေါ်မှာလည်း ဘယ်သူရှိလိမ့်ကွာ၊ မင်းအိမ်ပဲဟာ
တာဖြစ်လဲ”

သူ့ကို အမျိုးမျိုး ဖောင်းဖွင့်နေကြတာ သိပါသည်။

“ငါတို့ လူနဲ့မဟုတ်မှန်း အိမ်ပြောင်းဖို့”

“မလုပ်ပါဘူးကွာ၊ အဖေမနဲ့ အိမ်က တောင်မလေးနဲ့ လုပ်
မှာပါ၊ ငါဘာမှ လုပ်စရာ မရှိဘူး”

“ဖြစ်ရဲ့လား”

“ဖြစ်ပါတယ်၊ မင်းတို့ အနာအညစ် လိုအပ်ရင် ငါပြောမှာ

ပေါ့ကွာမိတ်ချ”

“မင်းအဖေနဲ့ မပြေလည်အောင် နေပါကွာ”

“ဒီတစ်သက် မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး”

“မင်းကလည်းကွာ”

“ငါ မိုက်ဆံရှာတော့မယ်”

“ငါ့အလုပ်လုပ်မယ်၊ အဝေးကြီးကို လွှင့်ရင် လွှင့်သွား”

“ငါ့အလုပ်လုပ်မယ်၊ အဝေးကြီးကို လွှင့်ရင် လွှင့်သွား”

မယ်၊ ငါ စဉ်းစားနေတယ်”

မာန်က ခံစားချက်အပြည့်နှင့် ဆို၏။

“မင်းကလည်းကွာ၊ မင်းအဖေ ကုမ္ပဏီကို မင်း ဆက်ခံရမှာပဲဟာ”

“တော်ပါပြီကွာ၊ ငါ အဲဒီအရိပ်မှာ မခိုချင်တော့ဘူး၊ ငါ မပျော်ဘူး၊ ငါ တခြားနေရဗဲ ရှာမယ်”

သူငယ်ချင်းတွေလည်း မာန်ကို ဖျောင်းဖျလို့မရ၊ မာန်ရင်ထဲမှာ အတော်ကလေး ပြင်းထန်နေ၏။

“မင်း လောလောဆယ်တော့ အဲဒီအိမ်ပေါ် တက်မှာပဲ မဟုတ်လား၊ သွားမယ်ဆို ငါတို့ကို ပြောသွား”

“အေးပါ”

“စိတ်လိုက်မာန်ပါ မလုပ်နဲ့ကွာ၊ သွေးအေးသွားမှ ဆုံးဖြတ်ပေါ့၊ အနည်းထိုင်သွားရင် မင်း စိတ်ဆိုးပြေသွားမှာပါ၊ သား

တပဲချင်းပဲ”

မာန်က ခေါင်းညိဉ့်သည်။

ဖေဖေကို သူ မမုန်းချင်၊ မနာချင်။

သို့ပေမယ့် စိတ်ထဲမှာ တင်းပြီး ခုနေ၏။

မြတ်ဗုဒ္ဓဗျူဟာ

မြတ်ဗုဒ္ဓဗျူဟာ

မြတ်ဗုဒ္ဓဗျူဟာမြတ်ဗုဒ္ဓဗျူဟာ

မြတ်ဗုဒ္ဓဗျူဟာမြတ်ဗုဒ္ဓဗျူဟာ

မြတ်ဗုဒ္ဓဗျူဟာမြတ်ဗုဒ္ဓဗျူဟာ

မြတ်ဗုဒ္ဓဗျူဟာ

မြတ်ဗုဒ္ဓဗျူဟာ

မြတ်ဗုဒ္ဓဗျူဟာ

မြတ်ဗုဒ္ဓဗျူဟာ

မြတ်ဗုဒ္ဓဗျူဟာမြတ်ဗုဒ္ဓဗျူဟာ

မြတ်ဗုဒ္ဓဗျူဟာမြတ်ဗုဒ္ဓဗျူဟာ

မြတ်ဗုဒ္ဓဗျူဟာမြတ်ဗုဒ္ဓဗျူဟာ

မြတ်ဗုဒ္ဓဗျူဟာမြတ်ဗုဒ္ဓဗျူဟာ

မြတ်ဗုဒ္ဓဗျူဟာမြတ်ဗုဒ္ဓဗျူဟာ

မြတ်ဗုဒ္ဓဗျူဟာမြတ်ဗုဒ္ဓဗျူဟာ

ပန်းပင်ရေလောင်းနေသော ရွှေမြို့ကို ငယ်သွန်းက

နောက်ကနေ ဝန်းရံ တွန်းကာ . . .

“စိတ်ပုပ်မ”

ဟု ရေရွတ်၏။

♦ ညယ်ဝင်းစာအုပ် ♦

www.burmeseclassic.com

“ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

“နင့်ကို မကျေနပ်လို့”

“ဘာကိုလဲ”

“နင် ကိုမိုးလွင့်ကို ဘာတွေ လျှောက်ပြောလိုက်လဲ၊
ပြော၊ ငါ့ကို တမင် တွန်းပို့တာပေါ့ ဟုတ်လား”

“အမယ် အမယ် ဘယ်သူက ပြောရမလဲ၊ ငြိမ့်က
လာပြ နေပြန်ပြီ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရွှေဖြူလို့ပြောတာ ဘယ်သူလဲ၊
ဟွန်း... ဟိုက ငါ့ကိုပါ မယုံသင်္ကာနဲ့”

ရွှေဖြူက ငယ်သွန်းက ပြောရင်း စိတ်တိုကာ ရေပိုက်နှင့်
ပက်လိုက်၏။

“ဟဲ့ . . . ဟဲ့ . . . ဘာလုပ်တာလဲ ရွှေဖြူ”

ငယ်သွန်း နောက်ဆုတ်ပြေးပေမယ့် မလွတ်။

ရွှေဖြူက သည်းသည်းမည်းမည်း ပက်၏။

◆ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ◆

“နောက်တစ်ခါ ရွှေဖြူလုပ်ဦး၊ ငါ့ဖုန်းနံပါတ်ပေးဦး၊ မှတ်
ပြီလား”

ငယ်သွန်းက ကားကို ပတ်ပြေးသည်။

ကားဘေးမှာ သွားပုနေ၏။

ရွှေဖြူက ကြည်နူးစွာ တခပ်ခပ် ရယ်မိသည်။

“ရွှေဖြူ ငါ ပြန်မှာနော်”

“ပြန်ပေါ့”

“ရေတွေ ရွဲနစ်နေပြီ၊ မပက်နဲ့တော့”

“အေး၊ မပက်ဘူး ထွက်လာခဲ့”

“နင့် ရေပိုက်ပိတ်လေ”

“စေးပါ၊ . . . လာပါဆို၊ လုံးဝ မပက်တော့ဘူး”

ငယ်သွန်းက ရွှေဖြူကို မကျေနပ် မျက်စောင်းရွယ်၏။

“သိမယ် မိုးကောင်းတုန်း ရွာထားပေါ့”

◆ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ◆

ရွှေဖြူက ရေပိုက်ကို ချထားပြီး ဘုံတိုင် သွားပိတ်၏။

“ငယ်သွန်းရေ”

“ဘာလဲ”

“ငါနဲ့ ဟိုဘက်လမ်း ခဏလိုက်ခဲ့ပါ”

“ဘာသွားလုပ်မှာလဲ”

“မေမေ ခိုင်းထားလို့ပါ”

နှစ်ယောက်သား ခြံတံခါးလေးစေ့ကာ လမ်းလျှောက်ခဲ့

ကြ၏။

ရွှေဖြူက ငယ်သွန်းပန်းကို ဖက်ကာ

“ကြွက်စုတ်”

ဟု ခေါ်လိုက်၏။

“ရွှေဖြူ နှင် အဆံသွားမှာလဲ”

“မေမေလေ မေမေပေါ့၊ သူ့ညီမက ငါတို့အိမ်မှာ

◆ ဉာဏ်ဝင်စာလေ ◆

စာလေး လာမွေးမှာတဲ့၊ ငါက လက်မခံလို့ ဟိုဘက်လမ်းမှာ
တိုက်ကလေး ငှားပေးထားတာ၊ ဆေးသုတ်နေတာ သွားကြည့်
ပေးပါတဲ့”

“နင်တို့ အခေါ်က မွေးပြန်ပြီလား”

“အေးလေ... ခဏခဏပဲ ကံကယ်စိတ်တုန်တယ်၊
မေမေညီမအဖွယ်ဆုံးဆိုပြီး မေမေက ဆည်းဆည်းလှုပ်၊
သူ့ကလေးတွေက မျောက်ရူးလေးတွေ ငါနဲ့ မဖြစ်ဘူး”

ငယ်သွန်းက ရယ်နေ၏။

“အခုပဲကြည့်၊ ပေါ့မနေရဘူး၊ သူ့ကိစ္စ ပိုင်းလုပ်ပေးနေ
ရပြီ၊ ဆေးသုတ်တာ သွားကြည့်ပေးပါတဲ့၊ ရေပိုက်လုပ်တဲ့သူ
လည်း ခေါ်ရမယ်”

“တော်သေးတာပေါ့၊ အိမ်ပေါ်တက်လာရင် နှစ် ပိုညစ်
ရမှာ၊ ဒီလောက်လုပ်ပေးရတာ ကံကောင်းတယ်ပြော၊ အိမ်ငှား

◆ ဉာဏ်ဝင်စာလေ ◆

၁၂၈ ❀ ပန်းသီခွင်

တာ ဘယ်သူပေးလဲ”

“မေမေပေါ့”

ရွှေဖြူက နှုတ်ခမ်းလေး စုကာ စုကာ မကျေနပ်နိုင်။

“အစ်မကြီး အမိအရာတဲ့၊ မိဘတွေ ရှိတော့တာ မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ ဝတ္တရား ရှိတယ်တဲ့”

ငယ်သွန်းကို ရင်ဖွင့်ရင်း လျှောက်လာခဲ့ကြ၏။

“ဟဲ့ . . . နင်နဲ့ ကိုမိုးလွင့် ဘယ်လိုလဲ”

“ဘာလဲ၊ ဘာမှ မဆိုဘူး”

ငယ်သွန်းက ရှက်ရှက်နှင့် တွန်းပစ်၏။

“ငါ့ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောနော်”

“ဘာမှ ပွင့်လင်းစရာ မရှိတာ”

“တကယ်”

“တကယ်ပေါ့”

◆ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ◆

“ဒါဆို ငါ မျှော်လင့်ချက် ရှိသေးတယ်”

ရွှေဖြူက ရယ်စရာပြော၏။

ငယ်သွန်းက မျက်လုံးကလေးတစ်ချက် ရွှေကာ ရွှေဖြူဆီ အကဲခတ်သည်။

ရွှေဖြူရော ကိုမိုးလွင့်ကို စိတ်ဝင်စားနေသလား။

ကိုမိုးလွင့်ကရော . . .

ရင်ထဲမှာ တထိတ်ထိတ်နှင့် ပူပန်နေမိ၏။

ဘာလို့များ ငယ်သွန်းက ကိုမိုးလွင့်ကို ရွှေဖြူနှင့် နီးစပ်တတ်သက်သွားမှာ စိုးရိမ်မိသလဲနော်။

ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ်တိုင် နားမလည်။

◆ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ◆

မာန်က ပြတင်းပေါက်ဘောင်ပေါ် တက်ထိုင်ရင်း ဆေး
သုတ်နေသော တိုက်ကလေးကို ခပ်ငေးငေးကြည့်ကာ ရင်နာ
နေမိ၏။

‘မိုးညို’ က မတ်တပ်ရပ်ပြီး သူ့ကို ပလူးပလဲ လာလုပ်
နေ၏။

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

မိုးညိုကြီးက အင်မတန် လိမ္မာသည်။

သူ့ကိုလည်း တွယ်တာသည်။

ဇာန်ခါမှ ဘယ်သူ့ကိုမှ မကိုက်ဘူးပါ။

အခုတော့ သည်ကောင်ကြီးက သူ့လိုပဲ သူငယ်ချင်း
သုံးယောက်နှင့် တဝန်းဝန်း လုပ်လာ၏။

သူ့ဘော်ဒါသုံးကောင်က အိမ်မွေးခွေးလည်း မဟုတ်။

အမျိုးအစားလည်း မတူ။

လမ်းနေလမ်းစား ခွေးများ။

သည်ကောင်က သူ့ဘော်ဒါတွေကို ခြံထဲခေါ်ကာ အုပ်စု
ဖွဲ့နေတာ။

“မင်းကို ဖေဖေ ကြည့်မရ ဖြစ်ဦးမယ်၊ မင်း သတိထား
မင်းက ငါ့ကို အားကျပြီး တရုန်းရုန်း လုပ်နေတာလားကွ၊ ဖေဖေ
မကြိုက်ဘူး”

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

မိုးညိုကြီးက သူ့ဘေးနား လာကပ်နေတော့ ဟိုသုံး
ကောင်လည်း သူ့အနားမှာလာပြီး အမြီး တလှုပ်လှုပ်နှင့်။

“ဟေ့ကောင် မိုးညို၊ ဟိုဘက်အိမ်က လူတွေကို မင်းအသံ
ဆိန်းဟိန်းကြီးနဲ့ ဟောင်ပစ်၊ ခုန်အုပ်ပစ်ပါလားကွ”

မာန်က မိုးညိုကြီးကို သင်ပေးနေ၏။

မိုးညိုက နားလည်တာလည်း မဟုတ်ပါ။

မာန်က Blue Berry ရောင်ကလေးသုတ်နေတာမို့ ခါ
ဆင်းထက် အဆပေါင်းများစွာ လှပသွားသော သူ့တိုက်ကလေး
ကို နှမျောလွန်းစွာ ကြည့်မဝ။

သူက နေသာနေတာ။

အိမ်ကို အလှပြင်တာ မဟုတ်။

ဆေးသုတ်လိုက်တော့ တိုက်ကလေးက လင်းလင်းထင်း
ထင်းနှင့် ကြွားကြွားဝါဝါ ပေါ်လွင်လာ၏။

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

မာန် ငေးကြည့်နေသော မြင်ကွင်းထဲကို ကောင်မလေး နှစ်ယောက် ဝင်လာ၏။

ခြံတံခါးက ဖွင့်ထားတာမို့ ဆေးသုတ်နေသော တိုက် ကလေးရှိရာ သူတို့ လျှောက်လာကြတာပါ။

တစ်ယောက်က သင်္ကြန်လည်း မဟုတ်ဘဲ ရေတွေ ခွဲ နေကာ နောက်တစ်ယောက်က ဒူးဆစ်ဖုံးဘောင်းဘီနှင့် တိရစ္ဆာန် အနီရဲကလေးနှင့်။

ဆံပင် ခွေလိမ်လိမ်ကလေးတွေက သူမမျက်နှာကို အရမ်း မျိုလွင်လှပစေသလိုပါ။

ရယ်မောစကားပြောရင်း ဆေးသုတ်နေသော အဖွဲ့ ခေါင်းဆောင်ကို ဘာတွေ ညွှန်ကြားနေမှန်း မသိ။

ပုံစံကလေးက ငယ်ပေမယ့် အသံက မာပြတ်ပြတ်။

မာန်က တစ်ချက်မဲ့ကာ . . .

◆ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ◆

အိမ်ငှားတွေပဲဟု နားလည်လိုက်၏။

ရွှေဖြူက ခပ်စူးစူးကြည့်နေသော မျက်လုံးတစ်စုံကြောင့် ထိုနေရာကို အကြည့်ရောက်ကာ လူကင်တစ်ယောက်နှင့် ထိုင်နေသော ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို ပြတင်းပေါက်မှာ တွေ့ရ၏။

သူက အဲဒီအိမ်ရဲ့ အိမ်ရှင်လားဟု စူးစမ်း အကဲခတ်ရင်း မျက်လုံးချင်း ဆုံမိ၏။

သူ့အကြည့်က အထင်တသေးပါလား။

အဖက် မလုပ်ချင်သလို အကြည့်။

ရွှေဖြူက တစ်ချက်မဲ့ကာ အကြည့်လွှဲရင်း . . .

“ရေပိုက်တွေ စစ်ပေးပါ၊ ရေကောင်းရဲ့လား၊ ရေမလာ ခင် ရေပိုက်ဆရာ ခေါ်မလို့”

“ရေပိုက်တွေ ရေလာပါတယ်”

“သေချာရဲ့လားဟင်”

◆ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ◆

ကောင်မလေးက တိုက်ထဲ မဝင်ပါ။

ရေစိုနေသော ကောင်မလေးက လက်နှစ်ဖက်ပိုက်ကာ
နောက်ဆုတ်ရပ်နေ၏။

အနီရဲနှင့် ကောင်မလေးက ဆရာကြီးလုပ်နေတာ။

မာန်က မြင်မြင်ချင်းပဲ ကြည့်လို့ မရ။

အေးချမ်းသော သူ့ကမ္ဘာလေးကို ဝင်လှသွားကြသူတွေ
ခံပြင်းစိတ်နှင့် နှုတ်ခမ်းတွေ တင်းတင်းစေ့စေ့က သူ့ အကြည့်ထဲ
မိ၏။

သူထိုင်နေတာက ဝရန်တာရှိ ပြတင်းပေါက်မှာ သူမထိုင်
နှင့် ဘယ်လောက်မှ မလေး။

ကောင်မလေး ပြောစရာရှိတာပြောပြီး ပြန်ထွက်သွား
၏။ မာန်က ဒေါသနှင့် လိုက်ကြည့်ကာ . . .

“ရှု . . . ရှု”

ဟု မိုးညိုတို့အဖွဲ့ကို ရှုတိုက်လိုက်၏။

ခါတိုင်းဆို ဘယ်တော့မှ လိုက်မဆွဲတတ်သော မိုးညိုက
ဝုန်းခနဲဟောင်ကာ တဟုန်ထိုး ပြေးသွားသောအခါ သူ့အဖော်
သုံးဈောင်ပါ လိုက်သွားကြတော့၏။

ဟိုက် . . .

မာန် တုန်လှုပ်စွာ ပြတင်းပေါက်က ခုန်ဆင်းပြီး ဟန်
တားဖို့ ပြေးထွက်ခဲ့၏။

လုံးဝမထင်လို့ ရှုတိုက်မိတာပါ။

တကယ် လိုက်ဆွဲမည် မထင်လို့ပါ။

“အမယ်လေး ရွှေဖြူရေ လုပ်ပါဦး”

ပီပီသသ ‘ရှု . . . ရှု’ ဟု ဟိုတစ်ယောက် ရှုတိုက်
တာ ကြားပြီး ချက်ချင်းပဲ ခွေးကြီးတစ်ကောင် ဟိန်းဟောင်ကာ
ထို ခွေးကြီး၏နောက်မှာ ခွေးသုံးကောင်။

ရင်ထဲမှာ ခွန်းခနဲ တုန်ယင်ကာ တလှုပ်လှုပ်နှင့် အရမ်း
တုန်လှုပ်ချောက်ခြားပြီး အသက်ရှူပင် ရပ်သွားမတတ်။

မျက်လုံးတွေလည်း ပြာဝေသွား၏။

ငယ်သွန်းက ကြောက်လန့်တကြား လှည့်ပြေးသည်။

ရွှေဖြူလည်း မတတ်သာဘဲ တဟုန်ထိုး လှည့်ပြေးရ
တော့သည်။

မမျှော်လင့်ပါဘဲ အန္တရာယ်ကို ရင်ဆိုင်ရတာ ခွေးကြီးက
တကယ် ကိုက်မည့်ဟန်။

“ငယ်သွန်း ရပ် ရပ်၊ ပြေးရင် ပိုဆိုးမယ်”

ရွှေဖြူက သတိပေးရင်း ငယ်သွန်းကို မိလုမိခင်မှာ ဝိုင်း
ခနဲ လဲကျသွား၏။

“အား”

ခွေးကြီးက ရွှေဖြူကို ပီလာပြီး တဝုန်းဝုန်း ဟောင်၏။

ကျန်သုံးကောင်က ရွှေဖြူကို ဆွဲကိုင်ဖို့ အနားကပ်
လာ၏။

“ရွှေဖြူ . . . ဟဲ့ခွေး . . . လုပ်ကြပါဦး၊ ရွှေဖြူ”

ငယ်သွန်းက စီးထားသော ချွန်ချွန်ဒေါက်ဖိနပ်ကို ချွတ်
ကာ အားနှင့် ပစ်ပေါက်၏။

ခွေးတစ်ကောင် ဂိန်ခနဲအော်၏။

နောက်တစ်ဖက်နှင့် နောက်တစ်ကောင်။

ရွှေဖြူလည်း နာတာ ရှက်တာ လန့်တာကို အသာထား
ပြီး၊ လူးလဲထကာ ခွေးတွေကို ရင်ဆိုင်လိုက်၏။

ဘေးနားမှာရှိနေသော အုတ်ခဲကို ဆွဲယူကာ ပစ်ထည့်
လိုက်၏။

ခွေးသုံးကောင်က လန့်ပြီး နောက်ဆုတ်သွားပေမယ့်

ခွေးအကြီးကြီးက မာန်ပြီနေတုန်း။

တဝန်းဝန်း ဟောင်နေတုန်း။

“လာလေ . . . လာကိုက်”

ရွှေဖြူက လက်ဖဝါးမှာ ကပ်နေသော သဲတွေကို ခါချကာ ဒေါသနှင့် တဆတ်ဆတ် တုန်နေ၏။

အသက်ရှူမြန်ကာ အကြောက်မပြယ်။

လဲကျသွားတာမို့ တံတောင်ဆစ်နှင့် ဒူးခေါင်းမှာ အပ်ဖျဉ်းဖျဉ်းစပ်ကာ နေ၏။ ပွန်းပဲ့သွားတာ သေချာပြီ။

ရုပ်ဆိုးလိုက်တာ ရှက်စရာ ကောင်းလိုက်တာ။

ခွေးလိုက်ဆွဲခံရတာ ကြောက်စရာကောင်းသလို မခံချင်စရာလည်း ကောင်းသည်။

စိတ်တိုစရာလည်း ကောင်းသည်။

ဒေါသတွေက ရင်ထဲမှာ အုံ့လိုက်ကျင်းလိုက် ဆူဝေနေ၏။

အနားမှာတွေ့သော ဝါးလုံးတို့ကို ကောက်ယူကာ ခွေးကြီးဆီ တိုးဝင်သွားလိုက်၏။

“ရွှေဖြူ . . . သတိထားဦး”

ခွေးကြီးက ဝါးလုံးတုတ်ကြောင့် လှည့်ပြေး၏။

ထွက်လာတာက ခွေးရှင်။

ရှုတိုက်သော ဟိုလူခိုင်း၊ လူရမ်းကား။

ချက်ချင်းမဲ ပြေးထွက်လာကာ သူ့ခွေးကို ဟန့်တား၏။

ရွှေဖြူက မီးဝင်းဝင်းတောက် မျက်လုံးများနှင့် ကြည့်ကာ အဲဒီလူကို ဝါးလုံးနှင့် တအား လွှဲရိုက်ပစ်လိုက်၏။

စိတ်ထိန်းလို့ မရ။

“ဟာ”

ဆင့်ကာ ဆင့်ကာ ကျရောက်လာသော ရိုက်ချက်တွေကို မာန် ရှောင်၍ မလွှတ်ပါ။

“ဗိုတ် . . . မင်း အာလုပ်တာလဲ”

“ရိုက်တာ၊ ခွေးထက်ရိုင်းတဲ့ ခွေးပိုင်ရှင်ကို ရိုက်တာ၊
သေအောင် ရိုက်မယ်၊ အယုတ်တမာကောင် မသာ၊ လူရိုင်း၊
မိမဆုံးမ ဖမဆုံးမ၊ အုတ်ကြားမြက်ပေါက်၊ ကလေးကချေ၊ အဆင့်
အတန်းမရှိတဲ့လူ၊ ကဲဟယ် . . . ကဲဟယ်၊ ခွေးနဲ့ ရှာတိုက်ချင်ဦး၊
နှမသားချင်းမစာနာတဲ့သူ၊ ရိုက်မယ်၊ ရှင့်ကို ကျေနပ်အောင်
ရိုက်မယ်”

“အား”

မာန်က လက်နှင့်ကာပြီး ရှောင်လျှက် ခံလိုက်တာ
ကြောင့် ရိုက်ချက်ပြင်းပြင်းက သူ့လက်ကောက်ဝတ်ပေါ် ကျ
ရောက်သွား၏။

ရုတ်တရက် ကြောင်အမ်းငြိမ်သက်နေသော ငယ်သွန်း
က သတိဝင်ပြီး ပြေးဆွဲတားသည်။

“ရွှေဖြူ . . . ရွှေဖြူ၊ ကော်ပါတော့ ရပ်လိုက်တော့
ဒေါသမကြီးနဲ့လေ”

ငယ်သွန်းက အတင်း ဝင်ဆွဲပြီး ဝါးလုံးကို ဖမ်းလုလျက်
ငွတ်တားသည်။

“ဖယ် . . . ဖယ်၊ ဒီလူကို ဒုက္ခိတဖြစ်အောင် ရိုက်မယ်၊
ခေါင်းကွဲအောင် ရိုက်မယ်၊ လူစိတ်မရှိတဲ့ ခွေးတိရစ္ဆာန်”

ရွှေဖြူက ဝါးလုံးကို ပြန်ဆောင့်ဆွဲသည်။

မျက်ရည်တွေလည်း ပါးပြင်ပေါ် ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်
ကျလာသည်။

“ရွှေဖြူရယ် စိတ်လျော့ပါ၊ သူ့ကို ရဲစခန်းတိုင်မယ်၊
အရေးယူမယ်၊ အလကား သူနဲ့ ဖက်မဖြစ်ပါနဲ့”

ရွှေဖြူက အသားတွေ တဆတ်ဆတ် တုန်နေသည်။

ဒေါသက ငယ်ထိပ်အထိ မွန်ထူကာ နေ၏။

ခွင့်မလွှတ်နိုင်။

လုံးဝ ခွင့်မလွှတ်နိုင်။

တော်တော် အောက်တန်းကျတဲ့လုပ်ရပ်။

ထိထိမိမိ တုန့်ပြန်အရေးယူမှ ဖြစ်မည်။

အလျှော့ပေးလို့မရ။

သည်လောက် လူပေးဝ စော်ကားတာ။

“ဟဲ့ သား ဘာဖြစ်ကြတာတုန်း”

မေမေနှင့် ဒေါ်ကြီးတင် ပြေးထွက်လာ၏။

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ အဲဒီလူ ကျွန်မတို့ကို ခွေးနဲ့ရှူတိုက်တယ်၊ ကျွန်မ သူငယ်ချင်း ချော်လဲပြီး ပွန်းပဲ့ကုန်ပြီ၊ လန့်လိုက်တာ လိပ်ပြာလွင့်တော့မယ်၊ ခွေးလေးကောင် ဝိုင်းဆွဲတာ မကိုက်မိတာ ကံကောင်းလို့၊ သူ့ကို ရဲစခန်းတိုင်မယ်၊ အရေးယူမယ်”

“ဘုရား . . . ဘုရား”

◆ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ◆

မေမေက ရင်ဘတ်ဖိသည်။

ဒေါ်ကြီးတင်က . . .

“မလုပ်ပါနဲ့ကွယ်၊ အထင်မှားတာ ဖြစ်မှာပါ၊ သမီးတို့ကို ရှူတိုက်တာ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်”

ဟု ဝင်ရောက်ကာဆီး စကားဆို၏။

“ဘာလို့ မဟုတ်ရမှာလဲ၊ သူ ရှူတိုက်တာ ကြားတယ်၊ မယုံရင် ဟို အလုပ်သမားတွေ ဒေါ်မေးကြည့်ပါလား”

ဆေးသုတ်နေသော အလုပ်သမားနှစ်ယောက်လည်း ထွက်လာ၏။

“ညီလေးက စလိုက်တာ ဖြစ်မှာပါ” တဲ့။

ရွှေဖြူက ထိုသူကို စူးခနဲ ကြည့်ကာ . . .

“စတာ ဟုတ်လား၊ ရှင့်နဲ့မကို အဲဒီလို အစခံရရင်ရော”

ဟု ပက်ခနဲ မေးလိုက်၏။

◆ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ◆

မာန့်မေမေက ချက်ချင်းပဲ တင်းမာနေသော အခြေ
အနေကို နားလည်ကာ . . .

“အန်တီ တောင်းပန်ပါတယ်ကွယ်၊ သမီးကျေနပ်
အောင် အားလုံးလုပ်ပေးပါ့မယ်၊ သားက စိတ်ဆိုးနေလို့ပါ။
ဒီတိုက်ကလေးမှာ သူနေတာလေ၊ သူ့အဖေက ငှားလိုက်တော့
သူက လျှောက်ရမ်းနေတာပါ။ မဲတာပါကွယ်၊ နားလည်ပေးပါ”

“အဲဒါ အန်တီတို့ အိမ်တွင်းရေးပါ”

ဟု ငယ်သွန်းက ဝင်ပြော၏။

“ဟုတ်ပါတယ်ကွယ်၊ ဒါပေမယ့် သားအပေါ် နားလည်
ပေးနိုင်အောင်ပါ။ သမီးတို့ ကျေနပ်တဲ့ပုံစံနဲ့ တောင်းပန်ခိုင်းပါ
မယ်၊ သားကို အရေးမယူပါနဲ့နော်”

“မရပါဘူး”

ရွှေဖြူက မျက်နှာကို လွှဲပစ်ကာ အပြတ်ပြော၏။

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

“ကျွန်မကို စော်တားတာ၊ အဖယ်တော့မှ ငုံ့မခံဘူး၊ ဒီလို
သုပ်လို့ရမလား”

မာန့်က လက်ကောက်ဝတ်ကို ဖိကာ . . .

“အား . . . မေမေ . . . သူတို့ တိုင်ချင်ရာတိုင်ပါစေ၊
ဒီမှာ သား လက်ကျိုးသွားပြီလား မသိဘူး၊ ထိလို့တောင် မရတော့
ဘူး”

ဟု ဆိုလိုက်၏။

သူကပဲ ရိုက်ပြီး သူကပဲ တိုင်ချင်သေးသည်။

စိတ်ရှိုလက်ရှို ရိုက်ပြီးပြီပဲ မဟုတ်လား။

နောက်ထပ် ဘာလုပ်ချင်သေးတာလဲ။

ခွေးနှင့်ရှုးတိုက်မိတာ၊ သူ့အမှား မဟာအမှား။

မိုးညှိကလည်း တကယ်ပါပဲ ပြေးဆွဲတော့တာ။

သူ ခေါင်းကြီးသွားရသည်။

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

ထူပူပြီး ဘာလုပ်ရမှန်း မသိ။

ကောင်မလေးနှစ်ယောက်ကို အရမ်း အားနာ သနား
သွားမိသည်။

ဘာလုပ်ပေးရမှန်းပင် မသိ။

ရှက်သွားမှာ လန့်သွားမှာ သိသည်။

သည်လောက်ထိ မရည်ရွယ်ပါ။

သူ့ဘဝမှာ ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ ထိခိုက်နစ်နာအောင်
မလုပ်ခဲ့ဘူးပါ။

သူ့လုပ်ရပ်က အင်မတန် သိမ်ဖျင်းယုတ်ညံ့သလို ဖြစ်
ရပြီ။

ဘာလို့ ရှုတ်တရက် သူ အဲ့ဒီလို လုပ်မိသလဲ။

တကယ်ဆို မကျေနပ်တာ ဖေဖေကိုပါ။

ဖေဖေအပေါ် မပေါက်ကွဲရသောအခါ သူ့စိတ်ထဲ

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

အံ့ကြုံမူသည် မဆိုင်သူတစ်ဦးအပေါ် ကျရောက်သွားခဲ့ပြီ။

“သမီး ဘယ်နာသွားလဲ၊ ဘာဖြစ်သွားလဲ၊ အန်တီ ကြည့်
ဆေးပါမယ်၊ လာလေ”

“ဟင့်အင်း . . . နေပါစေ”

ရွှေဖြူက လက်မခံဘဲ ခြေလှမ်းစသည်။

“သမီး မိဘတွေဆီ အန်တီလာတောင်းပန်ပါမယ်၊
အိုတိုင် ဒီတိုင် မလုပ်ပါနဲ့ သမီးရယ်၊ သားကိုလည်း ဆုံးမပေးပါ
ဦး”

ရွှေဖြူက နှုတ်ခမ်းမဲ့သည်။

“သားလက်ကို ဆေးခန်းပြပြီးတာနဲ့ အန်တီတို့ လာပါ
ဦးကွယ်”

ရွှေဖြူက စကားမဆိုတော့ဘဲ ခြေလှမ်းစသည်။

“ရွှေဖြူရယ် စိတ်ကြီးလိုက်တာ”

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

“ငါ့ဘဝမှာ ဒီတစ်ခါ ဒေါသအဖြစ်ဆုံးပဲ။ ငါ ဆွေးဆွေးသွားတယ်။ သူ့ကို ငါ တကယ်ဒေါသဖြစ်သွားတယ်။ လုပ်စရာလား ဒီလို”

“အေးဟယ်. . . ငါ လန့်လိုက်တာ”

ယေသွန်းက ရင်ဘတ်ကလေး ဖိသည်။

“ငါ အရမ်းလည်း ရှက်တယ်”

ရွှေဖြူက မျက်ရည်လည်လာရင်း တိုးသဲ့သဲ့ ရယ်မိန်း

ရယ်ရမလား၊ ငိုရမလား မသိတော့ပါ။

ယေသွန်းနှင့် ရွှေဖြူပြေးတာ ဘယ်လောက် ရယ်စရာကောင်းလိုက်မလဲ။

သူ တအား ရယ်ချင်မှာပဲ။

ခွေးကြောက်လို့ ပြေးတာ ရယ်ချင်စရာ။

ယေသွန်းက ငိုသံပါနှင့် ရယ်သည်။

♦ ဉာဏ်ဝမ်းစာပေ ♦

“ငါ့ကို တဟုန်ထိုးပြေးတာ . . . သူကြည့်ပြီး ရယ်ချင်မှာပဲ။ အတင်း . . . ငါ့ကို အရှက်ကွဲတာပဲ”

“ဟုတ်တယ်။ ဒါ ကျွန်ုပ်တို့အောင် နှောင့်ယှက်မှုပဲ။ ငါ လုံးဝ ခွင့်မလွှတ်ဘူး”

“နင် ရိုက်ခဲ့ပြီးပြီပဲ”

“ပြီးမလား ဒီလောက်နဲ့”

“ဟင်”

“နင်စောင့်ကြည့်၊ ငါ့ကို ကျွန်ုပ်တို့အောင် လုပ်တာ၊ သူ့ကိုလည်း သိက္ခာကျအောင်လုပ်ရမယ်၊ အဲဒါမှ ငါ ကျေနပ်မယ်”

“ရွှေဖြူရယ် စိတ်လျှော့ပါ။ ဟိုက ခွေးနဲ့တောင် ရှူတိုက်တာ၊ မိုက်ခိုင်းလွန်းတယ်၊ နင် ရန်မရှာပါနဲ့တော့”

“ငါက ရန်ရှာတာလား၊ သူက ရန်စတာလား”

♦ ဉာဏ်ဝမ်းစာပေ ♦

“ရန်ရန်ချင်း မတုန့်နှင့်ချင်ပါနဲ့ဟာ”

“ငါတို့ကို ဖော်ကားတာ ခေါင်းငုံ့ခံရမှာလား”

ရွှေဖြူက တောက်တစ်ချက် ခတ်၏။

“သူလည်း တော်တော် နာသွားပါပြီ”

“ငါလည်း တစ်ခါမှ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဒီလို မရိုက်ဖူးပါဘူး။
သူ့ကြောင့် ဒေါသဖြစ်ရတာ သေတော့မယ်၊ ခွေးကြီးလိုက်တော့
ငါလေ သတိလစ်မတတ် လန့်သွားတာ၊ ဆက်ပြေးလို့မရဘဲ ခြေ
ခွေလဲတာပဲ ကြည့်၊ နင်က အားကိုးရတယ်၊ ရှေ့က ပြေးတာ”

“ကြောက်လန့်ပြီး သတိလက်လွတ် ပြေးတာပါဟာ”

ရွှေဖြူနှင့် ငယ်သွန်း တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်ကို
တစ်ယောက်ကြည့်ကာ ရယ်မိ၏။

မျက်လုံးတွေမှာ ကိုယ်စီ မျက်ရည်တွေ ရစ်ဝဲနေသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခွေးကိုက်မခံရတာ ငါတို့ ကံကောင်း

တယ်၊ သိလား၊ ဟိုခွေးသုံးကောင်က လမ်းဘေးခွေးတွေ၊ ကာ
ကွယ်ဆေးလည်း ထိုးထားမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုက်မိရင် မလွယ်ဘူး”

ဟုတ်ပါရဲ့။

ငယ်သွန်းအကြံကောင်းလို့ ဖိနပ်နဲ့ ကောက်ပစ်တာ မြန်
လို့။

ဟိုခွေးသုံးကောင်က ခွေညှိကြီးအားကိုးနှင့် ဝိုင်းဆွဲဖို့
ပြင်တာ။

ရွှေဖြူ ဆံပင်တွေကို သပ်ကာ ပင့်သက်နှိုက်သည်။

ပြန်တွေးကြည့်လျှင်ပင် ကြောက်စရာ။

ရင်ထဲမှာ ခိုက်ခိုက်တုန် ကြက်သီးထမိ၏။

“မေ့လိုက်ပါဟာ”

သည်ကိစ္စ သည်လောက်နှင့် မပြီးနိုင်ပါ။

ပြီးလိုက်လို့ မရ။

ရွှေဖြူကို အဲဒီလို ကျောလို့ ရကြေးလား။

လုံးဝ ငုံ့မခံ။

ထိထိမိမိ တုန်ပြန်မှ ဖြစ်မည်။

နှုတ်ခမ်းကို ဖိကိုက်ကာ မကျေမနပ် တေးထားမိ၏။

“သူ့မိဘက ဒီလောက် တောင်းပန်နေပြီပဲ သမီးရယ်
ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါကွယ်”

မေမေက ရွှေဖြူကို ပြောင်းဖျံ့နှံ့သိမ့်၏။

“သမီး အရမ်းမုန်းတယ် မေမေ၊ လုံးဝ မကျေနပ်ဘူး
လက်တုန်ပြန်မှ ဖြစ်မယ်”

“သမီးရယ်... သူတို့ဖက်က ဒီလောက်ပြောနေတာ၊
နောက်ပြီး သမီးဒေါ်လေးရဲ့အိမ်ရှင်၊ မကင်းရာမကင်းကြောင်း
ပတ်သက်နေကြတာ”

ရွှေဖြူက ပင့်သက်နှိုက်လိုက်၏။

“ဘယ်လိုဆုံးမပေးရမလဲ ပြော၊ ဘယ်လိုစောင်းပန်ရ
မလဲ၊ သမီးပြော”

ရွှေဖြူက သူတို့မိသားစုကို မုန်းမုန်းနှင့် စူးရဲစွာ ကြည့်
လိုက်၏။

သူတို့သားကိုတော့ ပူလိုက်တာ သွားတိုင်မှာ ကြောက်
လိုက်တာ။

သားသမီးချင်း မစာနာတတ်သူတွေ။

“မေမေ သမီးချော်လဲတာ မမြင်လို့၊ သတိလစ်မတတ်
ဖြစ်ခဲ့ရတာ မမြင်လို့ မြင်ရင် သူ့ကို ပါးရှစ်စိတ်ကွဲအောင် မေမေ

လည်း ရိုက်ပစ်ချင်မှာပဲ၊ သမီး ဒီအတိုင်းတော့ မကြေအေးပေး
နိုင်ဘူး၊ တစ်ခုခု သူ ပြန်ပေးဆပ်ရမယ်”

သူ့မိဘက မျက်နှာပျက်ဝေမယ့် သူက မဲပြုံးပြုံးကာ
နေ၏။

လက်မှာ ပတ်တီးစည်းထားရုံနှင့် ရွှေဖြူက ခွင့်လွှတ်
လိုက်ရမလား။

ဟွန်း...

ဒီလောက် မလွယ်။

“သမီး ဘယ်လိုဖြစ်ချင်လဲ ပြောပါ”

သူ့ဖေဖေက ပြတ်ပြတ်သားသား မေးလာ၏။

အားနာဖို့ မလိုပါ။

တွန့်ဆုတ်နေဖို့ မလိုပါ။

ရွှေဖြူက သူ့ကိုပဲ စေ့စေ့ကြည့်ကာ ...

“ဦးထောက်ပြီး သစ္စာဆိုပါ။ အယ်တော့မှ ဒီလို ပက်စက်
တဲ့ ကိစ္စမျိုး မလုပ်ပါဘူးလို့၊ ပြီးရင် မတ်တပ်ရပ်နေ၊ အဲဒီနားမှာ
လည်း မိုးရွာရွာ နေပူပူ သမီးက ‘ရပြီ ကျေနပ်ပြီ’ လို့ မပြော
မချင်း”

ငယ်သွန်းက မျက်နှာလေးပျက်ကာ ရွှေဖြူလတ်ကို လာ
တို့သည်။

ရွှေဖြူက မသိချင်ယောင်ဆောင်ကာ နေလိုက်၏။

မလျော့နိုင်၊ တစ်ပြားမှ မလျော့။

သည်တစ်ခါ ကိုယ့်အလှည့်။

ကိုယ့်တုန့်ပြန်မှုက သူ့လုပ်ရပ်လောက် မရက်စက်ပါ။

အောက်တန်းမကျပါ။

“ကဲ . . . ကြားပြီလား၊ မင်းသဘော၊ အဲဒီလို လုပ်ချင်
လုပ်၊ မလုပ်နိုင်ရင်တော့ အရေးယူတိုင်တန်းတာ မင်းခံပေတော့၊

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

ဒါမှ မင်းလောကကြီးအကြောင်း သိမယ်”

သူ့ဖေဖေက ဒေါသနှင့် ပြောဆိုပြီး ထွက်သွား၏။

သူ့မေမေက မျက်ရည်လည်ကာ ရွှေဖြူကို ကြည့်လာ
၏။ ရွှေဖြူ မသိချင်ယောင်ဆောင်မိသည်။

“မတော်တဆ ဖြစ်သွားခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော့်ရာဇဝင်မှာ
ဒါမျိုး မရှိခဲ့ပါဘူး၊ မိုးညိုလည်း ပြေးလိုက်ဆွဲမယ် မထင်လို့ပါ။
ဒီလောက်ထိ ကျွန်တော် လျော်ကြေးပေးသင့်ရဲ့လား”

မာန်က အားလုံးရှေ့မှာ ပြောလာ၏။

“ဒါ ရှင် ကျွန်မကို ပြန်ပေးသင့်တဲ့ လျော်ကြေးပါ။ ရှင်
မနစ်နာပါဘူး၊ မေမေတို့က ပြဿနာမဖြစ်ချင်ဘူးဆိုလို့ ကျွန်မက
အမှုဖွင့်ဖို့ပဲ စဉ်းစားထားတာ၊ ဒီလောက်နဲ့ ကျေနပ်ပေးတာပဲ
ဝမ်းသာသင့်တယ်”

“ရတယ်လေ ခင်ဗျား ကြိုက်သလို လုပ်ပါ”

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

မာန်က ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ရွှေဖြူက ထောင်းခနဲ ဒေါသဖြစ်သွားသည်။

“ပြီးရောလေ၊ မတောင်းမန်ရင်လည်း နေပေါ့”

“သား”

မာန်က လှည့်ထွက်ဖို့ပြင်တာကို သူ့မေမေက လက်
မောင်း ဖမ်းဆွဲထား၏။

“တောင်းပန်လိုက်ပါ သားရယ်၊ ပြဿနာကို ဒီမှာတင်
ပြီးပါစေတော့လား”

“သား ခူးမထောက်နိုင်ဘူး မေမေ၊ သစ္စာလည်း မဆို
နိုင်ဘူး၊ မတ်တပ်ရပ်နေဆို ရပ်နေမယ်”

သူက ဈေးဆစ်နေ၏။

“သမီးရယ် ကျေနပ်လိုက်ပါ၊ သူမတ်တပ်ရပ်နေပေးမယ်

တဲ့”

◆ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ◆

မေမေက ရွှေဖြူကို ပြောင်းဖျသသည်။

“ပြီးရောလေ၊ ကျွန်မရပြီလို့ မပြောမချင်း ရပ်နေ၊ ရှင့်
ကတိတည်ပါစေ”

ရွှေဖြူက ချက်ချင်း လှည့်ထွက်လာ၏။

မာန်သာ အံ့ကြိတ်ပြီး နေရာမရွေ့ ရပ်နေသည်။

မာန်မေမေကို မာန်ဖေဖေက ခေါ်သွား၏။

“ရှင့်အမေ တော်တော် ရင်နာနေပုံပဲ”

ရွှေဖြူက သူ့အနား ပြန်လျှောက်သွားပြီး ရယ်ကာ ပြော
မိ၏။

“ဒီမှာပဲ ရပ်နေ၊ လုံးဝ မလှုပ်နဲ့၊ ရှင့်ကို ရေတောင်
မတိုက်ဘူး”

မာန်က ကျေနပ်နေသော ကောင်မလေး၏မျက်နှာကို
ငေးကြည့်နေမိ၏။

◆ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ◆

သူရပ်နေတာတ ကောင်မလေးအခန်းကနေ လှမ်းမြင်
ရသော ခြံဝန်းတစ်နေရာပါ။

သူ သက်ပြင်းရှိုက်မိ၏။

မာနကြီးသော ကောင်မလေး။

ရုပ်ကလေး လှသလောက် စိတ်ကြီးသည်။

သူ့တို့ အားမနာ ပါးမနာ ရိုက်ပစ်ခဲ့တာပဲကြည့်။

အခုလည်း ဘယ်အချိန်ထိ ရပ်ခိုင်းထားမလဲ မသိပါ။

“ငယ်သွန်း လာ သွားမယ်”

သူ့ သူငယ်ချင်းကို ခေါ်ပြီး အခန်းထဲ ဝင်သွား၏။

ပြတင်းပေါက် ဖာလိုက်ကာပဝါကို ဆွဲဖယ်ကာ အခန်း
ထဲကနေ သူ့ကို ကြည့်နေ၏။

“ရွှေဖြူရယ်”

ငယ်သွန်းက အားနာ သနားနေသည်။

❖ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ❖

“ငယ်သွန်း၊ နင်နော် . . . နင့်ကို ခေါ်ထားတာ သူ့ကို
စောင့်ကြည့်ဖို့ ငါ တစ်ချိန်လုံး မကြည့်နိုင်ဘူး၊ ရေချိုးမှာ ထမင်း
စားမှာ ရှိသေးတယ်၊ ငါ မအားရင် နင်ကြည့်ထားပေးပါ”

“အေးပါ”

ရွှေဖြူနှင့် အတိုက်အခံ မလုပ်ရဲပါ။

ဟိုလူကိုလည်း သနားတာ အမှန်။

ဘာလုပ်ပေးရမှန်းကို မသိ။

သူ့ခမျာ ဘယ်အချိန်ထိ မတ်တပ်ရပ်နေရမလဲ မသိ။

ရွှေဖြူက အရမ်းစိတ်ဆိုးနေတာ။

လွယ်လွယ်နှင့် စိတ်ပြေမှာ မတုတ်။

ရေခဲသေတ္တာထဲက ပန်းသီးတစ်လုံး သွားယူလာပြီး

ကိုက်စားရင်း သူ့ကို စောင့်ကြည့်နေ၏။

❖ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ❖

“ငယ်သွန်း”

“ဟင်”

စာအုပ်ဖတ်နေသော ငယ်သွန်းကို ရွှေဖြူက ခေါ်၏။

“လာပါဦး”

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

“ပြော”

“အဲဒီလူကို ကြည့်ထား၊ ငါ ရေသွားချိုးမလို့”

“အင်း”

ရွှေဖြူက ငယ်သွန်းကို စောင့်ခိုင်းထား၏။

ငယ်သွန်းက ပင့်သက်ကလေး ရွှက်ပြီး ဘာလုပ်ရမလဲ စဉ်းစားနေ၏။

ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်သွားပြီး ကြွေဗေစင်ထဲ ရေစိမ်နေပြီ ဆိုတာ သေချာမှ ရေငူးတစ်ခုဆွဲကာ အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့၏။

“နေပူလှပြီ၊ ရှင် ဒီသစ်ပင်ရိပ်မှာ လာထိုင်ပါလား။ ဒီမှာ ရေသောက်”

“ဗျာ”

မာန်က ငယ်သွန်းဆိုသော ကောင်မလေးကို ဖော်လှယ်စွာ ပြုပြင်ရင်း ခေါင်းညိမ့်လိုက်၏။

“လက်မှာလည်း ဒဏ်ရာကြီးနဲ့”

ဂရုဏာစကားကို ဆိုတတ်သူကလေးပါလား။

ဟိုတစ်ယောက်နှင့်တော့ တွာပါ။ တခြားစီ။

“ရပ်နေရတာ ကြာပြီ၊ ညောင်းရောပေါ့”

ကောင်မလေးတိုက်သော ရေက အေးမြကာ အရသာ ရှိလွန်းသလိုပါ။

“ရွှေဖြူ ရေချိုးနေတယ်၊ သူရေချိုးရင် ကြာတတ်တယ်၊ အေးအေးဆေးဆေးနားပေါ့”

“ကျေးဇူးပဲ”

မာန်က ရေကို တစ်ဝ သောက်လိုက်၏။

“သူ ထမင်းစားရင် ကျွန်မ တစ်ခုခု ရှင့်ကို လာပို့ပေးပါမယ်”

“ရပါတယ်”

ငယ်သွန်းက ပင့်သက်ကလေး ရှိုက်၏။

“ရွှေဖြူက သဘောကောင်းပါတယ်၊ အရမ်းကြင်နာတတ်တဲ့သူပါ။ သူ အရမ်းရှက်ပြီး အရမ်းကြောက်သွားလို့ပါ။ ဒီလောက် တစ်ခါမှ ဒေါသမကြီးဖူးဘူး၊ ရှင်ထင်သလို မဟုတ်ပါဘူး”

“ကျွန်တော် ဘာမှ မထင်ပါဘူး”

“နားလည်ပေးလိုက်ပါ”

“ရပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်အပြစ်ပဲဟာ၊ ကျွန်တော် အရမ်း မှားသွားတယ်၊ သူ့ကို ကျွန်တော် အရမ်း အားနာတယ်၊ သနားတယ်၊ ကျွန်တော် နောင်တလည်း ရတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူတုန်ပြန်တာ ပြင်းထန်လွန်းတယ်”

မာန်ဆိုသော ကောင်လေးက ငယ်သွန်းတို့ ထင်သလို မရိုင်းစိုင်းပါ။

စကားပြောကြည့်မှ အဆင့်အတန်းရှိတာ သိလာရသည်။

ဘယ်လိုကြောင့် သည်လိုတွေ ဖြစ်ရသလဲ။

အံ့ဩစရာ ကောင်းလိုက်တာ။

“ရှင်လက်က ဘာဖြစ်သွားလဲ”

“အဆစ်ရောင်တာလို့ ပြောတယ်၊ တခြားဒဏ်ရာတွေလည်း အများကြီးပဲ၊ မေမေ သိမှာစိုးလို့ ကျွန်တော် မပြောတော့တာ”

“ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ”

“ရပါတယ်ဗျာ၊ သူလည်း မွန်ထူပြီး ရိုက်တာ၊ ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်”

ငယ်သွန်းက သူ့ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ရေငူကလေးယူကာ အခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာ၏။

သူက ဟန်မပျက် သွားရပ်နေသည်။

ပြဿနာကို သည်နေရာမှာတင် နိဂုံးချုပ်ပါပြီ။

ရွှေဖြူဆိုသော ကောင်မလေး ကျေနပ်သည်အထိ
သူရပ်နေပေးဖို့ တွေးထားသည်။

သူက အပြစ်လုပ်ခဲ့မိသူ မဟုတ်လား။

ရွှေဖြူက ဆံပင်တွေ ရေသုတ်ရင်း အပြင်ကကောင်လေး
ကို လှမ်းကြည့်မိ၏။

သူမတ်တပ်ရပ်နေတာ သုံးနာရီလောက် ရှိသွားပြီ။

လက်မှာ ပတ်တီးတစ်ခုနှင့် သနားအောင် လာလုပ်နေ
သည်။

မေတ္တာစေတနာ တုံးလိုက်တာ။

ကြည့်လို့ကို မရ။

မျက်စောင်းရွယ်ကာ ကျောပေးနေမိ၏။

မတော်တဆလေး ဘာလေးနဲ့ . . .

တမင် သူပဲ ခွေးကြီးကို တရုတ်ရုန်းနဲ့ လိုက်ကိုက်ခိုင်းပြီး

တော့ သူတော်ကောင်းယောင် ဆောင်ချင်သေးသည်။

ဒါမျိုး ရမလား။

“ငယ်သွန်းရေ ထမင်းစားရအောင်”

“ဟင် . . . အတူတူ စားမလို့လား၊ စောင့်ကြည့်ဆို”

“ဟုတ်သားပဲ၊ ဒါဆို ငယ်သွန်း အရင်သွားစား”

“အင်း”

ငယ်သွန်းက ဝမ်းသာသွား၏။

ရွှေဖြူက တံခါးဆွဲဖွင့် ကာ အခန်းပြင် ထွက်လာခဲ့၏။

“ဘယ်လိုလဲ၊ အလှည့်ကျ မနွဲ့နဲ့လေ”

မာန်က ကောင်းမလေးကို စူးစိုက်ကြည့်မိ၏။

ရေချိုးပြီးစ ရှန်ပူနဲ့သင်းသင်းကလေးနှင့် မခြယ်မသ
နဂိုစိုပြေ အလှ။

သူ့ရင်ထဲ နွေးတက်လာ၏။

သူ့ ရင်ခုန်နေမိပါ၏။

ဟာ . . .

မာန် . . . မင်း မလွန်ဘူးလား။

ဟေ့ . . . ဟေ့ . . . ရင်ခုန်တာ မမြန်လွန်းဘူးလား၊ သူ့
ကိုယ်သူ့ သတိပေးမိသည်။

သို့ပေမယ့် မရ။

နှလုံးသားက မနာခံ။

ရင်ခုန်သံက စည်းချက် မှန်လွန်း၏။

သွားပါပြီ . . . သည်တောင်မလေးကို ဘယ်အချိန်က
ချစ်မိသွားတာလဲ။

ခါးလေးထောက် လက်ညှိုးကလေး ထိုးပြီး ဆေးသုတ်
သမားတွေကို ညွှန်ကြားနေတုန်းကလား။

အဲဒါ မြင်မြင်ချင်းပါပဲ။

ဒါမှမဟုတ် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာ လမ်းပေါ် လဲကျနေ
သော အချိန်အခိုက် အတန်မှာလား။

ဒါမှမဟုတ် . . .

သူ့ကို မတန်တဆ လျော်ကြေးတောင်းပြီး၊ ချာခနဲ
လှည့်ထွက်သွားသော မျက်နှာထားတင်းတင်း ခက်ခက်ထန်ထန်
အမိန့်ပေးချိန်ကလား။

မသိတော့ပါ . . . ပြန်ဆန်းစစ်လို့ မရ။

နေ့သဘာတာက ရင်ထဲ ရောက်နေပြီ။

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

သူ့ဘဝကြီးကို သည်တောင်မလေးနှင့် အတူတူ ရင်ဆိုင်
ဖြတ်သန်းချင်သည်။

နေ့နေ့ညည အချိန်တွေမှန်သမျှ သူကလေးကို အနား
ရှိစေချင်သည်။

ဝိုင်ဆိုင် ချင်သည်။

လို့ချင်သည်။

မက်မောသည်။

အဲဒါမှ တကယ့်ကို မဟာအရှုံးပါပဲ။

ကြီးမားသော ပြဿနာပါ။

တောင်မလေးက သည်လောက် နာကျည်းမုန်းတီးနေ
တာ။

“ရှင် ဘာကြည့်တာလဲ၊ မကျေနပ်ဘူးလား”

“ကျေနပ်ပါတယ်”

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

“ကျွန်မက မှတ်လောက်သားလောက်အောင် ဒဏ်ပေး
မှာပါ။ မခံချင်လည်း ပြောရတယ်”

မာန်က ဖွဖွ ပြုံးသည်။

“ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်”

ရွှေဖြူက သူ့စကားကြောင့် ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။

“ကျွန်တော် အမှန်တိုင်း ပြောပါ့မယ်”

မာန်က ကောင်မလေးကို ရုတ်တရက် ရင်ဖွင့်ချင်မိ
သည်။

“ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို ဒီမှာရပ်ခိုင်းရင် အများဆုံး နှစ်
ဆယ့်လေးနာရီပေါ့။ ခင်ဗျားမှာ စာနာတတ်တဲ့စိတ်ထား ရှိပါ
တယ်။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား သိရဲ့လား၊ ခင်ဗျား အပြစ်ပေးတာက
ခဏလေး၊ ခင်ဗျား ရှက်လိုက်ရတာက ခဏလေးပါ။ ကျွန်တော်
ဘယ်လောက် နောင်တရနေသလဲ၊ ရှက်နေသလဲ ခင်ဗျား မသိ

ဘူး၊ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဒီလို နှစ်နာ
အောင် အရှက်ရအောင် ကျွန်တော်အောင် လုပ်မိမယ်လို့ မထင်
ဘူး၊ ကျွန်တော့်ကို ကျွန်တော် ခွင့်မလွှတ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေမိ
တယ်”

“အပြောကောင်းလိုက်တာ”

ရွှေဖြူက နှုတ်ခမ်းလေး မဲ့သည်။

“ပြီးတော့ ခင်ဗျားတို့ကို ငှားလိုက်တဲ့ တိုက်ကလေးက
ကျွန်တော့်ကမ္ဘာလေးပါ။ ကျွန်တော် အဲဒီမှာ နေတာကြာပါပြီ၊
ဖေဖေနဲ့ အဆင်မပြေတာလည်း ကြာပြီ”

“အဲဒါတွေ ကျွန်မ သိပြီးပါပြီ”

“ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ၊ မကျေနပ်တာကို ရင်ထဲ
အောင်းထားလို့ ဒီလိုဖြစ်တာ၊ ကျွန်တော်အိမ်က ဆင်းမယ်၊ သူ
ငယ်ချင်းအိမ် သွားနေတော့မယ်”

“ဟင်”

“ကျွန်တော့်ဘဝကို ကျွန်တော့်ခြေထောက်ပေါ် ကျွန်တော်ရပ်မယ်၊ ကျွန်တော့် အနုပညာကို ကျွန်တော် ယုံယုံကြည်ကြည် ကြိုးစားတော့မယ်”

ရွှေဖြူက သူ့ကို ကြည့်ပြီး စာစ်မျိုးလေးဖြစ်သွား၏။

“ကဲပါလေ... ကျွန်မ ကျေနပ်လိုက်ပါပြီ၊ ထားပါတော့ ကျွန်မတို့ ကုသိုလ်ကြောင့်ပဲ ခွေးလိုက်ဆွဲတာ ကြုံတယ်လို့ မှတ်လိုက်မယ်၊ ရှင် ခြန်ဝါတော့ ရပြီ”

ချက်ချင်းပဲ သူ့ကို ရွှေဖြူ ခွင့်လွှတ်လိုက်၏။

သူက ရွှေဖြူကို ကြည့်ကာ...

“တကယ် ခွင့်လွှတ်တာလား”

ဟု မယုံမရဲ မေးလာ၏။

ဘယ်လိုလူလဲ။

အပြစ်ပေးတော့တာဘဲ ကျေးဇူးတင်သင့်တာကို။

“တကယ် ကျေနပ်ခဲ့လား”

“ဘာလဲ ဆက်ရပ်နေချင်လို့လား”

“မကျေနပ်သေးရင် ရပ်မယ်”

“ဘာ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ မင်း တကယ်ကျေနပ်မှ ခွင့်လွှတ်မှု ဖြစ်မယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွန်တော် ရွှေဖြူနဲ့ ခင်မင်ချင်တယ်”

“လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

“ကျွန်တော် လက်မလျှော့ဘူး ကြိုးစားမှာပဲ”

ရွှေဖြူက ခပ်တိုးတိုး ရယ်သည်။

“ရှင်ကို ဒီလောက် ဒဏ်ရာရအောင် ရိုက်ထားတာ

မကြောက်ဘူးလား၊ မမှတ်ဘူးလား”

သူက ခေါင်းရမ်းသည်။

“ရှင်ဟာ လူထူးလူဆန်းပဲ”

“ရွှေဖြူ ဒေါသကြီးပြီး လုပ်မိတာ ကျွန်တော် နားလည်တယ်၊ ကျွန်တော့်ကိုလည်း နားလည်ပေးပါ။ ကျွန်တော်လည်း ခံစားချက်တွေ ပွင့်ထွက်ပြီး မလုပ်သင့်တာကို လုပ်ခဲ့မိတာပါ။ ကျွန်တော် အဲဒီလို လူစား မဟုတ်ဘူး”

“အင်းလေ . . . ကျွန်မ ခွင့်လွှတ်ပြီပဲ၊ ရှင်ပြန်တော့”

“ကောင်းပြီလေ၊ ပြန်မယ်၊ နောက်တစ်ခါလဲရင် နှင်မထုတ်ကြေးနော်”

မာန်က ရွှေဖြူကို နှုတ်ဆက်ပြီး မြန်သွား၏။

သူ့ကို မုန်းမုန်းနှင့် လူကြီးတွေ စိတ်ဆင်းရဲအောင် လုပ်မိပါလားဟု နားလည်လာမိသည်။

သူ့မိဘက ရွှေဖြူကို မိန်းမရိုင်းတစ်ယောက်လို့ ထင်သွားပြီလား မသိပါ။

ရွှေဖြူ ပင့်သက်မျှင်းမျှင်း ရှိုက်မိ၏။

“ဟင် . . . ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ”

ထမင်းစားပြီး ထွက်လာသော ငယ်သွန်းက အံ့သြနေ၏။

“ပြန်သွားပြီ”

“ဟယ်တော့ . . . ရွှေဖြူ မြန်ခိုင်းတာလား”

“အင်း”

ငယ်သွန်းက ရယ်၏။

“ဘာရယ်တာလဲ”

“စိတ်ပြေလွယ်လိုက်တာ”

“သူက လေးလေးနက်နက် တောင်းပန်တာကိုး”

“ဟုတ်လား”

ရွှေဖြူက ငယ်သွန်းကို မသင်္ကာချင်။

“ငယ်သွန်း နင့်လက်ထဲမှာ ဘာလဲ”

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး”

လက်နှစ်ဖက် နောက်ပစ်ကာ ငယ်သွန်းမပြ။

“ပြပါဆို”

ငယ်သွန်းက ဖွတ်မရသည့်အဆုံး ခြင်းတောင်းကလေး
ရှေ့ထိုးပြသည်။

စားစရာ စုံစုံလင်လင်ပါလား။

အားကိုးရတဲ့ သူငယ်ချင်း။

“နင်က သူ့ခိုး မားရိုးကမ်းတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူးဟယ်၊ မကျွေးရသေးပါဘူး၊ ရေပဲတိုက်
လိုက်တာပါ”

“ဘာ . . . နင် . . . ကြည့်စမ်း”

◆ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ◆

ငယ်သွန်းက တချိုးတည်း လစ်ပြေးသည်။

ရွှေဖြူက ကလိထိုးမှာ စိုးလို့ပါ။

ရွှေဖြူက စိတ်ဆိုးလျှင် ကလိထိုးတတ်သည်။

“မိရင်တော့ နင် မလွယ်ဘူး”

ရွှေဖြူ နောက်ကနေ ပြေးလိုက်၏။

ရင်ထဲမှာ ဘာမှ မရှိတော့ပါ။

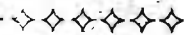
ခွေးလိုက်ခံရတာထက် ခွေးနှင့်ရှုစိုက်မိတာ ပိုရှက်
စရာကောင်းပါတယ်ဆိုသော သူ့စကားက ရှက်စိတ်ကို ပြယ်
လွင့်သွားစေပါသည်။

သူက ရွှေဖြူ ဒေါသပြေအောင် ပြောတတ်လွန်းသူပါ
လား။

ခွင့်လွှတ်ပေးနိုင်အောင် ရှင်းပြတတ်သည်။

◆ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ◆

ငယ်သွန်းက တတိတီမြည်နေသော ဖုန်းကို ကြည့်ကာ
ထူးဖို့ ဝန်လေးနေမိ၏။

သည်နံနက် မိုးလွင့်တိုအိမ်ကို ရွှေဖြူနှင့်အတူဟူ ရောက်
ခဲ့ပါသည်။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

မိုးလွင့်က အိမ်မှာ မရှိ။

ဝယ်သွားသော လက်ဆောင် ပစ္စည်းတွေကို အိမ်မှာပဲ
ပေးထားခဲ့ရသည်။

ရွှေဖြူက လက်ဆောင်ပေးတာပါ။

သူ့ကွန်ပျူတာကို ဂိုက်ဆံမယူဘဲ ဖြင့်ပေးခဲ့တာ ကျေးဇူး
တင်လွန်းလို့ ပေးတာပါ။

သူက ရွှေဖြူဆီမဆက်ဘဲ ဘာလို့ ငယ်သွန်းဆီ ဆက်
တာလဲ မသိ။

ငယ်သွန်းက အဖော်လိုက်သွားတာပါ။

ဒါကို သူ မသိတာလား။

“ဟက်လို”

မရပ်မနား ဆက် ဂိုက်ခေါ်နေတာမို့ ဖုန်းကို မထူးလို့
မဖြုတ်တော့ပါ။

“မငယ်သွန်းလား”

“ဟုတ်”

“မိုးလွင့်ပါ”

“ဟုတ်”

“နံနက်က အိမ်လာသွားတယ်ဆို”

“ဟုတ်”

“ပစ္စည်းတွေ ပေးသွားတာ ရပါတယ်”

“ဟုတ်”

“ရွှေဖြူကို ပြောပေးပါ၊ ကျေးဇူးတင်တယ်လို့”

“ဟုတ်”

မိုးလွင့်တစ်ယောက်တည်း ပြုံးမိသည်။

တဟုတ်ဟုတ် ‘ဟုတ်’ ချည်းနေတော့ ဘာဆက်ပြောရ

တော့မလဲ။

သူကပဲ အလုပ်မရှိ အလုပ်ရှာ တမင်ဖုန်းဆက်သလို။

အား . . . ဟား . . . ဟုတ်နေပါလား။

သူ တမင် ဖုန်းဆက်တာပဲ မဟုတ်လား။

ရွှေဖြူ ကွန်ပျူတာကို ပြင်ပေးတာ ရွှေဖြူက လက်
ဆောင်ပေးတာ ရွှေဖြူဖုန်းနံပါတ်လည်း သိသားနဲ့ ရွှေဖြူဆီ
မဆက်ဘဲ ဘာမှ မဝတ်သက်သော ငယ်သွန်းဆီ ဆက်မိတာ။

ဝါး . . . မျက်နှာပူစရာကြီး။

ဒါကို ငယ်သွန်းလည်း သိနေပြီ။

သိနေလို့သာ 'ဟုတ်' တစ်လုံးတည်း ရွတ်တာ။

သူ ခပ်တိုးတိုး ရယ်မိ၏။

မထူးတော့ပါဘူး။

အဖြောင့်ကောက်မကလေးရယ်။

ရေစိုကောက်ကလေးကို မိုးလွင့်က ရင်ခုန်နေပြီဆိုတာ

ဖွင့်ဟပြောတော့မယ်။

ဖွင့်ပြောဖို့ သင့်ပြီ။

“ဒီနေ့ည အားလား”

“ရှင်”

“ကျွန်တော် မွေးနေ့ပွဲတစ်ခု သွားရမယ်၊ လိုက်ခဲ့ပေးပါ
လား၊ တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေလို့ပါ”

“ရှင်”

“ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းရဲ့ သားကလေးပါ၊ ကျွန်တော်
က မောင်ကျန်ရစ်၊ အတန်းအတူတူ တက်ခဲ့တဲ့ ကောင်တွေ
ကလေးတွေတောင် ရနေပြီ၊ သူတို့မင်္ဂလာပွဲကို တစ်ယောက်
တည်း ချီးမြှင့်ခဲ့ရဦးပြီ၊ အခုတစ်ခါ ကလေးမွေးနေ့ကို တစ်
ယောက်တည်း သွားရမှာ အထီးကျန်တယ်၊ ကျွန်တော့်မှာလည်း
အဖော်ရှိနေပြီလို့ ကြားချင်တယ်”

“ရှင်”

လုပ်ပြန်ပြီ . . . တရှင်ရှင်။

အံ့ဩနေတာလား . . . တုန်လှုပ်နေတာလား။

“ခင်ဗျားကို ရည်းစားစကား သွယ်ဝိုက်ပြောနေတာလေ၊
ခင်ဗျားသိရဲ့လား။”

“ရှင်”

ငယ်သွန်းက သတိလက်လွတ်နှင့် ဖုန်းကို ယောင်မှား
ပိတ်လိုက်ပါသည်။

ကိုယ့်နားကိုယ် မသံ။ သူက . . . သူက . . .

သူက ရည်းစားစကား ပြောတာဆိုပါလား။

ဒုက္ခပါပဲ။

ငယ်သွန်းရင်ထဲ ပျော်လည်းပျော်၊ စိတ်လည်းလှုပ်ရှား
ကာ ကြောက်လည်း ကြောက်လာမိ၏။

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

ဖုန်းက ထပ်မြည်လာပြန်သည်။

အိုး . . .

အမန်းကတန်း ဖုန်းကို စက်ပိတ်လိုက်၏။

လောလောဆယ် ဘာမှ မကြားချင်။

ပြောစရာလည်း စကားမရှိ။

ငယ်သွန်း လက်ဖျားတွေ ထုံကျင်အေးစက်ကာ ရင်ထဲ
မှာ တတုန်ကသင်။ ရွှေဖြူရေ အယ်လိုလုပ်မလဲ။

ချက်ချင်းပဲ ရွှေဖြူကို ဆာတိရမိ၏။

သည်ထူးခြားမှုကို ချက်ချင်း သတင်းပို့ရမည်။

ငယ်သွန်းက ကွန်ပျူတာရှေ့ ပြေးသွားလိုက်၏။

ရွှေဖြူသိလျှင် ဘာဖြစ်လေ။

မိုးလွင့်က ငယ်သွန်းကို ရွေးချယ် ချစ်ခင်ပန်တာ ရွှေဖြူ
ကို အသိပေးရပါမည်။

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

၁၉၂

ပန်းသီချင်း

တိုင်ပင်ရပါမည်။

မယုံချင်စရာ ကောင်းလိုက်တာ။

နှစ်ခါပဲ မြင်ဖူးသေးတာ... သူ့က ချစ်သတဲ့။

အချစ်ဆိုတာ အဲဒီလောက် မြန်သူလား။

ငယ်သွန်း တွေးကြည့်မိသည်။

ကိုမိုးလွင်ကို သူမ စိတ်ဝင်စားနေမိသလား။

သိပ်သေချာလှပါသည်။

ဒါဆို ခေါင်းညိမ့်လက်ခံရမှာလား။

မဖြစ်သေးပါ။

အချိန်ယူ စဉ်းစားရဦးမည်။

မိန်းကလေးပီပီ အိုက်တင်ခံရဦးမည်။

ချက်ချက်ကြီး ခေါင်းညိမ့်လျှင် လွယ်လွန်းရာ ရောက်

မည်။

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

သူ အထင်သေးသွားလျှင် ရှက်စရာ။

သူ့ဘက်က တန်ဖိုးထားအောင် အချိန်ဆွဲထားမှ။

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

“ဟင် . . . ရှင် ဘာလာလုပ်တာလဲ”

ကားကို ရပ်ကာ ရွှေဖြူ မေးမိ၏။

ခြံရံမှာ ရပ်သီရပ်သီနှင့် . . .

“ခင်ဗျားကို ရှာနေတာ”

◆ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ◆

“ဟင်”

“ခင်ဗျားဆို လာတာလေ”

“ဘယ်လို”

ကားတံခါးဖွင့်ဆင်းတာ ရွှေဖြူ အံ့အားသင့်မိ၏။

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“မရှိပါဘူး၊ တမင်လာတာ”

မာန်၏အဖြေက ရှင်းလင်းလွန်းသည်။

“ကိစ္စမရှိဘဲ လာတာ ဟုတ်လား”

“ဒီလိုပါပဲ စကားပြောချင်တာနဲ့”

ရွှေဖြူက မာန်ကိုကြည့်ပြီး ခေါင်းကလေးယမ်းကာ . .

“ကျွန်မ မအားဘူး”

ဟု ငြင်းမိသည်။

“ဘယ်အချိန် အားမှာလဲ”

မာန်က လက်မချော့။

မျက်နှာမပျက်။

ဘယ်လိုကြီးလဲ။

“ခင်ဗျားနဲ့ စကားပြောချင်တယ်၊ စကားပြောခွင့်ပြုပါ”

ငွတ်တရွတ် တောင်းဆိုမှုကို ဘယ်လို ထပ်ငြင်းရမလဲ။

မာန်က အနီရဲဝတ်စုံကလေးနှင့် သူမကို ငေးစိုက်ကြည့်
နေမိ၏။

သူမ နားနှစ်ဘက်မှာ ဆွဲထားသော ရေခွေးခရားပုံ
နားဆွဲကလေးသည် အသည်းယားစရာ ကောင်းလွန်း၏။

ကြိုးဆေးသေးကလေးတွေ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသော
ဖိနပ်ကလေးကလည်း ပြေချောဝန်းမွတ်သော ခြေအစုံမှာ ပေါ်
လွင်လွန်းလှ၏။

လှလို့ချစ်တာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ . . .

မျက်လုံးစူးစူးကလေးတွေက ကိုယ့်ရင်ကို ညှို့ယူဖမ်းစား
ထားလို့ပါ။

ရုန်းထွက် မရလို့ပါ။

“ညနေမှ လာပါသား”

“အခုညနေ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် တကယ် မအား
သေးလို့ပါ၊ မေမေ့ကို လိုက်ပို့ပေးစရာ ရှိတယ်”

“ဟုတ်လား”

“ညနေ ခြောက်နာရီကျော် . . . ဟယ်တော့ ကိုမိုးယား
ဇာတ်လမ်းတွေ ကြည့်လို့၊ ရှစ်နာရီမှ လာပါလားဟင်”

မာန်က ခေါင်းညိမ်သည်။

ကိုယ်က စကားပြောချင်တာ မဟုတ်လား။

သူမဘက်က စကားပြောခွင့်ပြုတာပဲ ကျေနပ်ပါမည်။

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

သူက တစ်ဆင့်ချင်း တစ်ဆင့်ချင်း ကြိုးစားရပါမည်။

ပထမ စကားပြောခွင့် . . .

ဒုတိယ ခင်မင်ခွင့် . . .

တတိယ ရင်းနှီးခွင့် . . .

နောက်တော့ ချစ်ခွင့် . . .

ဟော . . . နောက်တော့ ကြင်နာခွင့်၊ ပြီးလျှင် ယုယခွင့်၊
အတူတူနေခွင့် အရာရာကို နှစ်ယောက်ပေါင်း ဖြတ်သန်းရင်ဆိုင်
ခွင့် . . .

လောဘစိတ်က ရင်ထဲမှာ အများကြီးပါ။

သူ့လောဘတွေကို ရွှေဖြူ မသိသေး။

သိများသိလျှင် လန့်သွားမလား။

ရွှေဖြူရယ် . . .

ကျွန်တော် အရမ်းကို လိုချင်တာတွေ များနေပြီ။

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

ရွှေဖြူနဲ့ လက်ထပ်ချင်တယ်။

အတူတူ နေချင်တယ်။

ရွှေဖြူအိပ်ရင် သီချင်းအေးအေးလေး ဆိုသိပ်ချစ်တယ်။

မွှေးမွှေးပေးမယ်။

ရွှေဖြူ နေ့မကောင်းရင် ဆေးခန်း လိုက်ပို့မယ်။

မိုက်ဖုံးအင်္ကျီ လှလှကလေးတွေ ဝယ်ပေးမယ်။

ရွှေဖြူကို စောင့်ရှောက်မယ်၊ ရွှေဖြူ မီးနေသည်ဖြစ်ရင်
လည်း ပြုစုစောင့်ရှောက်မယ်။

ကလေးလေးကို နှစ်ယောက်အတူတူ ပြုစုပျိုးထောင်
မယ်၊ အများကြီးပါပဲ။

အတွေးတွေ အဖျော်တွေ စိတ်ကူးထဲမှာ ကိုယ်လက်ဆွဲ
ထားတဲ့ ကလေးကတစ်ယောက်၊ ချီပိုးထားတဲ့ ကလေးက တစ်
ယောက်၊ မင်း ထွေးပိုက်ထားတဲ့ ကလေးလေးက တစ်ယောက်။

ဘုရားရကလေးတွေ အများကြီးနဲ့ပါပဲ။

ငေးငေးကြီးကြည့်ကာ ငြိမ်နေသောသူ့ကို . . .

ရွှေဖြူက နားမလည်စွာနှင့် . . .

“ဘာကြည့်တာလဲ”

ဟု မေးမိ၏။

“ဒီလိုပါပဲ”

မရေမရာဖြေတာကို မကျေနပ်ချင်ပေမယ့် ထပ်မေးလို့
လည်း မရ။

ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ။

သူကြည့်နေပုံက တမေ့တမော။

ဟွန်း . . . သူ့ဘာများ တွေးနေသလဲ။

“ညနေမှ အဲ . . . ညမှပဲလာ”

“အင်း”

“ရှင် မအားရင် နောက်နေ့မှ လာပေါ့”

“အားပါတယ်၊ ဒီနေ့ပဲ ပြောချင်တာ”

“ပြောမှဖြစ်မယ့် စကားလား”

“အင်း”

ဆက်မေးသင့် မမေးသင့် ရွှေဖြူ တွေဝေသွား၏။

အကယ်၍များ သူက ရုတ်တရက် ရင်ခုန်စရာစကားမျိုး
ဆိုလာခဲ့လျှင် ရွှေဖြူ နားထောင်ဖို့ အဆင်သင့် မဖြစ်သေးပါ။

သူ ဘယ်လိုလူလဲဆိုတာပင် သေချာမသိ။

ပြီးတော့ ပြဿနာနှင့် စခဲ့တာ။

ချက်ချင်းလက်ငင်းကြီး သူနှင့် ဓရင်းနှီးချင်သေးပါ။

သူ့ကို ခင်မင်သင့်ရဲ့လား။ ငယ်သွန်းနှင့် တိုင်ပွင့်ဦးမည်။

ငယ်သွန်းက အကြံဉာဏ်ကောင်း မေးနိုင်မှာပါဟု

တွေးမိ၏။

◆ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ◆

“ဟိုဘက်လမ်းမှာ နေပေမယ့် ကျွန်တော် ရွှေဖြူကို
မတွေ့ခဲ့ဘူး၊ တွေ့တာ နောက်ကျလွန်းတယ်”

သူ့စကားက ဘာလိုလို . . .

သည့်ထက်စောစော တွေ့ချင်တာ ဘာကြောင့်လဲ။

နောက်ကျတယ်ဆိုတာ ဘာအဓိပ္ပာယ်များလဲ။

သူနှင့် ရွှေဖြူ မျတ်လုံးချင်း ဆုံမိ၏။

ထိုအခိုက်မှာ တစ်ခုခုကို ခံစားနားလည်မိသလိုပါ။

မျက်ဝန်းစကားကို ရွှေဖြူ သိလိုက်၏။

“ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါဦး”

“မှားနေပြီ”

“ရှင်”

“ကျွန်တော်က နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ရမှာလေ”

“အဟင်း”

◆ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ◆

သူက ခပ်တည်တည်နှင့် ရယ်စရာ ပြောတတ်၏။

မဆိုးပါဘူးဟု မှတ်ချက်ချမိသည်။

လှည့်ထွက်သွားသော သူ့ကျောပြင်ကို လှမ်းကြည့်ကာ
ရင်ထဲ လစ်ဟာသွားသလိုလို . . . အာကြောင့်များလဲ . . .

အလို . . . ရွှေဖြူ သာယာနေမိပါရောလား။

ရင်ထဲမှာ ချုံ့မြိန် ကျေနပ်နေသည်။

ကားထဲ ပြန်ဝင်ပြီး ဟွန်းတစ်ချက် တီးသည်။

ခြံတံခါး လာဖွင့်ပါ။ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး မတွေးချင်။

ကိုးရီးယားဇာတ်လမ်းတွဲတစ်ခုလောက် စိတ်မဝင်စား

သေးပါဘူးဟု ထင်နေခဲ့မိတာ မှားသွားပြီလား။

သူနှင့် အကြာကြီး စကားပြော၊ မျက်လုံးချင်း ဆုံရတာ
ကို ကြည်နူးလှိုက်ဖို့သည်။ အဲဒါ အချစ်များလား မသိ။

“အချစ်ဆိုတာ အဲဒီလောက် မြန်လို့လား”

သူငယ်ချင်းတွေက မယုံနိုင်စွာ အံ့သြနေကြသည်။

“ဟုတ်ရဲ့လားကွာ၊ မင်း တကယ်ပြောနေတာလား”

သေချာရဲ့လား၊ အနည်ထိုင်အောင် စောင့်ပါဦး”

“သေချာပါတယ်ကွာ”

မာန့်စကားက တည်ကြည်လေးနက်လွန်း၏။

“ဖိုးဇော်... မင်းအစ်ကိုကို ပြောပေး၊ ငါ အရမ်း အလုပ် ဝင်ချင်နေပြီ၊ ငါပိုက်ဆံရှာမှ ဖြစ်မယ်၊ ငါက ဒရပ်ပဲ တီးတတ် တာ၊ မင်းအစ်ကိုက သူ့စတူဒီယိုမှာတီးဖို့ ငါ့ကို ခေါ်ဖူးတယ်”

“အေးပါ . . . ငါပြောပေးမယ်”

“ဘယ်တော့ သိရမလဲ၊ အခုမေးပေးကွာ”

“အေး ငါ ဖုန်းဆက်မေးပေးမယ်၊ မင်းတကယ်ပဲ အိပ် မပြန်တော့ဘူးလား”

“မပြန်တော့ဘူး၊ ငါ့အနုပညာကို အထင်သေးတာ၊ ငါ့ကို အထင်သေးတာပဲ၊ ဖေဖေဆီ ငါမသွားတော့ဘူး၊ ငါ့အနုပညာ က လူပေါင်းများစွာကို ဖမ်းစားနိုင်တယ်၊ ငါ့အနုပညာနဲ့ ငါရပ် တည် အဆက်ရှင်နိုင်တယ်ဆိုတာ ပြရမယ်”

◆ ညက်ဝင်းစာပေ ◆

သူငယ်ချင်းငွေက သူ့အတွက် စိတ်မကောင်း။

မာန့်ဖခင်က ပြတ်သားပြင်းထန်သူတစ်ယောက်ပါ။

မာန့်နှင့် ဘယ်တော့မှ အဆင်မပြေ။

“သူများသားအဖတွေ ပြေလည် နွေးထွေးနေတာ မြင်ရ ရင် ငါ စိတ်မကောင်းဘူး၊ ငါနဲ့ ငါ့အဖေနဲ့ မပြေလည်ခြင်းလမ်း ကြောင်းပေါ် ဘယ်အချိန်ကစပြီး ရောက်ခဲ့သလဲ မသိပါဘူး ကွာ”

မာန့်က ပြောရင်းဆိုရင်း သက်ပြင်း ဟူးခနဲ ချ၏။

“မင်း စီးရီးသွင်းဖို့ ကိစ္စတရော . . .”

“ငါ ဖြစ်အောင် ဆက်လုပ်မှာပါ”

သူငယ်ချင်းတွေ အားလုံးက မာန့်အကြောင်းသိပြီးသား ပါ။ မာန့်က မာန့်ကြီးသည်။

မဟုတ်မခံစိတ် ရှိသည်။

◆ ညက်ဝင်းစာပေ ◆

မာန်နှင့် သူ့အဖေ ဘယ်လောက်များ အဆင်မပြေသလဲ
ဆိုရင် သူ့အဖေ ပေးထားသော နာမည် 'မိုးလွင့်' ဆိုတာကို
ဖျောက်ပြီး သူ့ကို သူ 'မာန်' ဟု အမည်ပြောင်းခဲ့တာပါ။

နာမည်ရင်း မိုးလွင့်ဆိုတာကို ငယ်သူငယ်ချင်းတွေ
လောက်သာ သိသည်။

“မင်း စဉ်းစားဦး၊ မင်းလိုလူကို အဲဒီကောင်မလေးမိဘ
က သဘောကျပါ့မလားကွ”

“သူမိဘနဲ့ လက်ထပ်မှာမှ မဟုတ်ဘူး”

မာန် အဖြေက ဝကျလွန်းလှသည်။

ကျစ်တိုက်ဖြေမှန်း သိသည်။

“သူ ငါ့ဖက်ပါဖို့ အဓိကပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် လူကြီးတွေ ကြည်ဖြူအောင်
နေသင့်တယ်”

“ဖေဖေနဲ့ ဝါနဲ့ မတည့်ဘူးဆိုတာ ဘယ်အချိန်ရောက်
ရောက် အနှုတ်လက္ခဏာဆိုတာ ငါသိပါတယ်ကွာ၊ ဒါပေမယ့်”

“အိမ်ပေါ်က ဆင်းတဲ့အထိ မင်း မဆန့်ကျင်ရင် ကောင်း
မယ် ကင်ကယ်”

“ငါတို့က မင်းအတွက် ပြောတာ”

“မင်းကောင်မလေးအတွက် ပြောတာ”

“ငါ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ၊ မင်းတို့ ငါ့ကို ယုံကြည်ပေးကြပါ၊
အူညီအားပေးပါ”

မာန်က ဒါဆိုဒါ၊ ခေါင်းမာလွန်းသူ။

“ငါ့ကောင်မလေးလည်း ငါ့ကို အားပေးမှာပါ”

ယုံကြည်မှုအပြည့်နှင့် မာန်က ရေရွတ်သည်။

ပြန်ချစ်မယ် မဟုတ်လား ရွှေဖြူ...

ကျွန်တော့်ကို ချစ်ပါ...

ပန်းသီချင်း

ချစ်မှုဖြစ်မယ် ရွှေဖြူရယ်...

ကျွန်တော့်ဘဝအတွက် ရွှေဖြူအချစ်တွေ လိုအပ်နေ
ပါတယ်... ယုံပါ။

ကားထဲက ဆင်းလာသော ငယ်သူန်းကို ရွှေဖြူက
ကြို လက်ဆွဲကာ...

“ငါလည်း ပြောရောရှိတယ်”

ဟု ဆိုမိ၏။

ငယ်သွန်းက ရွှေဖြူကို ကြည့်၏။

ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲ လန့်သွား၏။

ကိုမိုးလွင်က ရွှေဖြူကို ဘာပြောပါလိမ့်။

“နင် အရင်ပြော”

ရွှေဖြူက စိတ်လှုပ်ရှားစွာ မေးလာ၏။

“ငါ့ကို ကိုမိုးလွင် ပရိပိုင် (ချစ်ခွင့်ပန်ခြင်း) လုပ်တယ်

ရွှေဖြူ”

“တင်”

ရွှေဖြူက အံ့သြဝမ်းသာသွားပြီး ခပ်ခနဲ ရယ်၏။

“နော် . . . နင့်ကိုရော သူ ဘာပြောသေးလဲဟင် တစ်ခုခု

ပြောလို့လား”

ထစ်ငေါ့စွာ မေးလာတော့ ရွှေဖြူ စုချင်မိ၏။

အမယ်လေး ငယ်သွန်းရယ် . . .

နင့် မိုးလွင်ကို ငါ့ရင်ဘတ်ကြီးက ရေခဲတုံးလို အေးစက်စက်နဲ့ပါ။

ငါ့ ရင်ခုန်တာက မာန့်ကို၊ မာန့်မျက်လုံးတွေက ငါ့ကို မှော်လို ဖမ်းစားနိုင်တယ်။

“ရွှေဖြူ”

“ဟွန်”

“နင့်ကို ဘာပြောလိုက်လို့လဲ”

ရွှေဖြူက ငယ်သွန်းကို ပြုံးပြီးကလေး ကြည့်ကာ . . .

“ချစ်တယ်လို့ ပြောတယ်”

ဟု ဆိုမိသည်။

“ဘာ”

ငယ်သွန်းမျက်နှာကလေးက ရွာချတော့မည့်မိုးလို အံ့မှိုင်းညှို့မှောင်ကာ အတော်ပျက်ယွင်းသွား၏။

ရွှေဖြူက မစ,ရက်တော့ဘဲ . . .

“ငယ်သွန်းကို ချစ်ဇာယ်လို့ ခြောတယ်”

ဟု ဆိုမိ၏။

ငယ်သွန်းကမူ နှုတ်ခမ်းကလေးဖိကိုက်ကာ . . .

“တကယ်ဆိုတာမ” တဲ့။

“ဒါဆို နင်ပြောမှာက ဘာလဲ”

“မာန”

“မာနလား”

“မာန . . . သူ ငါ့ကို စိတ်ဝင်စားနေပြီ ငယ်သွန်းရဲ့”

“ဟယ် . . . တကယ်လား”

“အင်း”

“နင်ရော”

“ငါ သူ့ကို ရင်ခုန်တယ်”

◆ ဤထိဝင်စားလေ ◆

“ဟယ်တော့”

ငယ်သွန်းက မျက်လုံးကလေး ဝိုင်းသွား၏။

“ငါ့ဘဝထဲကို ပထမဦးဆုံး တိုးဝင်လာတဲ့သူကို ငါ မမစ်
ပယ်ချင်ဘူး”

ရွှေဖြူက မျက်နှာကလေး မော့ချီကာ . . .

“သူ့မာနရယ် သူ့ဘဝရယ် သူ့ခံယူချက်၊ အဲဒါတွေ
ငါ စိတ်ဝင်စားတယ်”

“ဂျစ်ကန်ကန် မာရေတော့ရေ ပုံစံများ”

“ဟုတ်တယ် . . . အဲဒါ ငါ သဘောကျတာ”

“ထူးဆန်းလိုက်တာ”

ငယ်သွန်းက မျက်လုံးကလေးဝိုင်းပြီး အံ့အားသင့်ကာ

ရွှေဖြူကို စိုက်ကြည့်နေ၏။

“တကယ်ပါဆို သွေးအေးတဲ့ပုံစံကြီးနဲ့ ငါ့ကိုဆို နွေးလွေး”

◆ ဤထိဝင်စားလေ ◆

လွန်းတာ ပေါ်လွင်တယ်”

“နင့်နဲ့ သူက ရန်ဖြစ်ထားတာလေ”

“ဘာဖြစ်လဲ”

“နင့်ကို အညှိုးအတေးထားရင်ရော”

“ထားပေါ့”

“မကြောက်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

“ဘာလို့လဲ”

“ငါ့ရင်ထဲမှာ ရှိတာ အချစ်ပဲ”

“မပိုက်မဲလွန်းဘူးလား”

“အချစ်က သတ္တိရှိလာတာပါ”

“အံ့ဩလိုက်တာ ရွှေဖြူရယ်”

ရွှေဖြူက မေးမေးလွတ်လပ်စွာ ရယ်နေ၏။

ရင်ထဲ ရှိသမျှ ငယ်သွန်းကို ဖွင့်ဟလိုက်ရတာ ကျေနပ်

သွား၏။

အခုမှပဲ ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ်နားလည်တော့သည်။

မာန်ဆိုသော လူတစ်ယောက်ကို တကယ်ဆို မုန်းနေ

မိတာ။

မုန်းမုန်းနှင့် ဘယ်လိုများ ရင်ထဲရောက်လာသလဲ မသိ။

အမုန်းသည် အချစ်အဖြစ် ပြောင်းလဲသွားတာ မြန်ဆန်

လွန်း၏။

သည်လိုဖြစ်မယ်ဆိုလည်း အစကတည်းက အဆင်

ပြေပြေ ကွေ့ကြပါတော့လား။

မပြေလည်ခြင်းနှင့် စတွေ့ခဲ့တာ။

“သမီး . . . ရွှေဖြူ”

“ရှင်”

“မေမေ မေးစရာရှိလို့”

“ဟုတ်”

◆ ဉာဏ်ဝင်းကလေး ◆

ရွှေဖြူက စာအုပ်ပိတ်ပြီး မေမေဘေးနား လျှောက်လာ
ခဲ့၏။

“ဘာလဲမေမေ”

“သမီးနဲ့ ဟိုကောင်လေးနဲ့ . . .”

မေမေအဖေကြောင့် မျက်နှာကလေး ထူအမ်းသွား၏။

ချက်ချင်းလက်ငင်းကြီးကို မေးလာပါရောလား။

မေမေက ဘယ် လိုထင်နေပြီလဲ မသိ။

ဟိုကောင်လေးက ခဏခဏ လာမေးတယ်၊ ဖုန်းဆက်
ကံကလေး၊ သမီးက ရှောင်နေတာလား”

“အင်း”

“ဘာလို့ ရှောင်နေတာလဲ”

“နေနိုင်မလားဆိုပြီး နေကြည့်တာပါ”

“ဘယ်လို”

မေမေက မျက်လုံးကြီးပြီး ပြန်မေးတော့ ရွှေဖြူ ဟက်ခနဲ
ရယ်ကာ ပြေးထွက်ခဲ့၏။

သည်ထက်လည်း ပိုပြီး မရှင်းပြတတ်တော့ပါ။

မေမေ ရွှေဖြူကို နားလည်ပါ့မလား။

အိမ်က ဆင်းပြီး သူငယ်ချင်းအိမ်ရောက်နေသေး . . .

အဖေနှင့် မတည့်သေး . . .

သူဝါသနာပါသော အနုပညာကိုသာ ရူးမူးစွာဖက်တွယ်
ထားသေး . . .

လောလောဆယ်မှာ သူ့ခြေထောက်ပေါ် သူမရပ်တည်
နိုင်သေးသေး . . .

မာန်ရယ် . . .

မိန့်ကလေးရှင်ဘက်က ကြည့်လျှင်တော့ ဘယ်လိုမှ
မကြည်ဖြူနိုင်စရာ။

ဘယ်လိုများ လက်ထပ်မှာလဲ။

ဘယ်လိုထားမှာလဲ။

အဲဒါတွေ မေးခဲ့ရင် မာန် ရှင်ဘယ်လိုဖြေမလဲ။

ချစ်တာ တစ်ခုတည်းတော့ မဖြစ်သေးပါ။

ဒါပေမယ့်လည်း နှလုံးသားက ရှင်ကို တမ်းတလွန်းနေ

ပါပြီ။

ရွှေဖြူက ပင့်သက်မျှင်းမျှင်း ချမိ၏။

သို့သော် ဖုန်းကို မကိုင်ချင်ပေမယ့် ထပ်တလဲလဲ ခေါ်
နေမှာ စိုးတာကြောင့် ထူးလိုက်ရသည်။

“ရွှေဖြူ... ရွှေဖြူ ဘာလို့ ကျွန်တော့်ကို ရှောင်နေတာ
လဲဗျာ၊ ဘာလို့ အတွေ့မခံတာလဲ”

“မရှောင်ပါဘူး”

“အခု လာခဲ့မယ်”

“အို . . . မလာပါနဲ့”

“ကျွန်တော် ဖုန်းဆက်တယ် မကိုင်းဘူး၊ ရောက်တော့
လည်း ထွက်မခွင့်ဘူး၊ တမင်ပုန်းနေတာ သိပါတယ်”

သူက မကျေမနပ်ဖြစ်တာ နေ၏။

“တမင် ပုန်းနေတာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဆို ဘာလဲ ဘာလို့ ရှောင်နေတာလဲ”

“ရှောင်နေမှ ဖြစ်မယ်”

“ဘာလို့လဲ”

“ရွှင်က ဆိုးတယ်လေ”

“ကျွန်တော်တ . . .”

“ဟုတ်တယ်၊ အိမ်မှာလည်း မနေဘူး”

မာန်က သက်ပြင်း ရှိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်ကို နားမလည်ဘူးလား”

ရွှေဖြူက ပြန်မဖြေဘဲ နှုတ်ဆိတ်ကာနေ၏။

“ဖြေပါ . . . ကျွန်တော့်ကို တကယ် နားမလည်တာ
လား၊ ကျွန်တော်က ရွှေဖြူ နားလည်ပေးနိုင်မယ်လို့ တွေးထားခဲ့
တာ”

သူ့အသံက စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားပုံ။

“ကျွန်တော် ရွှေဖြူကို ချစ်နေပြီ”

သိသားပဲ . . .

ကြားလိုက်ရတာ ဆန်းတော့ မဆန်း . . .

သေချာမှုအတွက် ရင်ခုန်သံတော့ မြန်သွားတာအမှန်။

မြန်မြန်ဆန်ဆန်ကြီး ပွင့်လင်းလာခဲ့ပြီ။

“ရွှေဖြူ သိနေတယ် မဟုတ်လား”

“အင်”

ညောချင်ပါ။

သူ့ချက်လုံးတွေကို ရွှေဖြူ နားလည်ပြီးသားပါ။

သိပြီးသားပါ။

“သိရက်သားနဲ့ကွာ”

သူက သက်မြင်းရွိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ ခဏ တွေ့ကြရအောင်”

“လာခဲ့လေ”

“တကယ်လား”

“အင်း”

ဖုန်းချပြီး ရွှေဖြူက ခြံထဲဆင်းကာ စောင့်နေလိုက်၏။

သိပ်ကြောလိုက်တဲ့ မာန်က ကားအဖြူလေးနှင့် ရောက်

လာ၏။

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

ရွှေဖြူကိုမြင်တော့ ဝမ်းသာအားရ ပြုံးသွား၏။

ရွှေဖြူက သူ့ကို ရယ်ဖြဲပြီး ခြံပြင်ထွက်လာ၏။

အဝါရောင် နုနုစို ဂါဝန်ကလေးနှင့် ခြေညှပ်ဖိနပ်အပါး
တလေးက အညှီရောင် အခါနီရောင် မွေးပွရုပ်ကလေးက ခြေ
ညှပ်ထိပ်မှာ ကပ်နေ၏။

လက်ထဲမှာကိုင်ထားသော ဖုန်းကလေးကို ဆော့ကစား
ရင်း ရွှေဖြူက စိတ်လှုပ်ရှားနေတာကို ကြိုးစားထိန်း၏။

ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင် မျက်နှာကလေးနှင့် အာမှ မဖြစ်
သလို။

သူ့ကို မြင်လိုက်ရတော့ လိုက်ခနဲပျော်တာ သူ့အကြည့်
စူးရှကြောင့် ရင်ခွန်မြန်ပြီး ရှက်စနိုးမနေတတ်တာ သူ့အပေါ်
ထိမ်းညွတ်ချင်သော နှလုံးသားကို သူ မြင်သွားမလား စိုးတာ။

ပြောင်းဆန်နေပါရောလား ရွှေဖြူရယ်။

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

ဒါနဲ့များတောင် ရှောင်နေဖို့ ကြိုးစားခဲ့သေးတယ်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကို နှိပ်စက်လွန်းရာ ကျတော့မည်။

“သူငယ်ချင်းကား ခဏ ဆွဲလာတယ်”

အားနာသလို ရယ်လိုက်သံက လေးနက်မှုပါသည်။

“အိမ်က ကားတွေ ယူသုံးလို့ မရတော့ဘူး”

မာန်က ရွှေဖြူကို ပြောရင်း ကားတံခါး ဖွင့်ပေး၏။

တကယ်ဆို ချစ်သူကလေးကို အိမ်က ဆပ်ကားကြီးဖြင့်
လာကြိုချင်တာပါ။

သူ့ချစ်ကားကလေးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ two clour ကားလေးပဲ
ဖြစ်ဖြစ် ယူလာခဲ့ချင်လည်းရသား။ သူ့က မာန်ကြီးလွန်းတာ။

အိမ်က ကားတွေကို ယူညှပ်ပင် မကြည့်။

မင်းကို ခမ်းနားတင့်တယ်စွာ ထားချင်ပါတယ် ရွှေဖြူ။

ကပ်နေနေ တစ်ချိန်ချိန်ပေါ့ ...

ဒါပေမယ့် ကိုယ်က လိုက်ခဲ့လို့ခေါ်ရင် မင်း လမ်းလျှောက်
ပြီးလည်း လိုက်ရဲတယ် မဟုတ်လား။

လိုက်ခဲ့မယ် မဟုတ်လား။

အဲဒါကို ကိုယ်လိုချင်တာ အဲဒီလိုမို့။

“ရပါတယ်”

“တက္ကစီ စီးရမှာ ရွှေဖြူ စိတ်ပျက်မလားလို့”

“ရပါတယ်”

ရွှေဖြူက စဉ်းစဉ်းစားစား ခေါင်းညှိမိသည်။

“ကျွန်တော့်က မာန် အရမ်းကြီးတယ်”

သူ့ကို လှည့်ကြည့်ပြီး ပင့်သက်ရှိက်၏။

“စိတ်ညစ်နေပြီလား”

သူ့မလက်ဖျားကလေးတို့ ဖျတ်ခနဲ ဆုပ်ထွေးကာ ပေး
လာ၏။

“လူကြီးမိဘနဲ့ ပြေလည်သင့်တာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကြိုးစားကြည့်ပါလား”

“ကျွန်တော့်ကို ဘာမှမရှိဘဲ ကြိုက်ရမှာ ဝန်လေးနေတာ
မဟုတ်ဘူး မဟုတ်လား”

ရွှေဖြူက သူ့ကို စူးစူးကလေး ကြည့်၏။

“အိမ်နဲ့ ပြေလည်စေချင်တာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကယ်၊ ဒီအဖေနဲ့ ဒီအမေပဲ ရှိတာ၊ ရှင် အတွေး
မှားနေပြီ”

ရွှေဖြူက မာန့်ကို ဝေဖန်၏။

“မိဘအိမ်မှာ နေပြီး ကြိုးစားလို့ရပါတယ်ရှင်၊ အဲဒီလို
လုပ်တော့ ရှင်ဖေဖေနဲ့ မေမေ စိတ်ချမ်းသာပါ့မလား၊ ရှင်ကို
အိမ်နဲ့ ဝေးကွာသွားမှာစိုးလို့ ဘေးကတိုက်ကလေးကို ငှားပစ်
လိုက်တာ”

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

မာန့်က ခေါင်းရမ်းသည်။

“ကျွန်တော့်ကို ချုပ်ခြယ်တာ မကြိုက်ဘူး”

“ရှင်ကို ချစ်လို့ပေါ့၊ မာန့်ရယ်၊ ရှင် ဘာလို့ နားမလည်
တာလဲဟင်၊ ရွှေဖြူ စဉ်းစားလို့ မရဘူး၊ ရှင် အိမ်ပြန်ပါနော်၊
သူတို့ ပျော်အောင်နေပေးပါ၊ သူတို့မှာ နောက်ထပ် သားသမီး
လည်း မရှိဘူး”

မာန့်က ကားစက်နှိုးရင်း . . .

“အိုကေလေ၊ အိမ်ပြန်စေချင်ရင် ကျွန်တော်ပြန်ဖို့
ကြိုးစားမယ်”

ရွှေဖြူစကားကို မဆန့်ကျင်ချင်။

သူတို့ ခုမှ တွေ့ကြတာ။

ခုမှ ချစ်ကြတာ။

နားလည်မှု ရကြတာ။

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

ထိုအချိန်ကလေးမှာ အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ချင်။

“ရှင်ပြန်သွားရင် မိဘတွေ ဘယ်လောက်ပျော်မလဲ”

“ဟုတ်ပါပြီ ကျွန်တော်ပြန်ပါ့မယ်၊ ရွှေဖြူပါ တစ်ခါတည်း
လိုက်မိသ် မဟုတ်လား”

အမယ်လေး . . .

ဒါ . . . အယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ။

သူက ကားမောင်းရင်း ရယ်သည်။

“မယ့်ဘူးလား . . . ဒီနေ့ပဲ ခေါ်သွားမယ်၊ ဒီနေ့ကစပြီး

အထူတူ နေခွင့်ရအောင်”

“ဟင်”

သူကားပေါ် တက်မီတာပင် မှားပြီလား မသိ။

“ရှင်နော် မဟုတ်မဟတ် မကြံစည်နဲ့”

“တကယ် ခိုးပြေးမှာ၊ မှတ်ပုံတင် မပါပေမယ့်၊ ဒီမှာကြည့်

ယာဉ်မောင်းလိုင်စင်ပါတယ်”

မာန်က သူ့လိုင်စင်ကို ရွှေဖြူဆီ လှမ်းပေးကာ ပြော
လိုက်၏။ ရွှေဖြူက ယူပြီး ဖတ်ကြည့်သည်။

“ဟယ်တွေ့”

မိုးလွင့် . . .

ကိုမိုးလွင့် ဆိုပါလား။

ကပ်ထားတာက သူ့ဓာတ်ပုံ။ သူ့လိုင်စင်ပါ။

“ရှင်နာမည်က . . .”

ရွှေဖြူ တအံ့တဩလေး မေးမိ၏။

သူက ဘာမှ မဖြစ်သလို . . .

“ကျွန်တော့်နာမည်ရင်းက မိုးလွင့်၊ ဖေဖေပေးထားတဲ့
နာမည်ပေါ့”

ဟု ဆိုပါသည်။

“ဘုရားရေ”

ရွှေဖြူ ရင်ဘတ်ကလေး ဖိမိ၏။

မာန်ကို... နာမည်ရင်းလည်း မာန်ပဲ ထင်နေမိတာပါ။

မိုးလွင့်လို့ လုံးဝ မသိခဲ့။

အိုး... ဒါဟာ ဆန်းကြယ်သော တိုက်ဆိုင်မှုလား။

ငယ်သွန်းရေ... နင်သိရင် ဘယ်လိုနေမလဲ။

“ရွှေဖြူ”

သူက ကားမောင်းရင်း တစ်ချက် လှမ်းကြည့်ကာ
ခေါ်၏။

“တာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟင့်အင်း... ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး”

ရွှေဖြူက သူ့ကို မယုံနိုင်လွန်းစွာ နှုတ်ခမ်းလေးပွင့်ဟ
လျက် ကြည့်ကာ ငေးမော ငြိမ်သက်နေ၏။

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

ရင်ထဲမှာ အံ့အားသင့်ခြင်းက လှိုင်းတစ်ခုလို တအိအိ
တက်လာနေ၏။

တကယ်ပါပဲ ငယ်သွန်းရယ်...

နင့်ကို ငါ ချက်ခြင်း ပြေးပြောပြချင်မိတယ်။

“ရွှေဖြူ”

“ဟင်”

“ဘယ်သွားချင်လဲ”

“ရပါတယ်... ဘယ်ဆိုင်ဖြစ်ဖြစ်”

မာန်က ကားကို ညင်သာစွာမောင်းနေ၏။

ရွှေဖြူက ငယ်သွန်းဆီ ဖုန်းခေါ်သည်။

မာန်က ရွှေဖြူ ဖုန်းပြောနေတာကို ကြည့်ပြီး ဘာမှ
နားမလည်။

သူငယ်ချင်းဆီ ဖုန်းခေါ်ပြီး ဘာများ ဆန်းဆန်းပြားပြား
ပြောသလဲလို့...

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

၂၃၆ ❀ ပန်းသီခွင်

“ငယ်သွန်းရေ... မာန်နာမည်ရင်းက ကိုဦးလွင်တဲ့
သိလား”

ဟော... ဘာများ အံ့မခန်းမို့လို့လဲ ချစ်သူလေးရယ်။

ချက်ချင်းကြီး ဖုန်းဆက်ပြီး ပြောပြရလောက်အောင်
အရေးကြီးလွန်းလို့လား။

မာန်က ရွှေဖြူကို လှည့်ကြည့်ကာ ပြုံး၏။

ကားကို အာရုံစိုက်မောင်းရင်း ‘စိမ်းလန်းစိုပြေ’ ထဲကို
ဝင်လာခဲ့သည်။

သည်နေ့ကစပြီး ကိုယ့်နှလုံးသားလေးလည်း စိုပြေလန်း
ဆန်းပြီ ထင်ပါရဲ့ကွာ။

ပန်းသီခွင်

BURMESE
CLASSIC